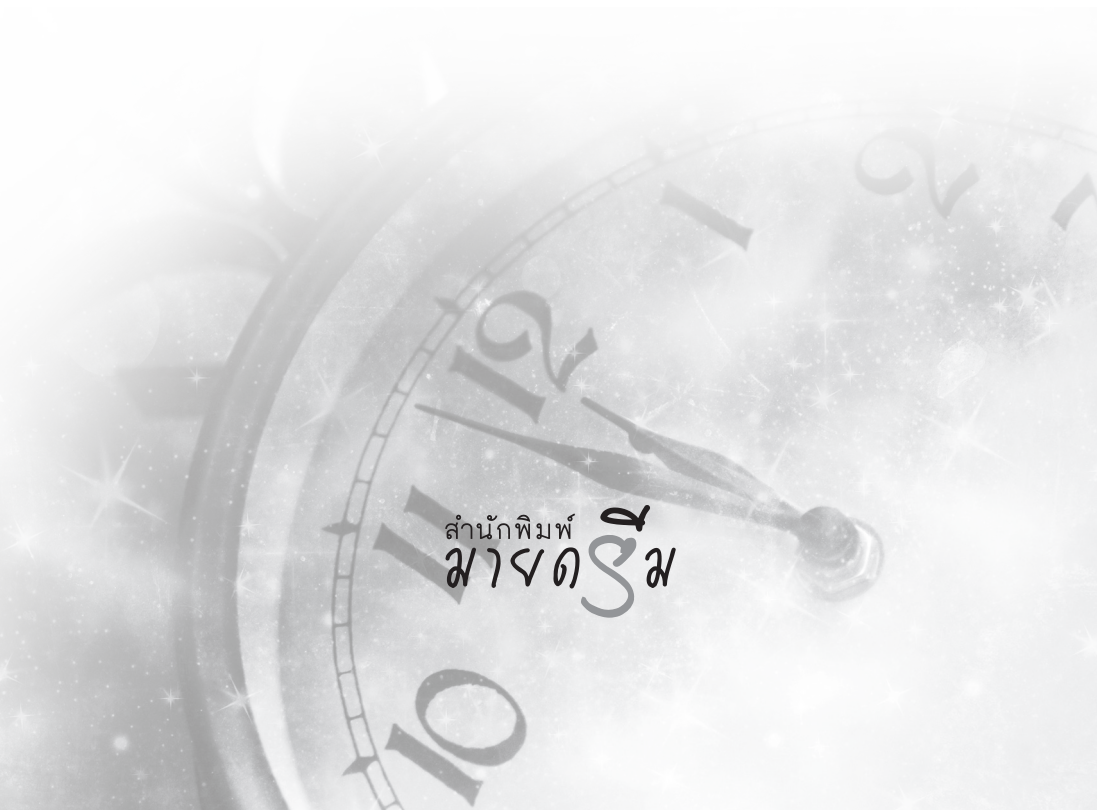

เพียง(ภาพ)รัก ริญจน์ธร

สำนักพิมพ์
มาจตุรม

สำนักพิมพ์
มา/ดรีม

ลำดับที่ 32

เพียง (ภพ) รัก

โดย ริญญจันทร์

ราคา 260 บาท

ISBN 978-616-00-0844-5

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2556

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน

ออกแบบปก : generalthings@gmail.com จัดรูปเล่ม : ธีระวัติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัทเยลโล่ (1988) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสหพรบิลเลียนกรุ๊ป จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : ธีญาภัทร์ ฟองไชย์

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกชະไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมสัมพันธ์ : นฤเบศ สมฤทธิ์

ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็จ

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสหพรบิลเลียน จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลิบก้น หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุด

ไปตามที่อยู่ด้านบน หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคมผู้จัดพิมพ์
และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย
แนะนำหรือวิจารณ์หนังสือเล่มนี้ให้

www.thaibookrecommnd.com

พิวพู

กระดาษกอนบอสายตากรีนรัด
www.greenread.com

คำนำสำนักพิมพ์

ความรักเกิดขึ้นได้กับคนทุกเพศทุกวัย

ความรักเกิดขึ้นได้กับคนทุกชนชั้น

ความรักเกิดขึ้นได้ในทุกสถานที่

แต่เมื่อความรักเกิดกับคนที่อยู่คนละภพ อะไรรจะเกิดขึ้น!

เรื่องราวของเทศน์กับพิมพ์อักษรใน *เพียง (ภพ) รัก* เป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่ก็เกิดขึ้นแล้ว และมีมูลเหตุแห่งการเกิดที่อธิบายตามหลักวิทยาศาสตร์ได้เสียด้วย

นั่นคือหลักการเรื่องโลกและจักรวาล

ฟังดูเหมือนน่าเชื่อ แต่เมื่อวิญญูณ์จรจับเรื่องราวรักมาผสมกับวิทยาศาสตร์ กลับเป็นอะไรที่ลงตัวและแปลกใหม่ โดยเฉพาะเหตุการณ์ที่พลิกผันไปมาระหว่างสองโลกนั้นชวนให้ขบคิดหาสาเหตุ และลึ้นไปกับตัวละครตลอดทั้งเรื่อง

แต่ผู้เขียนก็ไม่ลืมที่จะหยอดฉากโรแมนติคให้ได้อมยิ้มกัน และบางที่อาจถึงขั้นจึกหมอนกระจาย

ฉะนั้นแล้ว *เพียง (ภพ) รัก* จึงเป็นอีกหนึ่งผลงานที่น่าลิ้มลอง

สำนักพิมพ์มายดรีม

www.satapornbooks.com

บทนำ

เหตุเกิดในวันฝนตก

ตะวันรอนอ่อนแสงส่องกระทบทุ่งร้างเป็นเงาสลัวรางเอนไหว
ระริกตามสายลม เลยท้องทุ่งกว้างใหญ่มีพื้นดินว่างเปล่าผืนหนึ่งล้อมด้วย
กำแพงปูนสูงกันเป็นเขตโรงงาน ชายร้างกำยำคนหนึ่งกำลังเดินทอดน่อง
อยู่ในผืนดินร้าง ที่ดินผืนนี้เขาได้รับมรดกมาจากบิดามารดา ซึ่งเสียชีวิต
ไปเมื่อหลายปีก่อน เขาไม่เคยสนใจผืนดินแห้งแล้งผืนนี้เลย ทุกวันนี้จึง
มีขยะมากมายกองสุมอยู่บนผืนดิน

ถัดจากกองขยะไปเป็นอาคารสองชั้นที่สร้างเป็นทั้งสำนักงานและ
ที่พักอาศัย ด้านในอาคารปราศจากการตกแต่งโดยสิ้นเชิง ทั้งผนัง เพดาน
และพื้นห้องเป็นเพียงปูนที่ขัดจนมันวาว

ชายหนุ่มเดินขึ้นบันไดไปยังห้องทำงานชั้นสอง ตั้งใจจะใช้ช่วงเวลา
ใกล้ค่ำสะสางเอกสารกองโต

หลังจากนั่งทำงานอยู่เพียงไม่นาน เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น
“เข้ามา”

เด็กหนุ่มร่างสูงแก่งก้างสวมเสื้อยืดสีเดียวกับกางเกงยีนไพล์หน้า
เข้ามาด้วยท่าที่กึ่งกล้ากึ่งกลัว

“นายครับ มีแขกมาขอพบนาย”

“ใครกัน ดึกขนาดนี้แล้ว” เจ้าของห้องพึมพำด้วยความสงสัย

“ไม่ทราบครับ เอ่อ...นายจะพบเขาไหม”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองนาฬิกาบนผนังห้อง เข็มนาฬิกาบอกเวลา สามทุ่มกว่า เขาเนิ่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ

“ก็ได้ เดี่ยวตามลงไป”

เมื่อประตูห้องปิดลง ชายหนุ่มจัดการกับเอกสารตรงหน้าอีกครู่หนึ่ง แล้วจึงลุกขึ้นจากโต๊ะ เปิดประตูลงไปชั้นล่าง

เสียงเปาะเปาะดังแว่วมาจากนอกอาคาร เจ้าของร่างสูงชะงักมองนอกหน้าต่าง เห็นฝนเม็ดโตโรยตัวจากท้องฟ้าครึ้มหม่นตกลงกระทบพื้นดินและเนินสูงอันเกลื่อนด้วยกองขยะ เขาสายตีสระอย่างระอาสภาพอากาศแปรปรวน มองหาร่มคันใหญ่ ก่อนจะก้าวออกจากอาคารไปยังรถมอเตอร์ไซด์ซึ่งจอดนิ่งสนิทอยู่ริมรั้ว

“ทำไมไม่让他เข้ามาข้างในละสอง” เขาถามเด็กหนุ่มที่เดินตามหลังมา

“พวกเขาบอกจะรอนายอยู่ข้างนอกครับ” เด็กหนุ่มบอกผู้เป็นนายอย่างจนปัญญา

“ใครกัน มีธุระอะไรกับผมรี” ชายหนุ่มเปิดประตูรั้วแล้วถาม งุนงงเล็กน้อยกับท่าทีแปลกประหลาดของชายแปลกหน้าทั้งสอง

ขณะนั้นหนึ่งในชายแปลกหน้าสองคนก็หันมาถามเขาด้วยน้ำเสียงนิ่งสนิท

“คุณใช่ เทชน์ อิทธิโยธิน รีเปล่า”

คิ้วหนานดวงหน้าคมคายขมวดเข้าหากันด้วยความสงสัย แต่เขาก็พยักหน้ารับ

“ใช่ คุณมีธุระอะไรกับผม”

“ไม่มีหรอก นายผมต่างหากที่มีธุระกับคุณ”

ไม่ทันจบคำพูด ชายตรงหน้าก็ควักปืนขึ้นเล็งมาที่เขา

“เฮ้ย!” ชายหนุ่มร้องเสียงหลง หันหลังกลับแล้วสาวเท้าวิ่งหนีทันที บัง! ชายหนุ่มที่เพิ่งหันหลังล้มลงกองบนพื้น เลือดไหลนองออก

จากกายปนกับสายฝนพรำ

เสียงสตาร์ตมอเตอร์ไซค์ดังขึ้น ก่อนชายแปลกหน้าทั้งสองจะซึ่รถ
หายลับสู่ความมืดท่ามกลางสายฝนกระหน่ำอย่างไม่ลืมหูลืมตา

1

ผู้ชายในสายฝน

‘สัญญาแล้วนะ ห้ามผิดสัญญาเด็ดขาด’ เสียงหวานของใคร
คนหนึ่งเฝ้านั่งขัดถึงความคาดหวังและการรอคอย

ทว่าใครกันล่ะ...ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งรู้สึกว่ามันช่างเป็นฝันอันเลื่อนลอย
ดีดๆ...เสียงนาฬิกาปลุกคนที่จมอยู่ในวงค์ให้ปรี๊ดต่าตื่น พิมพ์-
อัปสรผงศิระระขึ้นจากหมอน เอ้อมมือหยิบโทรศัพท์มือถือบนหัวเตียง
มาปิดเสียงนาฬิกาปลุก

“ฝันอีกแล้วหรือเนี่ย” หญิงสาวคราง

พิมพ์อัปสรไม่เข้าใจตัวเองเลยแม้แต่น้อยว่า เหตุใดเธอจึงฝันถึง
เหตุการณ์เมื่อเจ็ดปีก่อนซ้ำอยู่หลายครั้ง ทั้งๆ ที่คืนนั้นผ่านมานานเหลือ
เกิน แล้วเหตุใดเธอยังไม่ลืมมันเสียที

เธอกำลังรอคอยเขาอยู่นั้นหรือ หญิงสาวสงสัยตัวเองหนักหนา

‘ไม่หรือก นานขนาดนี้แล้ว เขาคงเราไม่ได้ด้วยซ้ำ’ พิมพ์อัปสรสลด
ศิระระ พยายามขับไล่ความฝันออกไป สุดท้ายเมื่อปัดความคิดเหล่านั้น
ไปได้ หญิงสาวจึงลุกขึ้นจากเตียงนอนเพื่อเริ่มต้นเช้าวันใหม่

จัดการธุระส่วนตัวเพียงไม่นาน เจ้าของร่างอ่อนแอปานกิริก็
สวมชุดเสื้อยืดกางเกงยีน เดินถือกาแฟแก้วโตออกจากครัว มานั่งลงบน
เก้าอี้พลาสติกใสน้ำโต๊ะทำงานสีขาวทรงทันสมัยรูปครึ่งวงกลม เมื่อพิมพ์-
อัปสรเลื่อนเก้าอี้ชิดขอบโต๊ะ เธอก็ยกมือขึ้นวาดรูปวงกลมกลางอากาศ

ก่อกำเนิดเป็นหน้าจอบริ่งแสงฉายรอบโต๊ะ

“อรุณสวัสดิ์ดีพิมพ์ สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะ” เสียงสัญญาณวิดีโอเรียก
เข้าจากเพื่อนร่วมงานคนหนึ่งตั้งขึ้นบนหน้าจอทางซ้าย

“ขอบใจจ้า ว่าแต่ฟังก์ชั่นเข้าจริง” พิมพ์อัปสรทักเพื่อนผ่าน
สัญญาณวิดีโอที่ฉายให้เห็นหน้าตาสดชื่นของอีกฝ่าย รวมไปถึงหัวเตียง
ที่เจ้าตัวนั่งพึ่งอยู่

“ช่วยไม่ได้นี่นา ต้องตื่นมาเตรียมเอกสารการประชุมตอนสิบโมงนี่
พิมพ์เข้าประชุมรีเปลา” อีกฝ่ายถามกลับมา

พิมพ์อัปสรเลื่อนมือไปยังจอบริ่งแสงทางมุมขวาล่าง ปฏิทินตาราง
งานก็ย้ายมาปรากฏกลางจอใหญ่

“อ้อ เข้าสิ พิมพ์แก้บั๊ก¹เสร็จละ น่าจะรันโปรแกรมได้แล้ว”

“สุดท้ายอดเลยพิมพ์ บริษัทจ้างเธอคนเดียว แทนโปรแกรมเมอร์ได้
ตั้งหลายคน”

“ฟังก์ก็เวอร์เกิน พิมพ์ไม่ได้เก่งขนาดนั้นเสียหน่อย แล้วฟังก์
เตรียมเอกสารเสร็จรึยัง แก้มองสลิปห่าแล้วนะ” หญิงสาวเตือนเพื่อน

“อืม เหลือแค่ส่งเมลให้ทุกคนก็เรียบร้อย เจอกันในห้องประชุมนะ
พิมพ์” อีกฝ่ายบอกก่อนตัดสัญญาณ

หญิงสาวใช้เวลาสิบห้านาทีที่เหลือเช็กจดหมายอิเล็กทรอนิกส์นับ
สิบฉบับในกล่องข้อความ เสร็จแล้วจึงต่อสัญญาณวิดีโอเข้าห้องประชุม
เพื่อพูดคุย และนำเสนอโปรแกรมตัวใหม่ของทางบริษัท ซึ่งเธอใช้เวลา
แก้ไขคำสั่งนานนับเดือน

‘เฮ้อ ส่งงานคราวนี้เสร็จ ขอพักร้อนยาวลึกลับดำดาร์ตเถอะนะ’

¹Bug คือ จุดบกพร่องที่เกิดขึ้นในการเขียนคำสั่งโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ก่อให้เกิดข้อ
ผิดพลาดในการทำงานของโปรแกรม

รถยนต์ของหญิงสาวแล่นผ่านตัวเมืองออกไปไกลจนถึงตลาดน้ำ

ย่านชานเมือง ตลาดแห่งนี้สร้างขึ้นเมื่อไม่กี่ปีก่อนตามความนิยมของคนยุคนี้ซึ่งหันมาสนใจวิถีชีวิตแบบโบราณ ด้วยการจำลองชีวิตผู้คนสมัยก่อนที่อาศัยอยู่ริมฝั่งคลอง ทว่าพิมพ์อ้อปสรู้ดีว่าลำคลองใสเบื้องหน้านี้ แท้จริงแล้วคือคลองประดิษฐ์ ถูกขุดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนเพื่อแก้ปัญหาน้ำท่วมในกรุงเทพมหานคร

หญิงสาวก้าวลงจากรถยนต์โดยไม่ลืมหยิบแว่นกันแดดติดมือมาด้วย เพราะแสงแดดร้อนแรงเกินกว่านัยน์ตาจะหาญสู้ได้ พิมพ์อ้อปสรเดินทอดน่องชมร้านรวงบริเวณสองฝั่งคลอง ที่มีเรือนไทยโบราณจำลองเรียงราย หญิงสาวแวะชมสินค้าตลอดทางเดิน โดยไม่มีทีท่าจะควักเงินจับจ่ายสิ่งใด จนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่หน้าร้านค้าแห่งหนึ่ง ตัวร้านมีลักษณะคล้ายบ้านไม้ตั้งชิดทางเดินริมตลิ่ง ด้วยความสนใจเธอจึงถอยรถเข้าวางไว้หน้าร้าน ก้าวเท้าเปล่าขึ้นบนพื้นไม้ ด้านในมีตู้โชว์ขนาดใหญ่ตั้งเด่นอยู่ถัดไปเป็นชุดรับแขกทำจากหวาย และข้าวของหลายชิ้นซึ่งหาดูไม่ได้แล้วในปัจจุบัน

“คุณสนใจชิ้นไหนเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ เดี่ยวผมลดให้” เจ้าของร้านวัยกลางคนตะโกนถามมา

พิมพ์อ้อปสรพยักหน้ารับ ก่อนเดินชมข้าวของในร้านไปเรื่อยๆ จนกลับมาหยุดยืนหน้าตู้โชว์ไม้อีกครั้ง ตอนนั้นเองเธอเห็นหุ่นกระบอกตัวหนึ่งสูงประมาณ 50 เซนติเมตร ตั้งเด่นอยู่ในตู้ จากโครงหน้าและลักษณะการแต่งกายของหุ่น หญิงสาวมั่นใจว่าหุ่นตัวนี้เป็นหุ่นตัวนางในวรรณคดีเรื่องพระสุธน-มโนราห์ ตัวหุ่นกระบอกสวมมงกุฎบนศีรษะและห้อยอุบะไว้ทางด้านซ้าย เสื้อผ้าสีแดงประดับด้วยเลื่อม ดิ้นเงิน และดิ้นทอง ด้านหลังตัวเสื้อมีปีกทำจากผ้าปักทับด้วยดิ้นทองเป็นลายขนนก เย็บติดตั้งแต่กึ่งกลางหลังมาถึงข้อมือทั้งสองข้าง เช่นเดียวกับบริเวณบนเอวมีผ้าปักทับด้วยดิ้นทองเป็นหางกิ้งกือ

“สนใจหุ่นกระบอกตัวนี้หรือครับ” ชายเจ้าของร้านถามอีกครั้ง
 พิมพ์อัปสรจึงละลายตาจากหุ่นในตู้มาตอบด้วยความจริงใจ “คะ
 เป็นงานฝีมือที่สวยงาม”

“ครับ คุณพ่อผมเป็นคนทำขึ้นเอง เมื่อก่อนครอบครัวผมเคยทำ
 โรงละครหุ่นกระบอก”

“หรือคะ แล้วเดี๋ยวนี้ล่ะ”

ดวงตาคนถูกถามไหววูบเล็กน้อยขณะตอบ

“เวลาเปลี่ยน สังคมก็เปลี่ยน โรงละครหุ่นกระบอกไม่มีเหลืออยู่
 แล้วละครับ” เขาบอกขณะเหลือบตามองหุ่นในตู้ “หุ่นตัวนี้เป็นตัวสุดท้าย
 ที่ผมมี ถ้าคุณสนใจผมจะลดให้เป็นพิเศษ”

อะไรวางอย่างในดวงตาไหวระริกตรงหน้าทำให้พิมพ์อัปสรไม่กล้า
 ซักไซ้ต่อ แต่เงยหน้าขึ้นมองหุ่นกระบอกในตู้โชว์อีกครั้ง ปกติหญิงสาว
 ไม่ใช่นักสะสมของเก่า ไม่เคยซื้องานศิลปะมาเก็บไว้กับตัว แต่ความงาม
 และฝีมืออันประณีตของหุ่นกระบอกในตู้เป็นสาเหตุให้อดถามราคาไม่ได้
 และเมื่อได้ฟังราคาที่ไม่เหลือปากว่าแรงนัก พิมพ์อัปสรจึงซื้อมาไว้ใน
 ครอบครองโดยไม่เสียเวลาคิด

บายคล้อย ก้อนเมฆลอยล่องบนท้องฟ้าดบังแสงสุริยาจนเหลือ

เพียงความสลัวราง พิมพ์อัปสรจ่ายเงินค่าถ้วยเดียวเร็วให้แม่ค้าในเรือบด
 ลำเล็ก แล้วก็ตรงดิ่งกลับลานจอดรถด้านหน้า ทว่ายังไม่ทันเดินพ้นจาก
 ตลาด ฝนเม็ดโตก็เทกระหน่ำ ทำเอาหญิงสาวและนักท่องเที่ยวคนอื่น ๆ
 เปียกปอนไปตามๆ กัน

“ฝนไล่ช้างรีไรนะ ตกแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย” หญิงสาวคนหนึ่งซึ่ง
 ยืนหลบฝนอยู่ข้างๆ พิมพ์อัปสรบ่นด้วยความหัวเสีย

พิมพ์อัปสรก็หงุดหงิดไม่น้อยกับสภาพเปียกปอนราวลูกหมาตักน้ำ
 แต่ก็ทำอะไรไม่ได้มากกว่ายืนหลบอยู่ใต้กันสาด รอให้ฝนทำใหญ่ซาลง

เกือบสิบนาที่ถัดมาฝนจึงซาลง พิมพ์อัปสรวิ่งฝ่าสายฝนกลับมาที่รถยนต์ของตัวเอง ก่อนขับรถออกจากลานกว้าง

แต่แล้วฝนที่เพิ่งซาลงไปก็กลับมาตกหนักอีกครั้ง ท้องฟ้ามืดครึ้ม จนแสงอาทิตย์ไม่อาจส่องถึง พิมพ์อัปสรเร่งการทำงานของเธอที่ปิดน้ำฝนจนเต็มที สายตาก็เพิ่งพิกัดถนนเบื้องหน้า ความเย็นฉ่ำจากเครื่องปรับอากาศในรถทำให้เธอหนาวสั่น จนต้องปรับเพิ่มอุณหภูมิ จังหวะหนึ่งเธอเลยสายตาจากถนน และเมื่อเงยหน้าขึ้นมาเธอก็เห็นใครคนหนึ่งตัวสูงใหญ่ ปรากฏตัวที่กลางถนน

เขาคอนนั้นยืนจ้องเธอเขม็ง ใบหน้าดูคุ่นตาอย่างประหลาด
เอ๊ยด!

เสียงล้อรถบดถนนดังสนั่นไปทั่ว จนพ่อค้าแม่ค้าสองฝั่งถนนชะงักมาดูเหตุการณ์

“คุณเป็นอะไรี่เปล่า” แม่ค้าคนหนึ่งถือร่มเดินเข้ามาเคาะกระจกรถ เสียงเรียกจากคนด้านนอกทำให้พิมพ์อัปสรจำต้องลดกระจกลง “ไม่เป็นไรค่ะ แล้วคนที่ฉันชนเมื่อกี้ล่ะ” เธอถาม หัวใจยังเต้นกระหน่ำด้วยความตกใจ

แม่ค้าผู้หวังดีหันมองที่หน้ารถอีกครั้งก่อนตอบคำถามเธอ

“ป่าไม่เห็นหนูชนใครเลย ตาฝ้าตรีเปล่า บนถนนไม่มีใครสักคน ป่าเห็นแต่หนูขับรถออกมาจากซอย แล้วจู่ๆ ก็เบรกกะทันหัน ไม่เป็นไรมากก็ดีแล้วละ” แม่ค้าคนนั้นบอกกับเธอแล้วจึงเดินกลับแฉงลอยของตัวเอง พิมพ์อัปสรได้แต่นั่งงง มองสายฝนเบื้องนอกด้วยความลึบสน
“หรือเราจะตาฝ้าตรีจริงๆ หว่า” เธอถามตัวเองอย่างไม่เข้าใจ

ชายหนุ่มร่างสูงก้าวเข้ามาในบ้านด้วยท่าทีเหนื่อยอ่อน ใบหน้าคมสันเต็มไปด้วยร่องรอยความหม่นหมอง เนื้อตัวเปียกชุ่มหยาดฝน เหตุเพราะตอนกลับบ้านรถยนต์ที่จอดทิ้งไว้ข้างถนนดันสตาร์ทไม่ติด

เนื่องจากเบตเตอร์รถยนต์เสื่อม เขาเลยต้องเสียเวลาขึ้นโบกรถอยู่กลางถนนพักใหญ่จนกว่าจะมีใครยอมจอดรถช่วยเหลือ

จังหวะที่ชายหนุ่มเดินเข้าห้องรับแขก เสียงแหลมสูงของผู้เป็นภรรยาที่ตั้งขึ้น

“เตชน์คะ นี่มันอะไรกัน ไหนคุณบอกว่าปัญหาเรื่องหนี้สินบริษัทคุณ จะไม่มีผลกระทบถึงเราไง” หญิงสาวสวมเดรสสีดำแสดงความไม่พอใจทันทีเมื่อเห็นหน้าเขา โดยไม่สนใจเนื้อตัวเปียกมอมของอีกฝ่าย ยามนี้สิ่งที่กำลังเผาหัวใจของเธอคือการตัดสินใจครั้งใหญ่ของสามี

เตชน์มองหน้าภรรยาอีกครั้งก่อนจะถอนหายใจ เขาเหนื่อย เหนื่อยเหลือเกินกับปัญหาและสภาพที่เป็นอยู่ในทุกวันนี้

“ใจเย็นหน้าจี้จี้ ผมเพิ่งจะกลับถึงบ้านเองนะ แล้วถึงไม่มีบ้านหลังนี้ พวกเราก็ยังอยู่กันได้ไม่ใช่หรือ” แม้จะไม่อยากยอมรับ แต่จนถึงขั้นนี้แล้ว เขาคงต้องยอมรับสภาพความเป็นจริง

เพราะปัญหาหนี้สินรุมเร้าตั้งแต่เมื่อปีก่อน เขาจึงตัดสินใจจัดการขั้นเด็ดขาดในวันนี้

“จะบ้าหรือ คุณไม่ได้หมายความว่านั่นจริงๆ ใช่ไหม บ้านหลังนี้เป็นมรดกที่คุณพ่อคุณแม่ยกให้คุณในวันแต่งงานของเราเนอะ คุณจะขายมันได้อย่างไร” จีรัลสาครางอย่างไม่เชื่อหู

เธอพอจะรู้ว่าตัวเองไม่มีอำนาจในการตัดสินใจเกี่ยวกับสินทรัพย์ขั้นนี้ แต่หญิงสาวแทบไม่อยากจะเชื่อว่าสุดท้ายสามีจะขายบ้าน อันเรียกได้ว่าเป็นทรัพย์สินชิ้นใหญ่เพียงชิ้นเดียวของตัวเองไปเพื่อชำระหนี้ธนาคาร

“ไม่ได้ก็ต้องได้ละจี้จี้ ไม่งั้นผมก็ไม่มีเงินใช้หนี้” ท่าทีของเตชน์แสดงออกชัดถึงความเหนื่อยอ่อน

“มันต้องไม่เป็นแบบนี้สิ บ้า! บ้าชะมัด ทำไมฉันถึงได้โง่แต่งงานกับคุณนะ” จีรัลสาครางุดหงิด

เมื่อหนึ่งปีก่อน หญิงสาวไม่เคยคิดเลยว่าการตกลงปลงใจแต่งงานกับชายหนุ่มหน้าตาดี ฐานะมั่นคงอย่างเตชณ์จะกลายเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่ในชีวิต ตลอดชีวิตสมรส เธอกับเตชณ์อาจไม่ใช่สามีภรรยาที่รักใคร่กันมากนัก แต่ทั้งสองก็ประคองชีวิตคู่ให้ผ่านพ้นมาได้ แม้จะไม่มีบุตรเป็นโช่ของคล้องหัวใจทั้งสองดวงไว้ก็ตาม

ทว่าบางครั้งความอดทนก็มีจุดสิ้นสุด โดยเฉพาะเมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับเงินทองเป็นปัจจัยหลัก จิรัศยายอมรับว่าเธออดทนประคับประคองชีวิตสมรสมาได้ตลอดรอดฝั่ง ตัวแปรสำคัญอย่างหนึ่งก็คือเงิน เตชณ์ไม่เคยชี้เหนียวกับเธอ สิ่งใดที่หญิงสาวร้องขอมักได้มาโดยง่ายเสมอ แต่นั่นไม่ใช่สถานการณ์ในทุกวันนี้ วันที่สามก็กลายเป็นคนมีหนี้สินล้นตัว

หญิงสาวร่างระหงสวมเดรสสีดำจ้องมองคนนั่งหมุดแดงอยู่บนโซฟาอย่างคนใกล้หมดความอดทน อึดใจต่อมาเธอจึงหันหลังกลับ เดินกระแทกสั้นเท้าขึ้นห้องนอน

เตชณ์ถอนหายใจอีกครั้ง รู้สึกล้าทั้งกายและใจกับสภาพที่กำลังเผชิญอยู่ในขณะนี้ ความตั้งใจจะรีบขึ้นไปอาบน้ำแปรเปลี่ยน ชายหนุ่มนั่งพักบนโซฟาครู่ใหญ่ แล้วตามภรรยาขึ้นห้องนอน จึงได้เห็นจิรัศยา กำลังเก็บข้าวของใส่กระเป๋าเดินทางใบใหญ่

“นั่นคุณจะไปไหน”

หญิงสาวชะงักเล็กน้อย แต่เพียงครู่เดียวเธอก็เดินมาที่โต๊ะเครื่องแป้ง ดึงกล่องกำมะหยี่สีแดงใบใหญ่บรรจุทองและเครื่องเพชรหลายชิ้นใส่กระเป๋าเดินทาง

“จี้จี้จะกลับไปอยู่บ้านแม่คะ ในเมื่อคุณจะขายบ้านหลังนี้แล้ว จะอยู่ต่อทำไม”

“ถึงไม่มีบ้านหลังนี้ เราก็กินอยู่กันได้ไม่ใช่เหรอ คุณก็รู้ว่าผมยังมีบ้านอีกหลังหนึ่งอยู่นอกเมือง”

จิรัศยาหน้าแบ้ด้วยความไม่พอใจชัดเจน

“คุณเรียกโกดังเก่าชอมช่อกลางทุ่งแบบนี้ว่าบ้านหระคะ แถวนั้น อันตรายจะตาย ไม่มีใครย้ายไปอยู่หระคะ จำไม่ได้รีไรง เมื่อสองสามปีก่อน มีข่าวว่าอุกกาบาต² ตกลงบนทุ่งร้างแถวนั้น ไม่เอาหระคะ จีจี้ไม่อยากอยู่ในที่ที่ทั้งร้างทั้งอันตราย”

เตซันถอนหายใจเมื่อได้ฟังข้ออ้างของภรรยา

“มันไม่ได้แยขนาดนั้นสักหน่อย ช่วนั้นก็แคโคมลอย ไม่มีใคร รายงานสักหน่อยว่าเรื่องอุกกาบาตตกเป็นเรื่องจริง หรือถึงจะจริงมันก็ไม่เห็นจะอันตรายตรงไหน ใช้ว่ามันจะตกลงมาทุกวัน แล้วที่ดินแถวนั้น ถ้าปรับปรุงดูแลดีๆ มันก็อยู่ได้เหมือนกัน ที่ดินกว้างตั้งหลายไร่ เหมาะจะเริ่มต้นทำอะไรสักอย่าง”

คราวนี้เตซันเห็นชัดเลยว่าคนฟังมองเขาด้วยสายตาดูถูก

“ทำธุรกิจจนเงินขนาดนี้แล้ว คุณยังกล้าลงทุนอีกหระคะ ไม่ละ จีจี้ไม่อยากเสี่ยงชีวิตกับคุณอีก ตลอดปีที่ผ่านมาก็มากเกินทน” หญิงสาว บอกอย่างเหลืออดขณะปิดกระเป๋าเดินทาง คว่ำกระเป๋าถือขึ้นสะพาน แล้ว ลากกระเป๋าเดินทางมายังประตูห้องนอน

“เตียวลีจีจี้ คุณจะไปจริงๆ เหวอ” เตซันตกใจกับการกระทำของ ภรรยามาก มือหนาคว้าแขนอีกฝ่ายไว้มัน ดวงตาคมหมองลงด้วยความ เจ็บปวด

แต่กระนั้นความเจ็บปวดในแววตาเขาหาได้ส่งถึงผู้เป็นภรรยาไม่ จีร์สยาเกาะมือชายหนุ่มออกจากแขน จ้องมองอีกฝ่ายโดยไม่มีแววเห็นใจ เลยแม้แต่หน่อย

“ลาก่อนนะคะเตซัน จีจี้ดีใจที่ไม่ได้จดทะเบียนสมรสกับคุณ”

² มีรายงานการค้นพบอุกกาบาตที่ตกลงมาในประเทศไทย ซึ่งค้นพบจริงอยู่สี่ครั้งคือที่ จังหวัด นครปฐม (2466) เลย (2524) เพชรบูรณ์ (2536) และพิษณุโลก (2552) - ที่มา : สหคม ดาราศาสตร์ไทย

เธอไปแล้ว...เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เตชณ์นึกสมเพชตัวเองอย่างไม่

เคยเป็นมาก่อน หลังจากนั้นชายหนุ่มก็อาศัยอยู่ในบ้านเพียงลำพัง เกือบเดือนหลังจอร์สยาลากกระเป๋าออกจากบ้านไป เขาไม่ได้พบหน้าภรรยาอีกเลย รู้แต่เพียงว่าข้าวของและเฟอร์นิเจอร์หลายชิ้นในบ้านหายไป เตชณ์ไม่เคยนึกโทษภรรยา เขารู้ว่าผู้หญิงติดหรืออย่างจอร์สยาไม่อาจยอมรับชีวิตตกอับได้ ดังนั้นหนทางเดียวคือการทำให้ยอมรับการเลิกราครั้งนี้อย่างสงบ เสียงเพลงจากโทรทัศน์มีมือถือในกระเป๋าทางแกงดังขึ้นขณะเขาเพื่อกล่องกระดาษใบสุดท้ายเสร็จ ชายหนุ่มกดรับสายทันทีเมื่อรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร

“ว่าไงเตชณ์ เก็บของหมดแล้วหรือ” ธนชัย เพื่อนรักตั้งแต่สมัยเรียนโทร. มาถาม

“อืม แล้วนายล่ะอยู่ไหน”

“กำลังขับรถพาครอบครัวกลับบ้าน”

ไม่นานนักรถของธนชัยพร้อมกับครอบครัวทุกคนไม่ใหญ่นักก็แล่นมาจอดหน้าบ้านเตชณ์ สองหนุ่มช่วยกันขนของในบ้านที่เหลืออยู่ขึ้นรถบรรทุกโดยมีคนงานอีกสองคนเป็นลูกมือ

“ทำไมบ้านนายของน้อยจัง” ธนชัยขมวดคิ้วด้วยความสงสัย จำได้ว่าครั้งก่อนตอนมาเยี่ยมเพื่อน เฟอร์นิเจอร์ในบ้านหลังนี้ยังใหม่และมีอยู่มากขึ้นกว่านี้

“จึจึให้คนขนของบางส่วนไปก่อนหน้านี้แล้ว”

เพราะอีกฝ่ายเป็นเพื่อนรัก เตชณ์จึงไม่คิดปิดบัง ฟากธนชัยเองก็ได้แต่ถอนหายใจ สายหน้ากับพฤติกรรมของผู้ที่ขึ้นชื่อว่าเป็นภรรยาเพื่อน

“ฉันว่าดีแล้วละที่นายเลิกกับผู้หญิงคนนี้ได้ รู้ทั้งรู้ว่านายกำลังลำบาก แต่กลับชิงหนี แถมยังเอาทั้งรถทั้งทรัพย์สินมีค่าไปอีก แบบนี้เนี่ยนะคนเป็นภรรยา เป็นคู่ชีวิต”

“ช่างเขาเถอะ ชีวิตก็ต้องมีทั้งขึ้นทั้งลง ชีวิตฉันตอนนี้คงอยู่ในช่วง
 ขาลงละมัง” เตะชนเริ่มทำใจยอมรับชะตาชีวิตได้

ชายหนุ่มกวาดตามองบ้านว่างเปล่าเป็นครั้งสุดท้าย ถอนหายใจ
 อีกครั้ง แล้วจึงล็อกประตูบ้าน เดินตามหลังเพื่อนไปขึ้นรถ ทั้งความหลัง
 และความทรงจำสวยงามไว้กับอดีตที่ไม่อาจหวนกลับ

“แล้วนายจะเอาอย่างไรต่อกับชีวิต จะไปเริ่มต้นนับหนึ่งใหม่ที่บ้านนา
 ไช้ไหม”

เตะชนยิ้มรับคำเรียกขานบ้านหลังใหม่ของเขา ความจริงคำพูดของ
 ชนชัยก็ไม่ผิดจากความเป็นจริงนัก เพราะนอกจากที่ดินว่างเปล่า ก็มีเพียง
 โกดังสองชั้นไม้ใหญ่หนักซึ่งเขาเพิ่งใช้เงินก้อนสุดท้ายปรับปรุง รอบที่ดิน
 ย่านชานเมืองมีแต่ทุ่งร้าง ขนาดเขาเองยังนึกไม่ออกว่าอาคารใกล้สุดถัด
 จากที่ดินของเขาอยู่ห่างไปเท่าไร รู้เพียงแค่มั่นชางไกลเกินกว่าจะเดินถึง
 เพราะบรรยากาศบ้านนอกแบบนั้นละ จิรัศยาถึงไม่ย้ายตามไปอยู่
 ด้วยกัน

“อืม ต่อให้ล้มอีกครั้ง ฉันก็จะลุกขึ้นใหม่ให้ได้”

หากถามว่าเขาท้อไหมกับการต้องย้อนสู่จุดเริ่มต้นที่แทบจะเรียก
 ได้ว่าติดลบ ชายหนุ่มตอบได้ทันทีเลยว่าเขาท้อแท้มาก แม้จะขายบ้าน
 แล้ว แต่หนี้สินค้างชำระกับธนาคารก็ยังมีอยู่ไม่น้อย ทำให้ไม่มีธนาคาร
 ใดยอมปล่อยเงินกู้ให้เขาอีก แต่ในยามยาก เตะชนยังค้นพบแสงสว่างเล็กๆ
 จากมิตรภาพ ชนชัยเป็นเพื่อนคนแรกและคนเดียวที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ
 เขา เงินก้อนไม้ใหญ่หนักที่หยิบยืมมาทำให้เขามีโอกาสลุกขึ้นสู้อีกครั้ง
 ชายหนุ่มจึงตั้งมั่นกับตัวเองว่า หากชีวิตยังมีลมหายใจ ต่อให้ท้อแท้เพียงใด
 เขาก็จะไม่วันถอยหลังกลับ

ชนชัยตอบไล่เตะชนหนักๆ ไปหนึ่งที่

“ฉันนับถือหัวใจนายวะ ย่ำแย่ขนาดนี้แต่กำลังใจยังเต็มเปี่ยม
 ฉันเชื่อว่าฟ้าหลังฝนต้องมีสักวัน”

เสียงฟ้าร้องดังครืนๆ อยู่ภายนอก ไม่ได้ทำให้ผู้เป็นเจ้าของคอนโดมิเนียมใส่ใจเท่าไรนัก นิ้วเรียวยาวมัตต์เล็บสั้นกำลังร่วลงบนเบาะพรม โดยไม่ละสายตาจากหน้าจอเลย์ลักนิต ผ่านไปหลายชั่วโมงกว่าหญิงสาวจะยกนิ้วขึ้นนวดบริเวณหัวตา เพื่อคลายความเมื่อยล้าจากการนั่งเขียนโปรแกรมร่วมสิบชั่วโมง ตัวอักษรภาษาอังกฤษในจอคอมพิวเตอร์โปร่งแสงแลดูลายตาจนเธอต้องหลับตาทั้งสองข้างลง

“ทำจะไม่เสร็จแฮะ” พิมพ์อัปสรอยากจะดันทุรังทำงานต่อ แต่ร่างกายเริ่มรับไม่ไหว

สุดท้ายเธอเลยวาดมือขึ้นเป็นวงกลมเพื่อปิดเครื่อง ลูกขึ้นบิดกายคลายความเมื่อยล้าจากการนั่งทำงานตลอดวัน ไม่นานก็เดินเข้าห้องน้ำ ตั้งใจจะอาศัยสายน้ำบรรเทาความเหนื่อยอ่อน

เสื้อยืดและกางเกงยีนขาสั้นถูกถอดออกกองไว้บนพื้นกระเบื้องขาวหญิงสาวร่างอ้วนแฉ้นเปลือยเปล่านั้นส่องกระจกมองตัวเองอยู่หน้าอ่างล้างหน้า

ครืน...ครืน...เปรี๊ยะ!

เสียงฟ้าผ่าดังลั่นมาถึงในห้องน้ำ พลันหลุดไปนอนก้นดับแสงลง “ว้าย!” พิมพ์อัปสรอุทานด้วยความตกใจ

ความมืดมิดรายล้อมอยู่รอบตัวทำให้หญิงสาวไม่กล้าขยับกายได้ แต่ยืนนิ่งจับขอบอ่างพลางบ่นด้วยความโมโห “คนกำลังจะอาบน้ำดันไฟดับได้ เชื่อเลยจริงๆ”

หญิงสาวความมือสะเปะสะปะในความมืด พยายามจะหยิบเสื้อผ้าที่กองทิ้งไว้บนพื้นชั้นใต้ แต่ยังไม่ทันคว้าอะไรได้เลย เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

‘ฮือๆ ฮือๆ’

มันเป็นเสียงเหมือนใครบางคนกำลังร้องไห้ น้ำเสียงชวนให้หวาดผวาและเศร้าสร้อยในคราวเดียวกัน

“ใครนะ!” เธอตะโกนถามต่างๆ ที่รู้ๆ อยู่แก่ใจว่าห้องพักแห่งนี้มีเธอ

อาศัยอยู่เพียงลำพัง

‘ฮือๆ ฮือๆ’ เสียงร้องไห้ยังแว่วมา

พิมพ์อัปสรคว้าผ้าเช็ดตัวบนราวติดผนังขึ้นพันกาย ตั้งใจจะเดินสำรวจด้านนอก พลันแสงไฟก็สว่างวาบขึ้น

“เมื่อไหร่จะอะไรกันแน่” เธอถามตัวเองอย่างกล้าๆ กลั้วๆ ขณะแ้มประตู่ห้องน้ำมองด้านนอก แต่สิ่งที่เห็นมีเพียงความว่างเปล่า

“คงจะหลุดไป” หญิงสาวพิมพ์พำกับตัวเองขณะปิดประตู่ห้องน้ำ

เสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือดังขึ้นขณะพิมพ์อัปสรกำลังยืนเช็ดผมอยู่หน้ากระจก โดยเปิดคอมพิวเตอร์ฟังรายงานข่าวไปด้วย

หญิงสาวเดินไปหรีเสียงลำโพงคอมพิวเตอร์ แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือเครื่องจิวบนหัวเตียงขึ้นมากดปุ่มรับ หน้าจอโทรศัพท์ก็ปรากฏภาพคู่สนทนาขึ้น

“น้ำพิมพ์”

“น้ำพิมพ์ขา” เสียงใสๆ สองเสียงดังขึ้นก่อนบนหน้าจอจะปรากฏดวงหน้าแป้นเล่นของเด็กหญิงฝาแฝดคู่หนึ่ง

“ว่าไงจะแก้วตา ย่าใจ” พิมพ์อัปสรส่งยิ้มให้หลานสาวทั้งสอง

“วันนี้หนูไปโรงเรียน คุณครูให้หนูวาดรูปครอบครัวด้วย” แก้วตาหรือแฝดผู้พี่ร้องบอกพร้อมยื่นแท็บเล็ต³ของตัวเองมาใกล้หน้าจอ

“หนูก็วาด หนูวาดรูปน้ำพิมพ์ด้วย” ย่าใจไม่ยอมย่อหน้า คำว่าแท็บเล็ตของตัวเองมาอวดคนเป็นน้ำบ้าง

ไม่นานนักไฟล์รูปวาดสองไฟล์ก็ถูกดาวน์โหลดเข้าสู่โทรศัพท์มือถือของหญิงสาว รูปวาดฝีมือเด็กหญิงทั้งสองคนค่อนข้างคล้ายกัน คือมีบ้านหลังหนึ่งตั้งเด่นอยู่กลางภาพ มีหนุ่มสาวคู่หนึ่งยืนจับมือกัน ช่างๆ

³ Tablet Computer เป็นคอมพิวเตอร์ที่รวมการทำงานทุกอย่างไว้ในจอสัมผัส โดยใช้ปากกาстилัส ปากกาดิจิทัล หรือปลายนิ้ว - อ้างอิงจาก Wikipedia

หนุ่มสาวมีเด็กหญิงผมแกละสองคนยืนเรียงกันอยู่ ถัดไปเป็นหญิงสาวปากแดงคนหนึ่งยื่นส่งยิ้ม

พิมพ์อัปสรยิ้มขึ้น ดีใจที่หลานสาวทั้งสองรักและนับเธอเป็นคนในครอบครัวเสมอ

“สวยจ๊ะ วาดเก่งทั้งสองคนเลย” พิมพ์อัปสรชมหลาน ก่อนสะดุดใจกับรูปคนรูปเล็กๆ ของแก้วตา ห่างจากรูปวาดตัวเธอไม่ไกลนัก “แล้วนี่ใครกัน”

แก้วตามองหน้าน้องสาวฝาแฝด ยิ้มอย่างภูมิใจที่รูปวาดของความพิเศษมากกว่าของน้องสาว

“แฟนน้ำพิมพ์นี่ไง เดี่ยวนี้ใครๆ ก็มีแฟนกันหมดแล้ว ขนาดหนูกับยายใจยังมีหนุ่มมาจีบเลย แต่หม่ามี้บอกว่าน้ำพิมพ์มัวแต่ทำงาน เลยหาแฟนไม่ได้สักที”

คนกำลังภาคภูมิใจในตัวหลานสาวถึงกับอึ้งไปทันที

“แล้วนี่แม่เราหายไปไหน เรียกมาคุยกับน้ำลิ แก่แดดจริง”

พิมพ์อัปสรส่งสายตาคาดโทษ และไม่วายต่อว่าพี่สาวทันทีเมื่ออีกฝ่ายมาถึง “พี่ปล่อยให้หลานยังงี้ ทำไม่ถึงได้แก่แดดแบบนี้”

“แก่แดดที่ไหน เด็กสมัยนี้มีแฟนตั้งแต่อนุบาลทั้งนั้นแหละ” พลอยไพลินขำทำที่เป็นเดือตเป็นร้อนของน้องสาว

“แก้วตามีแฟนจริงๆ เหรอพี่”

“อืม มีสิ วันก่อนยังโชว์รูปแฟนตัวเองให้พี่ดูอยู่เลย” คุณแม่สมัยใหม่บอกอย่างไม่เห็นเป็นเรื่องใหญ่โตนัก

“แล้วแฟนแก้วตาอายุเท่าไร”

“อ้าว ก็ต้องสี่ขวบเหมือนกันสิ เรียนอยู่ด้วยกันนี่” คราวนี้พลอยไพลินหลุดขำทันทีกับท่าทางกลืนไม่เข้าคายไม่ออกของน้องสาว “อย่าคิดมากนัก ก็แค่ความรักซำๆ ของเด็ก”

“แต่มันฟังดูแก่แดดจัง ตอนพิมพ์กับพี่พลอยสี่ขวบ ยังวิ่งเล่น

โล่แปะกันอยู่เลยมั้ง”

“ช่วยไม่ได้นี่นา โลกมันเปลี่ยนไปแล้ว เด็กสมัยนี้โตเร็วขึ้นทุกวัน อะไรที่อยากห้าม ไม่อยากให้รู้ก่อนวัยก็ดูจะห้ามยากขึ้นทุกที หลังๆ พี่กับคุณฉินเลยไม่ห้าม ได้แต่สอน ตักเตือนเขาว่าอะไรดี อะไรไม่ดี”

“ฟังแล้วพิมพ์ห้วงลูกตัวเองจัง” หญิงสาวพ้อ เป็นผลให้พี่สาวส่ง ค้อนวงใหญ่ให้

“ทำเป็นพูดดี มีแฟนเป็นตัวเป็นตนให้พี่กับพ่อแม่บนสวรรค์ได้ ขึ้นใจก่อนเถอะ เห็นรีเปล่าเนี่ยว่าหลานๆ แซงหน้าแล้ว”

“โธ่ พี่พลอยก็ พิมพ์ยังหาคนถูกใจและแสนดีอย่างพี่เขยไม่ได้ นี่นา สงสัยงานนี้พิมพ์อยู่ช่วยพี่พลอยเลี้ยงหลานจนแก่ดีกว่า”

“เหอะ แค่ลูกสองคน พี่เลี้ยงเองได้ ว่าแต่พิมพ์อย่าลืมที่เรานัดกัน พี่นะ”

“นัดอะไรคะ” น้องสาวถามขึ้นทันที บ่งชี้ว่าเธอลืมหมดแล้วจริงๆ พลอยไพลินเลยได้แต่ถอนหายใจ

“ก็พิมพ์บอกจะมาค้างบ้านพี่ไง” พี่สาวเตือนความจำแล้วบ่นกระปอดกระแปดอีกเล็กน้อย “ไม่เข้าใจเลย งานของพิมพ์ก็นั่งอยู่ที่บ้าน ทำไมไม่ถึงไม่ยอมย้ายมาอยู่บ้านพี่สักที”

“โห ไม่เอาหรอก ขึ้นพิมพ์อยู่กับพี่พลอย งานการไม่ต้องทำกันพอดี รบกับหลานๆ ก็หมดวันแล้ว”

คราวนี้พลอยไพลินเลยซ้ำ

“เงินตกลงเสาร์นี้ออกจากกรุงเทพฯ มาอยู่บ้านพี่นะ” พี่สาวรวบรัด เสร็จสรรพ

“เจ้าคะคุณนาย” พิมพ์อัปสรรรับคำอีกฝ่ายอย่างลือๆ ก่อนกดวางสาย แล้วจึงเดินกลับไปทำโต๊ะทำงานพร้อมรอยยิ้มที่ยังไม่จางจากดวงหน้ารูปไข่

“แรงงานหน้อยดีกว่า ขึ้นอยู่บ้านโน้นสงสัยไม่ได้ทำงาน” เธอบ่นกับตัวเองก่อนจะเริ่มลงมือทำงานต่อ

2

หรือคือภาพลวงตา

เสียงเพลงจากไนต์บู้กบนโต๊ะทำงานคลอมาพร้อมกับเสียงฝน
ชวนให้บรรยากาศยิ่งเหงาเศร้ามากขึ้น เตะชนเปิดประตูกลับเข้าห้องทำงาน
พร้อมกาแฟร้อนในมือแก้วใหญ่ ชายหนุ่มวางแก้วลงบนโต๊ะทำงานซึ่ง
สร้างขึ้นจากล้อแม็กและแผ่นกระจกใส เขาได้ยกรถยนต์หลายสิบเส้น
มาโดยบังเอิญจากการซื้อขายเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ด้วยความเสียดาย
เตะชนเลยซื้อแผ่นกระจกใสมาประกอบล้อเหล่านี้จนกลายเป็นโต๊ะทำงาน
ทันสมัย เช่นเดียวกับเฟอร์นิเจอร์อีกหลายชิ้นในห้องทำงาน ล้วนแล้วแต่
ทำจากของเหลือใช้ หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า ขยะ ซึ่งเขานำมาดัดแปลง
ตกแต่่งใหม่ จนใช้งานได้อีกครั้ง

ฝนยังกระหน่ำไม่ขาดสาย ชาวเมื่อคืนวานรายงานไว้ในสัปดาห์นี้
พายุลูกใหญ่จะพัดเข้ากรุงเทพมหานคร เมืองหลวงและจังหวัดใกล้เคียง
จะมีฝนตกชุก

ชายหนุ่มนั่งทำงานอยู่หน้าไนต์บู้กอีกพักใหญ่ โดยมีเสียงสายฝน
ดังสลับกับเสียงดนตรี ช่วยผ่อนคลายทั้งความเหงาและอารมณ์ท้อแท้
ในใจให้เลือนหาย

เกือบหนึ่งชั่วโมงผ่านไป กาแฟในแก้วใหญ่พร่องไปมากแล้ว เตะชน
ลุกขึ้นบิดกาย ขับไล่อาการเมื่อยขบจากการนั่งทำงานตลอดหลายชั่วโมง
ระหว่างกำลังตั้งใจว่าจะนั่งทำงานต่อหรือเดินลงไปข้างล่างดี จู่ๆ มือของ

เขาก็ปิดไปโดนแก้วกาแฟล้มคว่ำลง

“บ้างจริง” ชายหนุ่มสบถ รีบคว้าเอกสารบนโต๊ะทำงานขึ้น แล้วกวาดตามองหาผ้าเช็ดโต๊ะ

เมื่อจัดการกับคราบกาแฟบนโต๊ะเสร็จ เทชนิ่งจึงเดินลงชั้นล่างเพื่อซักผ้าและล้างแก้วกาแฟ เลยจากห้องทำงานเป็นโกดังขนาดใหญ่และค่อนข้างหอมช้อ เพราะการเงินเมื่ออยู่อย่างจำกัด เทชนิ่งปรับปรุงห้องเพียงแค่อ่างเดียวเพื่อใช้เป็นที่ทำงานและที่นอนในเวลาเดียวกัน

ผ่านจากบันไดด้านในเข้ามาคือลานซีเมนต์ด้านหลังอาคารซึ่งเคยว่างโล่งเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน ตอนนี้หลายมุมบนลานกว้างกลายเป็นที่กองขยะ บริเวณกลางลานมีพนักงานชายหญิงหลายคน ทั้งไทยและพม่า กำลังนั่งจับกลุ่มกันอยู่รอบขยะกองใหญ่ ซึ่งบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกทั้งใสและดำ วางสุ่มๆ กันจนเป็นเนิน

“นายมา! นายมา!” ใครคนหนึ่งสะกิดเพื่อนหลายคนซึ่งยังยืนล้อมวงกันอยู่

เท่านั้นเองอาการแตกตื่นเหมือนผึ้งแตกรังก็เกิดขึ้น ชายหญิงหลายคนรีบเดินกลับไปประจำที่ของตัวเอง เหลือแต่เพียงหนุ่มวัยรุ่นชาวไทยสองคน

“ทำอะไรกัน”

เพราะน้ำเสียงมีอำนาจและความเป็นนายทำให้สองหนุ่มมองหน้ากันเล็กน้อย หนึ่งในนั้นค่อยๆ ยื่นสิ่งที่อยู่ในมือตัวเองให้นายดู มันคืออุบะขนาดเล็กร้อยชิ้นจากผ้าสีเหลืองคันด้วยลูกบิดขาว

เทชนิ่งรับของในมือลูกน้องมาพลิกๆ ดูอยู่เพียงครู่เดียวก็ไล่เด็กหนุ่มทั้งสองให้ไปเร่งมือทำงานต่อ

สองหนุ่มส่งยิ้มแห้งๆ ให้นายเพียงนิดเดียว แล้วรีบตั้งหน้าตั้งตาแยกขยะต่อ

เทชนิ่งยืนมองเหล่าคนงานแยกขยะที่เพิ่งได้มาวันนี้ออกเป็น

ประเภทๆ ขยะส่วนใหญ่ที่ชายหนุ่มกว้านซื้อจากซาเล้งและตามร้านค้า ล้วนแล้วแต่เป็นกล่องกระดาษ ขวดน้ำพลาสติก ขวดแก้ว รวมถึงบรรดา กระจกหน้าต่างอลูมิเนียมทั้งหลาย หลังคัดแยกขยะได้จำนวนหนึ่ง คนงานจะนำ ขยะแต่ละประเภทบรรจุถุงใหม่เพื่อส่งขายต่อ

นี่เป็นเพียงแค่จุดเริ่มต้น อนาคตบนถนนสายนี้ยังอีกยาวไกลนัก! เตชรัตน์เตือนตัวเองอีกครั้ง แล้วจึงเดินกลับขึ้นห้อง โดยลืมเสียสนิทว่ามี ของแปลกปลอมบางอย่างติดกระเป๋าเสื้อไปด้วย

“พิมพ์ เย็นนี้ทานข้าวกันนะครีบ” เสียงขุ่มๆ พร้อมกับใบหน้าของ หนุ่มตี๋ ลูกครึ่งไทยจีนปรากฏขึ้นบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ทันทีที่พิมพ์- อับสรกดตอบรับสัญญาณจากอีกฝ่าย

เพราะพิมพ์อับสรกับภูวิตทำงานอยู่บริษัทเดียวกันจึงคุยกันผ่าน โปรแกรมสนทนาภายในบริษัท ซึ่งมีไว้ใช้ตั้งแต่เรื่องงาน ชุระส่วนตัว นินทา เลยจนถึงเรื่องสัพเพเหระทั้งหลาย

“แต่พิมพ์ยังทำงานไม่เสร็จเลย เย็นนี้พิมพ์ไม่ออกไปไหนคะ” เธอ ปฏิเสธโดยไม่อ้อมค้อม

สีหน้าของคนในจอหม่นลงทันที เพียงครู่เดียวเขาก็ส่งยิ้มมาใหม่ “งั้นทานข้าวแถวคอนโดฯ พิมพ์ก็ได้ เตียวผมไปหา คุณไม่ได้ออกจากห้องก็วันแล้ว” ภูวิตบ่นด้วยรู้นิสัยหญิงสาวดี

“ก็พิมพ์งานยุ่งนี่คะ พี่วิตเถอะ งานของพี่เสร็จแล้วเหอะ ถึงจะมา ทานข้าวกับพิมพ์” หญิงสาวได้ทีเลยค่อนเพื่อนรุ่นพี่

สีหน้าของชายหนุ่มคล้ายเด็กโดนจับผิด เขาหัวเราะแห้งๆ ก่อน สารภาพ “ยังไม่ถึงไหน ความจริงที่มีปัญหาหนัดน้อยๆ อยากให้พิมพ์ ช่วย”

“ปัญหาอะไรคะ ส่งไฟล์มาให้ดูก็ได้ เตียวพิมพ์ช่วยแก้ไข” พิมพ์- อับสรไม่รู้สึกว่าการนัดกันระหว่างเธอกับเธอจะมีเหตุผลมากพอจึงยัง

อิตอด

‘ก็สมัยนี้ใครๆ ก็คุยงานผ่านเน็ตกันทั้งนั้น’

ภูวิศนึกคิดไปครู่หนึ่ง

พิมพ์อัปสรเห็นคู่สนทนาเหลือบมองไปทางด้านข้างจอคอมพิวเตอร์ แล้วจึงเบนสายตากลับมาสบตาเธอผ่านกล้องวิดีโอต่อ

“จริงสิ วันก่อนพิมพ์ไปเที่ยวตลาดน้ำมาใช่ไหม เห็นพิมพ์ถ่ายรูปหุ่นกระบอกตัวนั่งขึ้นเฟซบุ๊ก”

หญิงสาวขมวดคิ้ว เพราะรู้สึกท้อทสนทนาไม่เกี่ยวกับเรื่องที่กำลังคุยอยู่ก่อนหน้า

“คะ ทำไมเธอ” เธอถามด้วยน้ำเสียงนิ่งๆ กิ่งหยิ่งเชิงกิ่งอยากรู้

“ก็...ผมอยากเห็น” เหมือนภูวิศจะรวบรวมความกล้าอยู่นิดหนึ่ง ก่อนโผล่ออกมา “ผมสนใจพวกของเก่านะก็เลยอยากเห็นหุ่นกระบอกที่คุณซื้อมา เย็นนี้ผมไปหามะครับ” ภูวิศวกเข้าเรื่องเดิมต่อ

คราวนี้พิมพ์อัปสรถอนหายใจออกมาชัดเจน

“แล้วนี่พี่ศส่งไฟล์งานมารียังคะ ทำไมมันยังไม่ขึ้นให้โหลดเลย” เธอตั้งใจไม่ตอบคำถามเขา แต่ทวงถามถึงงานแทน

“อ้อ ยังครับ เอาไว้เราคุยกันตอนทานข้าวเย็นที่เดียวเลยไหม มันไม่ค่อยถนัดเวลาคุยกันหน้าจอคอมพิวเตอร์แบบนี้”

พิมพ์อัปสรส่ายหน้ากับข้ออ้างทั้งหลาย ถึงกระนั้นเธอก็ยอมตอบรับ

“งั้นพี่ศมาหาพิมพ์สักหกโมงนะคะ” เธอยอมแพ้

ชายหนุ่มยิ้มกว้างและคุยต่ออีกไม่กี่ประโยคก็ขอตัวไปทำงานต่อ

พิมพ์อัปสรพยักหน้ารับ เพราะเธอเองก็ต้องการสมาธิในการทำงานเช่นกัน

ทว่าวงสายชายหนุ่มได้ไม่นาน สัญญาณเรียกเขาก็ดังขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวโผล่มาด้วยความอ่อนใจ เอื้อมมือกดรับสัญญาณจากคนที่

ติดต่อมา

“เป็นไงจะ รับเดตหนุ่มตีแล้วใช่ไหม”

“นี่ฟังก์แอบแธ็กมาฟังพิมพ์คุยใช่ไหม” หญิงสาวบ่นลุ่มเสียดใจให้
แข็งกว่าปกติ แต่มันก็ทำได้ยากเย็นเหลือเกิน

“เปล่า ใครจะกล้าทำแบบนั้น แต่พิมพ์อย่าลืมหาฟังก์เป็นคน
ออกแบบโปรแกรมสนทนาของบริษัทเราเองนี่นา บางทีมันก็ต้องมีแอบ
เห็นบ้างล่ะว่าใครทำอะไร โทร. หาใครเมื่อไหร่” พิชยาบอกด้วยน้ำเสียง
และท่าทีไม่ยั้งเลยสักนิด “ตกลงพีวิศชวนพิมพ์เดตใช่ไหม”

“ไม่ใช่เดต แค่ทานข้าวแถวคอนโดฯ พิมพ์เฉยๆ พี่เขามิบัญญัติกับ
งานตัวใหม่เลยอยากให้มีพิมพ์ช่วย”

“ข้ออ้าง” พิชยาบอกอีกฝ่ายแทบจะทันที

“ก็เดาได้อยู่” พิมพ์อัปสรไม่ได้คิดต่างจากเพื่อนรักเท่าไร

“เล็งไว้เหมือนกันละสิ” คนปลายสายทำเสียงเล็กเสียงน้อยดักคอ
“ความจริงพีวิศเป็นผู้ชายไม่เลวนักหรอก พิมพ์ควรจะรับเขาไว้พิจารณา”

จากคำพูดของพิชยาทำให้พิมพ์อัปสรนึกถึงวันแรกตอนพบหน้า
ชายหนุ่มในงานเลี้ยงฉลองปีใหม่ที่บริษัทเมื่อสองปีก่อน ปกติแล้ว
พนักงานอย่างพวกเขาแทบไม่มีความจำเป็นต้องเข้าบริษัทเลย นอกจาก
วันแรกตอนสัมภาษณ์งานและวันเซ็นสัญญา พิมพ์อัปสรทำงาน ประชุม
และส่งงานต่างๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ต⁴โดยไม่ต้องพบปะเพื่อนร่วมงาน
หรือหัวหน้างานเลยแม้แต่หน่อย เพราะทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการสนทนา
การประชุม หรือการแก้ไขไฟล์งานร่วมกันสามารถทำผ่านระบบของ
องค์กรได้หมด จะมีก็แต่การประชุมพนักงานประจำปีและการพบปะกัน
ในงานเลี้ยงสังสรรค์ของบริษัทเท่านั้น ที่พนักงานแต่ละคนจะออกจาก

⁴Intranet คือ ระบบเครือข่ายภายในองค์กร เป็นบริการและการเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์เหมือน
กันอินเทอร์เน็ต แต่จะเปิดให้ใช้เฉพาะสมาชิกในองค์กรเท่านั้น

บ้านมาพบหน้ากัน

ถ้านับระยะเวลาตลอดสองปีของการทำงานในบริษัทแห่งนี้ พิมพ์-อัปส์มีโอกาสพบหน้าพิชยามากกว่าใคร เพราะเป็นเพื่อนรักกันมาตั้งแต่สมัยเรียน และเพิ่งกลายเป็นเพื่อนร่วมงานกันในบริษัทแห่งนี้ สองสาวมักหาเวลาว่างไปเที่ยวด้วยกันเสมอ รองลงมาจากพิชยา ก็เห็นจะเป็นภูวิศ เธอเคยพบหน้าชายหนุ่มประมาณแปดครั้ง ภูวิศเป็นผู้ชายรูปร่างไม่สูงนัก ผิวขาว ออกจะผอมและแก้ง่าม สวมกับลักษณะคนทำงานอยู่กับหน้าจอคอมพิวเตอร์ตลอดวัน แต่ทำที่สุภาพ ให้เกียรติฝ่ายหญิงเสมอทำให้เธอกับพิชยาประทับใจในบุคลิกของรุ่นพี่คนนี้ไม่น้อย ทว่า...

“ไม่รู้สิพิงค์ พิมพ์ยังไม่มั่นใจ พี่วิศมีดีทุกอย่างเลยนะ เสียอยู่แค่เพียงข้อเดียว”

“อะไรเธอพิมพ์”

หญิงสาวซึ่งใจอยู่นิดหนึ่งก่อนเอ่ยปาก

“ห้ามหัวเราะนะ” เธอตักคอเพื่อน เมื่อเห็นคนในจอพยักหน้าจึงยอมเล่า “มันแค่ความรู้สึกกันนะ เหมือนยังไม่ใช่ พิมพ์คุยกับเขาแล้วสนุกดี อบอุ่น แต่ไม่รู้สิ มันยังไม่โดนละมั้ง” หญิงสาวโคลงศีรษะอย่างไม่เข้าใจความรู้สึกตัวเองนัก

“เพราะพิมพ์กับเขายังเจอกันน้อยเกินไปรีไปเล่า ถึงสมัยนี้จะคุยโทรศัพท์แล้วเห็นหน้ากัน แต่ฟังคำว่ามันก็ยังไม่ชัดเจนไม่ได้มากเท่ากับการพบกัน ไปไหนมาไหนด้วยกันหรอก” พิชยาตั้งข้อสังเกต

“มันก็ใช่ แต่พิมพ์ไม่อยากให้พี่เขาตั้งความหวังมากนักนะ กลัวเขาผิดหวัง เพราะพิมพ์ยังไม่รู้ใจตัวเองเลย” หญิงสาวสารภาพ

“ก็อย่าให้ความหวังสิ แค่เจอกันมากขึ้นอีกหน่อย จะได้เรียนรู้นิสัยใจคอกันและกัน”

“อืม แล้วพิมพ์จะลองดู” พิมพ์อัปส์รับปากเพื่อน แม้ในใจจะยังมีคำถามมากมาย

ผู้ชายคนนี่คือคนที่เธอเฝ้ารอคอยมาทั้งชีวิตแน่เธอ...

ภูวิศไม่ได้มีส่วนด้วยหรือขอตำหนิได้เลยในสายตาของพิมพ์อัปสร กับพิชยา ชายหนุ่มเป็นต้นแบบของสุภาพบุรุษที่เรียกว่าหายากนักในยุคสมัยที่ความเจริญกำลังรุดหน้าไปไกล เวลาหกโมงเย็นไม่ขาดไม่เกิน โทรศัพท์มือถือของพิมพ์อัปสรก็ดังขึ้น

“ผมรอพิมพ์อยู่ในร้านกาแฟข้างล่างนะ”

“คะ เตี่ยพิมพ์เซฟงานแล้วจะลงไปเลย” หญิงสาวรับคำ นึกชื่นชมคนปลายสายไม่น้อยที่ไม่ถือวิสาสะเดินขึ้นมาเคาะห้องพักเธอทั้งหลายที่สามารถทำได้

ประมาณห้านาทีต่อมา หญิงสาวสวมเสื้อยืดแขนกุดกับกระโปรงบานสีโอลด์โรสก็เดินลงมาหาภูวิศในร้านกาแฟ เธอสะพายกระเป๋าผ้าใบหนึ่งซึ่งบรรจุหุ่่นกระบอกติดมือลงมาด้วย

“พี่วิศอยากทานอะไรเป็นพิเศษรีเปลาคะ” พิมพ์อัปสรถาม

สองหนุ่มสาวเดินออกจากร้านกาแฟภายในตัวตึกมายังซอยหน้าคอนโดมิเนียม ภูวิศไม่มีรถยนต์ ทั้งคู่จึงเดินออกมาจนถึงถนนใหญ่

“แล้วแต่พิมพ์สิ ผมยังงี้ก็ได้ จะทานแถวนี้หรือจะนั่งรถไฟฟ้าไปทานที่อื่นกัน”

“แถวนี้ดีกว่าคะ พิมพ์ขี่เกียจขึ้นรถ”

หนุ่มเตี้ยหน้าสลดลงเล็กน้อย แต่เพียงวบเดียวเท่านั้น เขาก็ยิ้มให้เธอ “จันทานก๋วยเตี้ยวกันใหม่ ผมเคยทานเจ้านี่ที่สาขาอื่น รสชาติใช้ได้” ภูวิศชี้ไปยังร้านอาหารติดกระจกใสริมบาทวิถีร้านหนึ่ง ซึ่งตั้งห่างไปไม่กี่เมตร

“คะ ก๋วยเตี้ยวกี่ดี”

จากนั้นสองหนุ่มสาวจึงเดินเข้าไปในร้าน พิมพ์อัปสรปล่อยให้ชายหนุ่มสั่งอาหารให้เธอ และลอบมองคนที่นั่งตรงข้ามพร้อมกับ

จินตนาการเตลิดไปไกล

ถ้าวันหนึ่งเธอแต่งงานกับภูวิศ พิมพ์อัปสรเทพจะเดาอนาคตตัวเองได้ราวกับตาเห็นเลยทีเดียวนะ เธอกับภูวิศมีอะไรคล้ายกันหลายอย่าง จบการศึกษาในระดับเดียวกัน สาขาวิชาชีพเดียวกัน แถมยังทำงานอยู่ในองค์กรเดียวกันอีก เมื่อเธอกับเขาแต่งงานกัน ชีวิตในแต่ละวันของทั้งคู่ ถ้าไม่หมกมุ่นอยู่กับหน้าจคอมพิวเตอร์ ทั้งสองก็คงใช้ชีวิตไม่ต่างจากหนุ่มสาวชาวกรุงทั่วไป กินข้าวนอกบ้าน ดูหนัง เดินเล่นในห้างสรรพสินค้า หรือถ้าวันหนึ่งมีลูกก็อาจจะย้ายไปอยู่นอกเมือง มีบ้านสักหลังใกล้โรงเรียน ให้เด็กๆ เดินทางไปเรียนหนังสือได้สะดวกขึ้น

“พิมพ์ครับ...พิมพ์” เสียงของชายหนุ่มตรงหน้าจุดคนกำลังคิดอะไรเพลินๆ ให้รู้สึกตัว

“คะ เมื่อกี้พี่วิศว่าอะไรนะคะ”

“ผมจะให้พิมพ์ช่วยดูงานนะครับ เอ่อ...ขอขยับไปนั่งข้างพิมพ์ได้ไหม” น้ำเสียงอีกฝ่ายมีทั้งความเกรงใจและคาดหวังอยู่ในที

เมื่อหญิงสาวพยักหน้า ภูวิศเลยเก็บอาการยิ้มกว้างไว้ไม่อยู่ เลื่อนเก้าอี้ตัวเองมาทางฝั่งเธอ แต่ก็ไม่ได้ใกล้จนทำให้หญิงสาวอึดอัด ชายหนุ่มยื่นแท็บเล็ตของตัวเองให้เธอ จังหวะนั้นพิมพ์อัปสรเหลือบเห็นปลายแขนเสื้อของชายหนุ่มเข้า

“เอ๊ะ กระดุมข้อมือเสื้อพี่วิศหลุดเธอคะ” เธอทำอย่างไม่ได้สนใจอะไรนัก เกือบเรียกได้ว่าเป็นอาการเปรยถึงมากกว่า เพราะเมื่อพูดเสร็จเธอก็หันไปสนใจแท็บเล็ต

ตรงกันข้ามกับชายหนุ่ม ปฏิกริยาตอบกลับของภูวิศสร้างความประหลาดใจให้คนนั่งข้างๆ จนต้องขมวดคิ้ว เมื่อเขาจับข้อมือกลับทันทีพร้อมรวบแขนเสื้อเข้าหากัน

“แยะจริง กระดุมหลุดตั้งแต่เมื่อไร”

เหมือนภูวิศจะเริ่มรู้ตัวถึงความลนลานของตัวเอง ท่าที่เขาจึงเริ่ม

ปกติขณะส่งยิ้มอายๆ ให้หญิงสาวข้างกาย

“พิมพ์มีเข็มกลัดอยู่ที่ในกระเป๋านะคะ” หญิงสาวเอื้อเพื่อ แม่ในใจ
จะยังตึงติดกับท่าทีของภุวิต

“ขอบคุณครับ ถ้าฉันขอยิ้มหน่อยแล้วกัน”

หลังจากกลัดเข็มกลัดเสร็จ สีหน้าของภุวิตก็กลับมาเป็นปกติ
เหมือนเดิม เขาเลื่อนเก้าอี้ใกล้เธออีกหน่อย แล้วจึงชักชวนหญิงสาวดูงาน
ในแท็บเล็ตต่อ

พิมพ์อัปสรโคลงศรัทธาเล็กน้อย ไม่ค่อยเข้าใจจากปฏิกิริยาของเพื่อน
รุ่นพี่เมื่อสักครู่นี้หนัก แต่เธอก็เห็นเป็นเรื่องไร้สาระเกินกว่าจะซึ้งใช้

สองหนุ่มสาวใช้เวลากินข้าวและพูดคุยถึงโปรแกรมตัวใหม่ที่

ภุวิตรับผิดชอบอยู่นานกว่าสามชั่วโมง กว่าพิมพ์อัปสรจะรู้ตัวอีกที ท้องฟ้า
ก็มีดลงเสียแล้ว

“จ่ายเงินดีกว่าคะพี่วิศ ทุ่มกว่าแล้ว” หญิงสาวบอกขณะควัก
กระเป๋าตังค์ขึ้นมาเปิด

แต่ภุวิตไวกว่า เขาหยิบบัตรเครดิตแนบลงบนมุมหนึ่งของโต๊ะ
ซึ่งเป็นหน้าจอสัมผัส แสดงรายการอาหารและยอดชำระทั้งหมด

“มือนี่ผมเลี้ยงเอง พิมพ์อุตส่าห์สละเวลามาช่วย” ภุวิตบอกแล้วใช้นิ้วชี้
เซ็นชื่อของตัวเองลงบนหน้าจอสัมผัส

“ก็ได้ค่ะ พิมพ์ยอมให้พี่วิศหนึ่งมือ” หญิงสาวบอกอย่างไม่เห็นเป็น
เรื่องสำคัญนัก เนื่องจากค่าอาหารมือนี้ไม่ได้แพงมากนัก

พิมพ์อัปสรคิดว่ากระเป๋าตังค์ใส่คืนกระเป๋าค่ะ จังหวะนั้นเธอจึง
นึกได้ว่าอุตส่าห์แบกหุ้กระบอกลงมาจากห้อง

“พี่วิศไม่ดูหุ้กระบอกแล้วหรือคะ ไหนบอกว่าสนใจ” หญิงสาว
ถามอีกฝ่ายเสียงเรียบ ทว่าดวงตาสีน้ำตาลที่จ้องมามีร่องรอยกึ่งจับผิด
กึ่งขำขันชัดเจน

ภูวิตเลยได้แต่หัวเราะแห้งๆ

“โอ้ พิมพ์ก็รู้ว่าผมแค่หาข้ออ้าง คุณยังอุตส่าห์แบกลงมาจากห้องอีกเธอ” ชายหนุ่มยกมือขึ้นเกาท้ายทอยอย่างเซ็งๆ แต่ก็ยอมเอื้อมมือไปหยิบหุ่นกระบอกที่เธอนำลงมาด้วยชิ้นสำรวจ “ผมไม่แน่ใจว่าพิมพ์จะสนใจของเก่า” คราวนี้เขาถามด้วยความแปลกใจจริงจัง

“ปกติก็ไม่ได้สนหรอกค่ะ แต่กับหุ่นตัวนี้พิมพ์ถูกชะตาอย่างบอกไม่ถูก เป็นงานศิลปะที่สวยงามมากๆ นะคะ เสียอย่างเดียว...”

“อะไรเธอครับ”

“ก็หน้าของหุ่นกระบอกตัวนี้ไงคะ พิมพ์ว่าเธอดูเศร้าไปหน่อย” หญิงสาวเปรย

ภูวิตพยักหน้าเออออตามคำพูดของอีกฝ่าย เขาไม่มีความเห็นมากนักในเรื่องนี้ เพราะส่วนตัวแล้วชายหนุ่มออกจะเป็นคนสมัยใหม่ ไม่ได้สนใจงานศิลปะหรือของเก่าเลย

สองหนุ่มสาวพูดคุยเรื่องหุ่นกระบอกอยู่เพียงครู่เดียว พิมพ์อัปสรก็ชวนเขากลับ ระหว่างเดินออกมายังหน้าร้าน หญิงสาวเพิ่งสังเกตเห็นฝนพรำนอกบ้าน

“ฝนตกนี่คะ แะจ้ง ไม่ได้พกร่มมาด้วย”

“สัปดาห์ก่อนกรมอุตุฯ บอกว่าช่วงนี้จะมีฝนตกตลอดสัปดาห์ ผมเองก็ไม่ได้ออกจากบ้านหลายวัน ลืมเรื่องร่มเสียสนิท” ภูวิตพิมพ์้า “เดี๋ยวจะลองขอยืมร่มจากร้านดูแล้วกัน”

“อ้าว แล้วจะคืนยังไง”

“คืนตอนเดินกลับมาขึ้นรถไฟฟ้าก็ได้ พิมพ์รออยู่ตรงนี่แบบนี่ก่อนนะ” ภูวิตกำชับแล้วจึงย้อนกลับเข้าไปในตัวร้านอีกครั้ง

ลมเย็นพัดผ่านมาพร้อมละอองฝน ทำให้กันสาดกว้างไม่อาจบังฝนได้มิด หญิงสาวเลยจำต้องกลับเข้ามายืนในร้านขณะชงไข่มุกรอบเข้าบ้านเพื่อป้องกันไม่ให้ของข้างในเปียกฝน จังหวะที่เธอกำลังจะหันหลัง

กลับ พิมพ์อัปสรเห็นชายร่างสูงกำยำคนหนึ่งเดินถือร่มท่ามกลางสายฝน ผ่านหน้าไป ความจริงชายคนนั้นก็ไม่ได้ต่างจากชายแปลกหน้าทั่วไปที่เธอ คอชมองผ่าน ถ้าไม่เพราะดวงหน้าคมคายยังคงติดตรึงอยู่ในใจเธอมา ตลอด

“คุณ...คุณ!” พิมพ์อัปสรตะโกนเรียกคนตรงหน้า

ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตกับกางเกงสแล็กส์ชะงักทำหยุดยืนอยู่กลาง สายฝน แต่ยามเขาหันมาเผชิญหน้ากับเธอตรงๆ พิมพ์อัปสรกลับเห็นแต่ เพียงความว่างเปล่าในดวงตาคม แล้วนัยน์ตาทวนก็เบิกกว้างขึ้นเมื่อคน ตรงหน้าไม่ยอมมองหรือสนทนากับเธอเลย ชายหนุ่มเหลียวมองรอบกาย คล้ายสงสัยอะไรบางอย่าง และเขาก็ค่อยๆ เดินจากไป

“เดี๋ยวสิคุณ อย่าเพิ่งไป” พิมพ์อัปสรกระชับกระเป๋าผ่านหัวไหล่ รีบสาวเท้าตามหลังอีกฝ่ายด้วยหมายจะรั้งแขนเขาไว้ ทว่าสิ่งที่สัมผัสได้ กลับเป็นเพียงความเย็นของละอองน้ำ พลันแผ่นหลังของชายร่างสูงกำยำ ก็ค่อยๆ เลื่อนหายไป ทิ้งให้หญิงสาวยืนตะลึงงันอยู่ท่ามกลางสายฝน

เทศน์คลั่งคล้ายได้ยินเสียงผู้หญิงคนหนึ่งแว่วผ่านหู

“คุณ...คุณ” เสียงนั้นค่อนข้างหวาน สะดุดหูไม่น้อย แต่เมื่อ ชายหนุ่มเพิ่งพิศรอบกาย เขากลับไม่เห็นอะไรมากกว่าความว่างเปล่าของ คี้นฝนตก

ตอนบ่ายวันนี้เทศน์ขับรถกระบะเข้ากรุงเทพฯ เพื่อติดต่อกับ บรรดาร้านค้า ร้านอาหาร รวมถึงสำนักงานหลายแห่งในการขอซื้อขยะ จากร้านเหล่านั้น ชายหนุ่มตั้งใจจะขับรถกลับโรงงานในช่วงหัวค่ำ เขาจึง แวะกินอาหารร้านริมถนนก่อนกลับ

“ท่าจะหูฟาด” เทศน์พิมพ์พาดขณะเดินขึ้นรถ

ริมถนนห่างจากจุดที่เทศน์เดินผ่านมาไม่กี่กิโลเมตรเห็นชายก่ายเตี้ย ตั้งอยู่ริมบาทวิถี ถัดไปคือร้านขายข้าวมันไก่และข้าวต้มโตรุ่ง โต๊ะ

พลาสติกกริมบาทวีมีชายหญิงนั่งกินอาหารอยู่เพียงสองคน

เตชน์เปิดประตูรถกระบะขึ้นนั่งประจำที่คนขับ ระหว่างนั้นเสียงเพลงจากโทรทัศน์มือถือก็ดังขึ้น

“โรงงานนายเป็นไงบ้างวะ” ธนชัยถามทันทีเมื่อเขายกโทรทัศน์ขึ้นแนบหู

“เรื่อยๆ พออยู่ได้ นี่ฉันก็เพิ่งเข้ากรุงเทพฯ มาคุยกับพวกร้านอาหารแถวนี้เพิ่ม”

“อ้าว อยู่กรุงเทพฯ รี จะไปกินเหล้ากับเพื่อนพอดิไปด้วยกัน รีเปล่า” คนปลายสายถาม และไม่ปล่อยให้เตชน์มีเวลาคิด รีชิงบอกสถานที่นัดหมายพร้อมกำชับส่งท้าย “คล้ายเคยียดเสียบ้าง นายไม่เจอหน้าเพื่อนฝูงนานเท่าไรแล้ว”

“เออ ไปก็ได้ แล้วเจอกัน” เตชน์รับคำอย่างจำใจ

ในที่สุดเขาเลยต้องขับรถมายังผับแห่งหนึ่งย่านใจกลางเมือง แสงสลัวจากหลอดไฟตามต้นไม้ทำให้อาคารสองชั้นซึ่งตั้งลึกเข้าไปแลดูเด่นท่ามกลางแสงนีออนหลากสีสั่น เตชน์จอดรถไว้ในลานจอดรถซึ่งห่างจากตัวอาคารค่อนข้างไกล เนื่องจากเวลานี้เลยช่วงหัวค่ำมาพอสมควรแล้ว รถยนต์บริเวณหน้าผับจึงค่อนข้างหนาตา

ชายหนุ่มกวาดตามองรถยนต์รอบข้างซึ่งล้วนเป็นรถซีดาน ไม่ใช่รถกระบะอย่างของเขา เตชน์ส่ายหน้าเล็กน้อย รู้สึกว่าผับแห่งนี้อาจหูกเกินฐานะตน แต่ด้วยความอยากพบหน้าเพื่อนฝูงทำให้เขายอมมาตามคำชวน ชายหนุ่มปิดประตูรถแล้วมุ่งหน้าสู่อาคารซึ่งมีเพียงแสงไฟสลัวและเสียงเพลงดังกึกก้องขึ้นทันทียามเปิดประตูรถจะเข้าไป

หลังจากเดินแหวกกลุ่มคนอยู่พักใหญ่ ในที่สุดเขาก็มาถึงโต๊ะกลมตัวหนึ่ง มีชายหนุ่มสี่ห้าคนยืนจับกลุ่มคุยกันอยู่

“ไอ้เตชน์มาแล้ว” ใครคนหนึ่งในกลุ่มเอ่ยขึ้น

“เฮ้ย หายหน้าไปนาน ไม่คิดถึงเพื่อนฝูงบ้างเลยนะ” เพื่อนคนหนึ่ง

ร้องทักพร้อมกับยกมือขึ้นกอดคอชายหนุ่ม

เพื่อนกลุ่มนี้ของเตชนี่ส่วนใหญ่เป็นเพื่อนที่คบหากันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย ซึ่งในความเป็นจริงแล้วชายหนุ่มไม่ได้สนิทสนมกับใครมากเป็นพิเศษ ยกเว้นธนชัย

“ขอน้ำเปล่าดีกว่า เดี่ยวต้องขับรถกลับอีก” เตชนี่ยกมือปฏิเสธเพื่อนเมื่ออีกฝ่ายยื่นแก้วเหล้าให้

ธนชัยพยักหน้า ไม่เข้าซื้อเพื่อนรักอีกเพราะรู้นิสัยกันดี

“เออว่าจะบอก พอดีที่โรงงานฉันจะหาคนซื้อขยะเจ้าใหม่ นายสนธิเปล่า จะได้ถามให้”

“สนธิ ฉันเพิ่งได้ใบ รง. 105⁵ มา กำลังคิดอยู่ว่าจะทำอะไรที่มันได้มากกว่าการเก็บขยะตามร้านอาหาร” เตชนี่บอกพร้อมซักถามอีกฝ่ายด้วยความสนใจ “แล้วโรงงานนายมีอะไรบ้าง”

“ก็พวกเศษเหล็กปัม แล้วตอนนี้มีเครื่องจักรเก่าบางตัวที่ใช้งานไม่ได้ด้วย”

เตชนี่พยักหน้ารับคำ ก่อนสอบถามรายละเอียดคร่าวๆ ของโรงงานเพื่อนเพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการเข้าไปเสนองาน

หลังจากพูดคุยและทักทายเพื่อนฝูงอยู่ครู่ใหญ่ เตชนี่ก็ขอตัวกลับเมื่อเหลือบมองนาฬิกาแล้วเห็นว่าเวลาเข้าใกล้วันใหม่แล้ว

“โชคดีวะ แล้วฉันจะลองเสียบๆ เคียงๆ บอกเสียให้ป่องงานให้นายละกัน” ธนชัยตอบว่าเพื่อน

เตชนี่พิมพ์ข้อความขอบคุณอีกฝ่าย รู้ดีว่าเสียที่ธนชัยพูดก็คือพี่ชายซึ่งเป็นเจ้าของโรงงานปัมโลหะแห่งใหญ่ในจังหวัดปทุมธานีนั่นเอง

“ขอบใจ ถ้าไม่ได้นาย ชีวิตนี้ฉันคงล้มต้อ้าปากใหม่ไม่ได้” ชายหนุ่ม

⁵ คือใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน ลำดับที่ 105 เป็นโรงงานคัดแยกขยะชนิดที่สามารถซื้อขายได้และไม่อันตราย

บอกเพื่อนด้วยความซึ่งใจ

“ไม่จริงหรอก ตัวนายเองต่างหากที่ทำให้มีวันนี้” ธนชัยส่ายหน้า ไม่คิดว่าสิ่งที่เขาทำให้เพื่อนนั้นมากมาย เพราะชายหนุ่มเชื่อว่าการลุกขึ้นยืนได้อีกครั้งของเทศน์เกิดจากตัวตนของเขาเองล้วนๆ

สิบห้าวันที่ต่อมา ชายหนุ่มเดินกลับมายังบริเวณลานจอดรถหน้า扉 ขณะกำลังจะไขกุญแจขึ้นรถ จู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวก มาจากมุมมืดด้านหนึ่งของลาน

“ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย ปล่อยฉันนะไอ้บ้า”

เพราะน้ำเสียงที่ได้ฟังบ่งชี้ว่าคนร้องน่าจะเป็นผู้หญิง เทศน์ไม่อาจนิ่งดูตาย ยัดกุญแจใส่กระเป๋ากางเกง วิ่งไปทางต้นเสียงทันที เมื่อมาถึง เขาเห็นหญิงสาวคนหนึ่งสวมเสื้อแขนงูตกกระโปรงยีนส์กำลังถูกชายร่างสูงซึ่งเมามายโอบกอดไว้เกือบทั้งตัว สีหน้าเธอจวนเจียนจะร้องไห้ ขณะผลัดใส่ เทศน์แทบไม่ต้องเสียเวลาคิด ตรงดิ่งเข้าผลักผู้ชายคนนั้น ล้มคว่ำลงกับพื้น พร้อมกับดึงหญิงสาวให้ลุกขึ้นมายืนแอบอยู่ด้านหลัง

“อา-ไร-วะ มึง-เป็น-คราย” น้ำเสียงอ้อแอ้บ่งชี้ว่าคนพูดไม่มีสติมากนัก

“เมามากแล้วนะคุณ กลับบ้านไปเถอะ” ชายหนุ่มบอกอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงสุภาพ

คนเมาตรงหน้าดูจะไม่ได้รับรู้ถึงคำพูดเขานัก

“ยุ่ง-อา-ไร” คนตรงหน้ายกหมัดขึ้น ตั้งท่าจะพุ่งเข้าใส่เทศน์

เทศน์ไม่สนใจคนเมาเท่าไรนัก เขารีบจุมมือหญิงสาวผู้เคราะห์ร้าย ให้ถอยห่างออกมา แต่ดูเหมือนเขาจะประมาทเกินไป เพราะคนเมาด้านหลังคว่ำมีดพกในกระเป๋ากางเกงขึ้นกระโจนใส่

“ว้าย! คุณระวัง!”

เสียงร้องด้วยความตกใจทำให้เทศน์เอี้ยวตัวหลบได้ทัน ทว่าต้นแขนเขาโดนปลายมีดบาดเป็นทางยาว ชายหนุ่มพุ่งหมัดใส่คนเมา

จากที่เดินโงงงงงอยู่แล้ว คนเมาก็ล้มคว่ำลงต่อหน้าต่อตา

“พิมพ์ เกิดอะไรขึ้น ว้าย! ตายแล้ว” หญิงสาวที่วิ่งหน้าตั้งออกมาจากในผ้าปูหาขึ้น แล้วตรงดิ่งมาคว้าตัวคนด้านหลังเขาสวมกอดทันที “พิมพ์ไม่เป็นไรค่ะ พอดีพี่เขามาช่วยพิมพ์ไว้พอดี” สาวผู้เคราะห์ร้ายพยายามขึ้นตัวออกจากอ้อมแขนของหญิงสาวอีกคนหนึ่ง แล้วหันมาหาเตชน์

ดวงหน้ารูปไข่ประกอบด้วยจมูกโด่งรั้นเล็กๆ และริมฝีปากบาง สีชมพูสะดุดตาเตชน์อย่างจัง โดยเฉพาะนัยน์ตาสีน้ำตาลใสราวลูกแก้ว ภายใต้แว่นตาหนาที่กำลังมองเขาด้วยแววตาชอบคุณ ทำเอาคนที่เคยผ่านโลก ผ่านความรักมานับครั้งไม่ถ้วนถึงกับนิ่งซึ่ง

“ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยฉันไว้” หญิงสาวบอกเสียงหวาน ก่อนนัยน์ตาคู่สวยจะเบิกกว้างขึ้นเมื่อเธอเห็นเลือดซึมที่ต้นแขนข้างซ้ายของเขา “ตายแล้ว คุณเลือดไหลนี่นา”

ท่าที่เป็นเต็อดเป็นร้อนและสีหน้าตกใจของอีกฝ่ายทำให้เตชน์ยิ้มได้

“ยังไม่ตายครับ แผลแค่นี้ก็กลัวหัวใจ” เตชน์บอกอย่างไม่ทุกข์ร้อน ผิดกับคนมองที่รีบร้องเรียกหนุ่มสาวทางด้านหลัง “พี่พลอยคะ ทำไงดี พิมพ์ว่าพาเขาไปโรงพยาบาลดีไหม”

เตชน์พอจะเดาได้ว่าผู้หญิงอีกคนน่าจะเป็นพี่สาวของเธอ เพราะดวงหน้าละม้ายคล้ายกัน แต่คนตัวเล็กตรงหน้าเขาแลดูเด็กและน่ารักกว่า “น่ารักหรือ นี่เราคิดอะไรอยู่กันแน่” ชายหนุ่มสลัดศีรษะทันที “ไปโรงพยาบาลเถอะครับ เดี่ยวพวกผมรับผิดชอบเอง” ผู้ชายอีกคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้างพี่สาวผู้เคราะห์ร้ายเอ่ย

“ไม่เป็นไรหรอก แผลแค่นี้ไม่ได้หนักหนาอะไร” เตชน์ส่ายหน้าปฏิเสธ

ความจริงเขาคิดจะไปโรงพยาบาลเพื่อทำแผลอยู่เหมือนกัน แต่คิด

ว่าไม่จำเป็นต้องให้ใครออกค่าใช้จ่ายให้ เสด็จนั่งลาสองสาวกับหนึ่งหนุ่มตรงหน้า ทว่าคนที่เขาช่วยเหลือรังแกเขาไว้ เขาจึงไม่อาจก้าวขาจากไปได้

“ขอรับรองนะคะ ให้ฉันได้ทำอะไรให้คุณบ้าง คุณอุตส่าห์ช่วยไว้แก่ๆ” ทั้งน้ำเสียงและแววตาอ่อนหวานของคนตัวเล็กทำให้เขาต้องกลืนคำปฏิเสธลงคอทันที

“ให้พวกผมรับผิดชอบเถอะ ชีนปล่อยคุณไปแบบนี้ยายพิมพ์คงรู้สึกผิดอีกนาน” ชายหนุ่มอีกคนหนึ่งบอกกับเขาแล้วจึงส่งกุญแจรถให้หญิงสาวข้างกาย โดยไม่รอให้เขาเอ่ยปาก

“คุณพาพิมพ์กับคุณคนนีไปโรงพยาบาลเถอะ ผมเห็นอยู่ตรงหน้าปากซอยนี่เอง เตียวผมขอจัดการเรื่องทางนี้ก่อน” เขาบอกเมื่อเหลือบเห็นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยกำลังวิ่งมา

“อะ งั้นคุณไปรถฉันนะคะ” หญิงสาวชื่อพลอยบอกเตชน์

ท้ายสุดเตชน์เลยต้องยอมเดินตามสองสาวที่ห้อง โดยตลอดทางจนมาถึงโรงพยาบาลเขาสังเกตเห็นหญิงสาวชื่อพิมพ์เหลือบมองบาดแผลเขาตลอด

การทำแผลเตชน์ไม่มีขั้นตอนยุ่งยากมากนัก ชายหนุ่มถูกนำตัวเข้าห้องฉุกเฉินก่อนเจ้าหน้าที่พยาบาลจะช่วยเย็บแผลให้ ไม่นานนักเขาก็ออกจากห้องฉุกเฉิน โดยมีผ้าพันแผลปิดทับต้นแขนด้านซ้ายไว้

ทันทีที่เดินออกมาถึงหน้าโรงพยาบาล หญิงสาวร่างแบบบางสวมเสื้อแขนกุดกระโปรงยีนส์ ก็ตรงดิ่งเข้ามาหาเขาด้วยความเป็นห่วง

“เป็นยังไงบ้างคะ เจ็บมากไหม”

เพราะน้ำเสียงไม่สู้ดีและดวงตากลมใสที่ไม่ยอมละจากต้นแขนทำให้คนเริ่มปวดแผลแทบจะหายปวดเป็นปลิดทิ้ง เตชน์ยิ้มอ่อนๆ ให้คนตรงหน้า นึกอยากจะยกมือลูบศีรษะทวยซึ่งมีผมสีดำปกคลุมเคลือบไหล่

แต่ชายหนุ่มยังมีมือตัวเองไว้ทัน เมื่อนึกได้ถึงการคว่ำไม่ควรว

“บอกแล้วว่าแผลแค่นี้ก็ไกลหัวใจ ผมไม่เป็นไรหรอก ขอขอบคุณที่เป็นห่วง”

หญิงสาวยิ้มหวานให้เตชนอีกครั้ง

“ฉันต่างหากต้องขอบคุณคุณ ถ้าไม่ได้คุณ ป่านนี้คงแย่ แฮ่ รุ่งนอนเล่นเกมอยู่กับบ้านดีกว่า ไม่น่าตามพี่พลอยมาเลย” หญิงสาวบ่นเพิ่มก่อนพาเตชนมานั่งรอที่บริเวณจ่ายยา โดยพี่สาวเธอขอตัวไปจัดการเรื่องค่าใช้จ่าย

“มาเที่ยวพบกับพี่เธอ ถามจริงอายุถึงรีเปลา” เตชนถาม

“แหม ถึงลิคะ” เธอรีบตอบก่อนจะสารภาพ “ความจริงเพิ่งจะถึงเมื่ออาทิตย์ที่แล้วเอง”

เตชนยิ้มรับคำพูดแสนซื่อ ยิ่งมองคนตรงหน้า เขาก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองแก่นัก ในเมื่อเขากับเธอห่างกันตั้งสิบปี

“แปลว่าเพิ่งมาครั้งแรกสิ” เขาถามและพยายามปิดความว่าวุ่นในใจออกไป

หญิงสาวพยักหน้ารับทันทีพร้อมกับยิ้มแหยๆ

“ก็เห็นพี่พลอยชอบมาเที่ยวกับเพื่อน ฉันเลยอยากรู้ว่าในฝันมันเป็นยังไง เหมือนในทีวีรีเปลา”

“แล้วเหมือนไหม”

หญิงสาวทำท่าคิดเล็กน้อยแล้วจึงเอ่ยตอบ

“เหมือนนะ แต่ว่ามันหมิ่นมูหรีแล้วก็เสียงดังมาก ไม่ค่อยชอบเลย แถมเจอพวกผู้ชายลามกอีก น่ากลัวชะมัด” หญิงสาวบ่นเป็นชุด

“ไม่ชอบก็อย่ามาบ่อยนัก แล้วเวลามาสถานที่พวกนี้ไม่ควรไปไหนมาไหนคนเดียว มันอันตรายมากรู้ไหม”

“ข้างในมันหนวกหูนี้ แค่ว่าคุยโทรศัพท์แบบเดียวเอง” หญิงสาวไม่วายบ่น จนคนอาวุโสกว่าได้แต่ส่ายหน้า ก็ระอากิ่งขันเด็กเพิ่งโตอย่าง

เธอ

เตชน์นี่ก็อยากจะทำเหมือนอีกสักชุด แต่เขาก็ไม่ได้ทำอย่างใจคิดเมื่อพี่สาวเธอเดินมาพร้อมกับถุงยาในมือ

“ยาของคุณคะ แล้วก็ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยน้องฉันไว้” เธอบอกพร้อมกับยกมือพนมไหว้เขา พลอยให้คนตัวเล็กที่นั่งคุยกับเขาอยู่นานต้องยกมือขึ้นไหว้ตาม

“ไม่เป็นไรครับ ทีหลังจะไปไหนมาไหนก็ต้องระวังตัวไว้ด้วย สังคมสมัยนี้อันตรายขึ้นมาก” เตชน์นี้ได้ที่ตักเตือนสองพี่น้อง

หลังจากนั้นเขาก็นั่งรถยนต์ของสองสาวกลับมายังลานจอดรถในฝัน เห็นชายหนุ่มซึ่งคาดว่าจะเป็นแฟนของคนที่ยืนคุยอยู่กับผู้จัดการฝัน แต่เมื่อเขาแจ้งความจำนงว่าจะไม่เอาเรื่องคนเมา รวมถึงตัวหญิงสาวผู้เสียหายเองก็ได้ตัดสินใจเอาความ ทั้งหมดจึงแยกย้ายกันกลับบ้าน

ระหว่างทางเดินกลับมาขึ้นรถกระบะ เตชน์ได้ยินเสียงตะโกนเรียกจากทางด้านหลัง

“เดี๋ยวก่อนคุณ”

ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวร่างออรชรกำลังวิ่งมาหาเขา “ผมเพิ่งบอกไม่ใช่หรือว่าไม่ให้เดินในที่มืดๆ ตามลำพังแบบนี้” เตชน์ทำเสียงดูใส่

แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มสดใสให้และมองเขาตาแป๋ว

“ก็คุณเดินเร็วเสียจนฉันกลัวตามไม่ทันนี่นา” เธอบอกอย่างไม่ทุกข์ร้อน พร้อมกับยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งซึ่งเขาจำได้ว่าเป็นกระดาษรองแก้วของฝันให้

ตัวอักษรตัวโตบอกชื่อ อีเมล และเบอร์โทรศัพท์ ทำให้เขาได้แต่ยิ้มอ่อนใจ

“เป็นผู้หญิง เอาเบอร์ให้ผู้ชายก่อนแบบนี้ไม่ดีรู้ไหม” เตชน์บ่นแต่ก็ยอมพับกระดาษแผ่นนั้นเก็บลงในกระเป๋าเสื้อ

“เพราะคุณช่วยฉันไว้ต่างหาก ฉันถึงกล้าให้ แล้วคุณล่ะคะ ขอเบอร์

หรือไม่กี่อีเมลได้ไหม ฉันจะได้รู้ว่าแผลของคุณหายดีแล้วรึยัง”

ท่าทีใส่ชื่อและดวงตาวาวราวลูกแก้วทำให้เตชนเชื่อในคำพูดของเธออย่างไม่มีข้อแม้ ชายหนุ่มตั้งใจจะหยิบปากกาขึ้นจดเบอร์ให้ แต่แวบต่อมาเขากลับต้องส่ายหน้าพร้อมกับยิ้มอ่อนๆ

“เอาไว้ผมโทร. หากคุณเองดีกว่า มาเถอะ ผมจะเดินทางไปส่งคุณคืนให้พี่สาว” เขาเอื้อมมือข้างหนึ่งแตะแผ่นหลังบอบบาง

“แต่ว่า...” คนตัวเล็กกว่าตั้งท่าจะค้าน ทว่าเตชนกลับชิงพูดก่อน

“สัญญากับผมได้ไหมสาวน้อย คราวหลังอย่าเที่ยวให้เบอร์ใครแบบนี้อีก แล้วก็ไม่ต้องขอเบอร์จากผู้ชายคนไหนด้วย” เขาปรามเสียงดู

“ถ้าสัญญาแล้วคุณจะทำอะไร. หารีเปล่า” หญิงสาวถามเสียงหวาน เป็นผลให้เตชนยิ้มอีกครั้ง มันเป็นรอยยิ้มที่เขาเคยคิดว่าเลือนหายไปนานแล้ว แต่วันนี้มันกลับมาแตะแต้มบนดวงหน้าคมคายหลายครั้ง

“ครับ” เพียงแค่คำตอบรับสั้นๆ เขาก็ได้เห็นรอยยิ้มกว้างสดใส

“สัญญาแล้วนะ ห้ามผิดสัญญาเด็ดขาด”

3

คนละภาพ

มันเป็นเรื่องประหลาดและค่อนข้างเหลือเชื่อ ยามนี้ผู้ชายที่เธอ เคยพบเพียงครั้งเดียวเมื่อเจ็ดปีก่อนมาปรากฏตัวตรงหน้าอีกครั้ง ทว่า ชายหนุ่มที่เลือนหายไปท่ามกลางสายฝนทำเอาเธอถึงกับนั่งงันด้วยความ ตกตะลึง

หรือว่าเธอเห็นผี ผู้ชายที่เป็นรักแรกของเธอตายแล้วอย่างนั้นหรือ พิมพ์อัปสรถามตัวเองด้วยความสับสนงงง

“พิมพ์มายืนตากฝนทำไม”

ร่มสีเงินคันใหญ่ถูกกางขึ้นเหนือศีรษะ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นมอง ชายหนุ่มที่เพิ่งเดินมายืนข้างเธอ พลังสายศีรษะขับไล่จินตนาการ ซึ่งเธอ เริ่มมั่นใจแล้วว่าเป็นเพียงภาพลวงตา

“ไม่มีอะไรค่ะ ตอนแรกพิมพ์คิดว่าเจอคนรู้จักก็เลยรีบวิ่งจะไปทัก
เขา”

“ผมไม่เห็นใครเลยนะ” ภูวิศบอกด้วยความแปลกใจ

เมื่อนาทีก่อน เขาเห็นหญิงสาววิ่งพรวดพราดกลางสายฝน แต่ก็
ไม่เห็นใครสักคนเดินอยู่บนบาทวิถี

“นั่นสินะคะ ช่างมันเถอะ เรากลับกันดีกว่า” พิมพ์อัปสรพิมพ์ทำ
ตัดบท ไม่ขยายความอีก

ชายหนุ่มเลยต้องยอมตามใจเธอ เดินทางร่มมาส่งหญิงสาวที่ด้าน

หน้าคอนโดมิเนียมแล้วขอตัวกลับ เมื่อชายหนุ่มหายลับไปจากหน้าประตู
กระจกคอนโดมิเนียม พิมพ์อัปสรีก็ขึ้นมาอาบน้ำในห้องพัก แล้วจึงมานั่ง
ทำงานหน้าคอมพิวเตอร์ต่อ

ทำงานได้ไม่กี่ชั่วโมง อาการมึนๆ ปวดๆ ที่หัวก็เริ่มรุ่มร่าร่างกาย
จนเธอต้องปิดคอมพิวเตอร์ เดินเข้าห้องนอนเปิดลิ้นชักโต๊ะเครื่องแป้ง
หายาลดไข้กิน สีหน้าคนในกระจกอ่อนล้ามาก หญิงสาวเห็นแววตาอ่อน
ระเหยของตัวเอง จึงปิดไฟห้องเพื่อเตรียมตัวนอน

หญิงสาวค่อยๆ คลานขึ้นเตียง แสงไฟสลัวจากโคมไฟหัวเตียง
ส่องให้เห็นห้องนอนชัดเจน เลยจากข้างเตียงที่นอนตะแคงอยู่คือชั้นไม้
สีขาวเงาติดผนัง วางข้าวของกระจุกกระจิกต่างๆ รวมทั้งหุ่่นกระบอก
นางมโนราห์ที่เพิ่งนำกลับไปวางคืนบนชั้น พิมพ์อัปสรมองวงหน้าเรียวเล็ก
ขาวนวลของหุ่่นกระบอกอย่างเพลินตา ภูบหนึ่งก่อนตาจะปรือลงด้วยฤทธิ์
ยา เธอกลับคล้ายคลึงคลาว่าเห็นดวงตาเรียวรีของหุ่่นกระบอกเหลือบ
มองเธอ

แววตานางมโนราห์ที่ไม่ได้น่ากลัวแต่อย่างใด ตรงกันข้าม พิมพ์-
อัปสรรู้สึกได้ถึงความรักสำร้อยที่แฝงอยู่เหมือนทุกครั้งยามมองหน้า
หุ่่นกระบอกตัวนี้ ไม่นานฤทธิ์ยาก็พาเธอเข้าสู่นิทรา ก่อนนิทรายังอดสงสัย
ไม่ได้ว่าดวงตาอันเกิดจากปลายพู่กันของคนวาดจะเศร้าได้อย่างไรกัน

‘ช่วยข้าด้วยเถิด ได้โปรด...ได้โปรด’ เสียงหวานดังระเรื่อๆ ปลุก
คนจมอยู่ในภวังค์ให้ค่อยๆ ลืมตาตื่น

พิมพ์อัปสรเหลือยมองรอบกาย เธอไม่แน่ใจนักว่าเวลานี้คือขนาด
ไหน แสงจากโคมไฟดับตั้งแต่เมื่อไรก็สุดรู้ บางทีหลอดไฟอาจจะเสีย
พຽງนี้เธอคงต้องซื้อหลอดไฟเปลี่ยนอีกแล้วกระมัง

‘ได้โปรดช่วยข้าด้วยเถอะนะ’ เสียงเล็กๆ ยังดังพะแผ่วแผ่วผ่าน
ความมืด

‘ใครกัน ใครอยู่ในห้องฉัน’ พิมพ์อัปสรเอ่ยถาม

‘ข้าอยู่ที่นี่...อยู่ที่นี่’ เสียงนั้นตอบกลับมา

หญิงสาวค่อยๆ ลุกขึ้นจากเตียงนอน ความมือสะเปะสะปะในความมืด จนกระทั่งจับชั้นวางของติดผนังห้องได้ ความต่อไปเรื่อยๆ แล้วจึงรับรู้ถึงความนิ่มของชายผ้าที่เธอเพิ่งสัมผัสได้

‘ข้าอยู่ที่นี่’ เสียงเล็กๆ ที่เคยไกลตัว ยามนี้ดังใกล้หูเสียงจนเธอสะดุ้ง เผลอก้าวถอยหลังจนสะดุดขาตัวเองล้มลงนั่งบนพื้น

‘โอ๊ย!’ พิมพ์อัปสรตรงขณะยกมือขึ้นลูบบั้นท้าย ดวงหน้าหวานเหยเกิดด้วยความเจ็บ

‘ข้าขอโทษ เจ้าเป็นอะไรี่เปล่า’

จับปล้นแสงสว่างสีทองอร่ามก็ฉายขึ้นเหนือศีรษะ พิมพ์อัปสรเงยหน้าขึ้น นัยน์ตาหวานเบิกกว้างด้วยความตกใจ เมื่อความสว่างทั้งหมดดูจะอยู่รวมกันตรงจุดเดียว นั่นคือหุ่นกระบอกที่ถูกวางทิ้งไว้บนชั้น

‘เธอ...พูดได้ด้วยรี’ พิมพ์อัปสรถามด้วยน้ำเสียงหวาดผวา

‘ใช่ ข้าชื่อโมโนราห์ เจ้าเป็นผู้พาข้ามาอยู่ด้วยไม่ใช่หรือ’

‘ผีเธอเหนียว นี่หนักำลังฝันอยู่ใช่ไหม’ หญิงสาวถามตัวเอง นึกอยากจะลืมตาตื่นเสียเดี๋ยวนี้

‘ใช่ เจ้ากำลังฝัน แต่ข้าไม่ใช่ผี ข้าคือจิตวิญญาณของหุ่นกระบอกนี้ ได้โปรดเถอะ ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นมนุษย์ผู้มีจิตใจงดงาม ได้โปรดช่วยข้าสักครั้ง’

‘จะให้ฉันช่วยอะไรเธอ’ เพราะดวงหน้าหวานอมเคঁร้ำของหุ่นกระบอก ทำให้คนกลัวผีจับใจถามด้วยความสงสาร

‘ข้ากำลังตามหาคู่ของข้าอยู่ ท่านได้โปรดตามหาเขาให้ด้วยเถิด การพรากจากกันนานถึงเจ็ดปีเป็นทุกข์ใหญ่หลวงนัก ปานนี้แล้วข้าไม่เคยรู้เลยว่าเขาจะเป็นอย่างไร’

‘คุณหมายถึงหุ่นกระบอกคู่ของคุณสินะ แล้วฉันจะตามหาเขาได้ที่ไหน’ พิมพ์อัปสรถามอย่างจนปัญญา

‘ข้าไม่รู้ ไม่รู้เลยจริงๆ ว่าผู้ใดพรากเขาไปจากข้า แต่ได้โปรดเถิด
ได้โปรดช่วยพาเขากลับมา’

‘จะๆ ฉันสัญญา แล้วฉันจะลองตามหาเขาดู’ พิมพ้อัปสรรับคำ
อีกฝ่าย ทั้งๆ ที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอจะทำตามคำพูดได้หรือไม่

‘ขอบคุณ ขอบคุณมากจริงๆ’ หุ่นกระบอกกล่าวกับเธอ แล้วความมืด
ก็เข้าครอบคลุมนึกอีกครั้ง

แสงแดดเช้าวันใหม่ส่องผ่านผ้าม่านสีครีมเข้ามาภายในห้องนอน

ปลุกเจ้าของร่างอรชรบนเตียงให้ลืมตาตื่น พิมพ้อัปสรเหลียวมองรอบกาย
ทุกอย่างดูปกติเหมือนก่อนนอน หญิงสาวบิดผ้าห่มออกแล้วลุกขึ้นจาก
เตียง เดินออกจากห้องนอนมายังห้องน้ำเพื่อเตรียมตัวรับวันใหม่

เมื่อหญิงสาวแต่งตัวเสร็จและกำลังจะเดินไปปิดไฟหัวเตียงก็
สังเกตเห็นว่า โคมไฟไม่ได้ส่องแสงสว่างอีกต่อไป

“อ้าว ไฟเสียรี” หญิงสาวอุทาน

พลันฝนประหลาดเมื่อคืนก็หวนเข้ามาในความคิด พิมพ้อัปสรเดิน
ไปยังชั้นวางของริมผนังด้วยท่าที่กึ่งกล้ากึ่งกลัว หุ่นกระบอกมโนราห์ยัง
ตั้งเด่นอยู่บนชั้นไม้สีขาว สีหน้าอมโศกและริมฝีปากไร้รอยยิ้มประดับอยู่
บนดวงหน้าขาวนวล เธอเพิ่งพินิจหุ่นกระบอกตัวนั้นอยู่นาน แต่ก็ไม่เห็น
ความผิดปกติใดๆ จนกระทั่งหุแว่ได้ยินเสียงเล็กๆ ลอยมาตามสายลม

‘เจ้ากำลังสงสัยว่าข้าเป็นเพียงความฝันใช่หรือไม่’ เสียงหนึ่งดังขึ้น

พิมพ้อัปสรแทบจะทำหุ่นกระบอกหลุดมือ แต่เธอยังมีสติพอจะ
วางมันกลับลงบนชั้นด้วยมืออันสิ้นเทา

“ไม่ใช่ความฝันหรอกหรือ”

‘ข้าก็อยากให้มันเป็นเพียงความฝัน เพื่อสักวันจะตื่นมาพบว่าข้ายังอยู่
ในอ้อมกอดของคนรักดังเดิม เจ้าช่วยข้าด้วยเถิด...ได้โปรด’ หุ่นกระบอก
คร่ำครวญ

“ก็ได้ ฉันพาคุณกลับไปคืนร้านที่ซื้อมาแล้วกัน” พิมพ์อัปสรพยายามหาทางออกที่ดีที่สุด

ทว่าคำตอบไม่เป็นที่พอใจของหุ่นกระบอกนัก เสียงร่ำให้จึงตั้งไม่หยุด

“ที่รักของข้าไม่ได้อยู่ที่นั่น เขาหายตัวไปนาน...นานมากแล้ว” หุ่นกระบอกบอกเธอด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย พลอยให้หัวใจคนฟังอ่อนยวบ เปลี่ยนความกลัวเป็นความสงสารทันที

“ยังไงถ้าจะตามหาหุ่นอีกตัวก็ต้องเริ่มต้นจากที่นั่น ฉันจะพาคุณไปที่ร้าน” พิมพ์อัปสรตัดสินใจในที่สุด

หลังจากนั้นเธอก็นำหุ่นกระบอกนางมโนราห์ใส่กระเป๋าผ้า ขับริดมุ่งหน้าสู่ตลาดน้ำ แต่การณ์กลับกลายเป็นว่าบ้านไม้ซึ่งเคยเปิดเป็นร้านขายของเก่าปิดประตูลงกลอนแน่นในเช้าวันนี้

พิมพ์อัปสรยืนมองกลอนประตูเหล็กขึ้นสนิมด้วยความหนักใจ หันรีหันขวางอยู่พักใหญ่ จึงถามหญิงชราคนหนึ่งซึ่งนั่งขายของอยู่ร้านข้างๆ

“ยายคะ ร้านนี้เขาไม่เปิดหรือ”

“ไม่เปิดหรอก พ่อเฒ่าผมเข้ามาโรงพยาบาลนะหนู มันเลยปิดร้านมาสองสามวันแล้ว”

“แยจ้จ แล้วเราจะทำยังไงดีละที่นี่” พิมพ์อัปสรถามหุ่นกระบอกในถุงผ้าอย่างจนปัญญา แต่หุ่นกระบอกในถุงผ้ากลับไม่ตอบคำถามเธอ

“แล้วหนูมีธุระอะไร จะเอาของมาเปลี่ยนหรือ” หญิงชราร้านข้างๆถามด้วยความใคร่รู้

“เปล่าค่ะ แต่หนูอยากได้หุ่นกระบอกอีกตัว ตัวที่คู่กับตัวนี้นะค่ะ” พิมพ์อัปสรยื่นหุ่นกระบอกในถุงให้อีกฝ่ายดู

หญิงชรายับแวนสายตาวาวเพื่อมองของในมือเธอให้ชัดเจนขึ้น นัยน์ตาฝ้าฟางเบิกขึ้นเมื่อเริ่มจำหุ่นกระบอกตัวสวยซึ่งเคยตั้งอยู่บนตู้โชว์ไม่ได้

“ยายไม่เคยเห็นหุ่นตัวพระของตัวนี้เลยนะ ตั้งแต่ไอ้นพเปิดร้านก็มีแค่หุ่นมโนราห์ตัวเดียวตั้งโชว์อยู่เดียวๆ”

“เหรอกะคุณยาย” พิมพ์อัปสรถามด้วยน้ำเสียงเศร้า “หนูอยากได้หุ่นอีกตัวมาจริงๆ อะ ยังไงฝากเบอร์หนูไว้กับคุณยายได้ไหม ถ้าเจ้าของร้านกลับมา รบกวนเขาโทร. หาหนูหน่อย”

พิมพ์อัปสรยื่นนามบัตรให้อีกฝ่ายแล้วยืนมองประตูไม้บานเก่าอยู่อีกพักหนึ่ง ก่อนเดินกลับมาที่ลานจอดรถ

หลายวันให้หลัง พิมพ์อัปสรจึงได้รับโทรศัพท์จากเจ้าของร้านขายของเก่า น้ำเสียงคนปลายสายฟังไม่สู้ดีนัก แต่เขาก็ยังอดสำหิโทร. หาเธอเพื่อตอบคำถาม

“ผมไม่มีหุ่นกระบอกพระสุธนหรอกครับ หุ่นตัวนั้นหายไปหลายปีแล้ว”

“หายเหรอกะ” หญิงสาวทวนคำอีกฝ่ายด้วยความสงสัย

“ครับ ตอนนั้นโรงละครของคุณพ่อกำลังจะหมดสัญญาเช่าที่ ท่านเลยนำหุ่นมาเก็บไว้ในบ้าน แล้วก็โชคร้ายข้าสอง คืนหนึ่งบ้านผมถูกโจรขึ้นทรัพย์สินมีค่าหลายชิ้นหายไปพร้อมกับหุ่นกระบอกพระสุธนด้วย”

“ตายจริง ถ้างั้นหุ่นตัวนี้ก็เป็นตัวเดียวที่ไม่มีคู่มือละ”

“ครับ” คนปลายสายรับคำ ไม่กล้าบอกอีกฝ่ายว่า หลังจากวันนั้นไม่รู้เป็นเพียงอุปาทานหรืออย่างไร เขารู้สึกว่าดวงหน้าสีขาวนวลของนางมโนราห์เศร้าสร้อยลง ทั้งๆ ที่บิดาเขาวดหุ่นทุกตัวให้มีใบหน้ายิ้มแย้ม

“เอ่อ แล้วไม่ทราบว่าจะเป็นไปได้ไหม ถ้าจะขอให้สร้างหุ่นกระบอกพระสุธนขึ้นใหม่”

เมื่อจนวนทางจะตามหาหุ่นที่หายไป พิมพ์อัปสรจึงคิดถึงวิธีการอื่นอย่างการสร้างหุ่นตัวใหม่ขึ้นแทนตัวเก่า แต่เธอก็ไม่มั่นใจนักว่าวิธีการนี้จะช่วยให้นางมโนราห์คลายความทุกข์ลงได้หรือไม่

ทว่ายังไม่จำเป็นต้องถามหุ่นกระบอกเลยด้วยซ้ำ คนปลายสายก็ปฏิเสธทันที

“ผมสร้างหุ่นกระบอกไม่เป็นหรอกครับ หุ่นทุกตัวเป็นงานฝีมือที่คุณพ่อสร้างขึ้นด้วยตัวท่านเอง แล้วตอนนี้ท่านก็ชรามากแล้ว ไม่สามารถสร้างหุ่นตัวไหนได้อีก”

พิมพ์อัปสรถอนหายใจ เหลือบมองหุ่นบนชั้นไม้ด้วยความเศร้าใจ แม้บายนี่เธอจะไม่ได้ยินเสียงร่ำไห้อีก แต่ใบหน้าของหุ่นก็หม่นหมองเต็มที

“ขอบคุณนะคะที่อุตสาหิโทร. กลับมา” เธอพึมพำบอกอีกฝ่ายก่อนวางสายแล้วหันมองหุ่นกระบอกอีกครั้ง

นัยน์ตาสีน้ำตาลหวานมองหุ่นบนชั้นหนึ่งนาน หลายวันและคืนผ่านพ้น พิมพ์อัปสรไม่ได้ยินเสียงหุ่นกระบอกอีกเลย นิ้วเรียวยางยื่นสัมผัสลงบนแก้มข้างหนึ่งของหุ่นกระบอก ผิวสัมผัสแข็งไม่บ่งบอกถึงสัญญาณชีวิตทำให้เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าสิ่งที่เห็นและได้ยินเมื่อคำคืนและเข้าในหลายวันก่อนเป็นความจริงมากน้อยเพียงไร แต่หญิงสาวก็ยังอดเศร้าใจไม่ได้ เมื่อไม่สามารถตามหาหุ่นตัวพระได้ตามสัญญา

“ขอโทษนะ ฉันคงช่วยอะไรเธอไม่ได้จริงๆ” เธอออกกับหุ่นกระบอกด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย

เย็นก่อนเลิกงาน เดชน์เดินลงมายังบริเวณโรงงานด้านล่าง คนงานกำลังแยกขยะหลายกองที่กองสุมกันอยู่บนลานกว้าง ขวดพลาสติกจะถูกแยกฝาและฉลากออก แล้วทับให้แบนเพื่อประหยัดพื้นที่ กระป๋องน้ำอัดลมถูกอัดเป็นก้อนอะลูมิเนียมด้วยเครื่องทับขนาดใหญ่ ส่วนขวดแก้วถูกนำลงใส่เครื่องบดให้กลายเป็นเศษแก้ว เพื่อบรรจุใส่ถุงส่งขายต่อดังนั้นในช่วงเย็นวันนี้ กองขยะที่พูนสูงหลายกองจึงเหลือแค่เพียงไม่กี่กองรอการแยกประเภทในเช้าวันใหม่

“สอง ทำไมไม่กองนี้ยังตั้งเกะกะอยู่ล่ะ” เตะซันชี้ไปยังกองของเก่าที่ยังคงตั้งอยู่ที่เดิมขณะถามคนงานชาวไทยซึ่งกำลังจะเตรียมตัวกลับไปพัก

“พอตีวันนี้มีคณงานหยุดไปสองคน”

คำตอบที่ดูจะไม่ตรงกับคำถามทำให้คนเป็นนายขมวดคิ้ว

“แต่ฉันเห็นมันกองอยู่ตั้งหลายวันแล้วไม่ใช่เหรอ” เขาชักไม้

สองยิ้มแห้งๆ ก่อนตอบกลับมา “ขอโทษครับนาย หลายวันนี่มีของใหม่เข้าตลอด พวกผมมัวแต่จัดการกับของใหม่ จนลืมกองนี้”

เตะซันส่ายหน้าอย่างหงุดหงิด “ทีหลังจัดการกองที่มีอยู่ให้เสร็จก่อนรู้ใหม่ แล้วตั้งไว้กลางลานแบบนี้ขวางทางเวลาขนของด้วย”

“ครับนาย เดี่ยวพรุ่งนี้เข้าผมจะรีบจัดการเลย” สองรีบรับคำ

ชายหนุ่มพยักหน้ารับรู้แล้วโบกมือให้อีกฝ่ายกลับบ้านได้

เมื่อคนงานทยอยออกจากโรงงานหมดแล้ว เตะซันก็ปิดโรงงานแล้วกวาดตามองกองของเก่าที่ระเกะระกะอยู่ในลาน ระหว่างนั้นชายหนุ่มก็ครุ่นคิดหาวิธีวางระบบการทำงานให้สะดวก สะอาด และประหยัดเวลามากขึ้น เพราะตอนนี้โรงงานของเตะซันรับซื้อของเก่าจากทุกทาง ตั้งแต่ชาเลี้ยงไปจนถึงรถขนขยะที่ขับเข้ามาขายถึงที่ แล้วยังกว้านซื้อจากร้านค้าและร้านอาหารด้วย

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังจะสาวเท้าออกจากลานกว้าง จู่ๆ ทุ๊กแว่วได้ยินเสียง

“ช่วยด้วยเถิด...ช่วยข้าด้วย”

เตะซันหันขวับหาต้นเสียงทันที ทว่ารอบกายไม่มีใครเลย ทั้งโรงงานมีเขาอยู่เพียงลำพัง

“ท่าจะหุแว่ว” ชายหนุ่มส่ายหน้าแล้วเดินกลับห้องทำงาน จึงไม่ทันได้สังเกตว่าที่มาของเสียงนั้นดังมาจากกองขยะตรงหน้า

เข้าตรู่ของวันใหม่ หลังจากเตชน์เดินออกจากห้องน้ำ ชายหนุ่ม ก็เปิดประตูตู้เสื้อผ้า คั่วเสื้อเชิ้ตสีดําลายทางมาสวมใส่ แต่อะไรบางอย่าง ในกระเป่าเสื้อทำให้เขาเอะใจจนต้องล้วงขึ้นดู ก็วีสีนํ้าตาลเข้มข้นมุ่มน พักใหญ่กว่าเขาจะนึกถึงที่มาของเศษกระดาษเปื้อนยู่ยู่ในกระเป่าเสื้อได้

“บ้าจริง” ชายหนุ่มสบถขณะนึกถึงดวงหน้ารูปไข่และรอยยิ้มสดใส ของผู้เป็นเจ้าของชื่อและเบอร์โทรศัพท์ที่ในกระดาษที่เขาแทบจดจำอะไร ไม่ได้เลย

พิมพ์ นั่นคือชื่อเรียกสั้นๆ ของเธอ...ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เหลือติดอยู่ ในความทรงจำ ชายหนุ่มเสียดายไม่น้อยที่ทำเบอร์โทรศัพท์ของหญิงสาว หาย แล้วยิ่งเเทบอยากจะเชกศิระะตัวเองเมื่อนึกขึ้นได้ว่า เขาไม่ได้ให้ เบอร์ติดต่อกันอีกฝ่ายไว้

เตชน์ถอนหายใจ ตัดใจทิ้งเศษกระดาษในมือลงถังขยะ แล้วรีบ แต่งตัวเดินลงมายังโรงงานด้านล่าง

คนงานหลายคนทยอยรวมกลุ่มกันเพื่อคัดแยกขยะ สองและ คนงานชายหญิงสามสี่คนช่วยกันคัดแยกขยะในกองของเก่าที่ชายหนุ่ม ปั่นเมื่อวาน

เตชน์สาวเท้าเข้าไปมองเหล่าคนงานที่ทำงานกันอย่างขะมักเขม้น พลันก็เหลือบเห็นกล่องไม้เก่ากล่องหนึ่งที่ฝาเผยออก เขาจึงเอื้อมมือ หยิบกล่องนั้นขึ้นมาเปิดฝาทิ้งออกจนสุด

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคือหุ่นกระบอกความยาวประมาณแปดนิ้ว นอนสงบนิ่งอยู่ในกล่อง เขาบรรจุหีบหุ่้นตัวนั้นขึ้นสำรวจ ดวงหน้าขาว นวลประกอบด้วยตา จมูก และริมฝีปาก ทว่าน่าเสียดายที่ศิระะของหุ่น กระบอกตัวนี้มีรอยยุบ นอกจากนี้ชฎาที่ควรอยู่บนศิระะกลับตกลงมา อยู่ในกล่อง เตชน์พลิกหุ่นกระบอกในมือดู ไม่พบความเสียหายใดๆ อีก และเมื่อสังเกตจากการแต่งกาย เตชน์ค่อนข้างมั่นใจว่าหุ่นกระบอกตัวนี้ น่าจะเป็นตัวพระ ทว่าเมื่อได้มองใบหน้าของหุ่น เขารู้สึกว่าคนวาด

หุ่นกระบอกตัวนี้วาดใบหน้าหุ่นได้เศร้าร้อยยิ่งนัก

วูบหนึ่งเขาซึ่งใจว่าจะทำอะไรกับหุ่นกระบอกตัวนี้ดี พลันอาการ
ไหววูบประหลาดก็เล่นผ่านเข้าสู่หัวใจ

...ชายหนุ่มเห็นตัวเองวางหุ่นกระบอกกลับลงกล่องไม่ดังเดิม ปิด
ฝากล่อง พร้อมกับก้าวถอยหลังจากมา...

“นายครับ นาย...” เสียงเรียกของสองดั่งสติเตชณ์กลับคืนมา

เตชณ์สลัดภาพในศิระหัง ก้อนหินมาถามหาเด็กหนุ่มทางด้านหลัง
“ว่าไงสอง”

“พี่ชาติถามว่าจะให้ออกไปส่งของเลยไหมครับ”

“อืม ถ้าขนของเสร็จแล้วก็ออกรถเลย” ชายหนุ่มสั่งพร้อมเดินนำ
ลูกน้องไปยังรถกระบะเพียงคันเดียวของโรงงาน เพื่อตรวจดูความ
เรียบร้อยอีกครั้ง

ตลอดการตรวจงานในเช้าวันนี้ เตชณ์ถือหุ่นกระบอกตัวหนึ่งติดมือ
ตลอดเวลา

“น้ำพิมพ์มาแล้ว”

“น้ำพิมพ์มาแล้ว”

เสียงแจ้วๆ สองเสียงประสานกันแทบจะทันทีเมื่อพิมพ์อัปสรเปิด
ประตูรถยนต์ออกมา หญิงสาวหยิบตุ๊กตาหมีสีขาวสองตัวจากเบาะคนนั่ง
ติดมือมาด้วยพอดีกับที่เจ้าของร่างเล็กตั๋ยนุ้ยสองคนวิ่งหน้าตั้งมาต้อนรับ

“ว่าไงจอมชนทั้งสอง วันนี้เป็นเด็กดีรีเปล่า” หญิงสาวย่อตัวลงแล้ว
ยื่นหน้าให้หลานสาวทั้งสองประทับรอยจูบคนละข้างบนแก้มซ้ายและขวา
“หนูเป็นเด็กดีค่า ช่วยหม่ามีร์รดน้ำต้นไม้ด้วย” แก้วตารายงานเสียง
แจ้ว

“หนูก็ช่วย หนูช่วยป้าล้างรถ” ย่าใจไม่ยอมหน้าพิสาว รีบ
รายงานบ้าง แต่ดวงตากลมไม่ละจากตุ๊กตาหมีสีขาวในอ้อมกอดของ

คนเป็นน้ำ

“โกหกน้ำรีเปล่า”

คราวนี้ดวงหน้ากลมเป็นสองดวงสายหรือพร้อมกัน เรียกเสียงหัวเราะจากหญิงสาวได้ทันที จากนั้นพิมพ์อัปสรจึงยื่นตุ๊กตาหมีให้หลานสาวคนละตัว เด็กทั้งสองยกมือขึ้นพนมไหว้ ก่อนย่อตัว กระดกกันด้วยกิริยาล้ายถอนสายบัว แต่ดูรวดเร็วและออกจะน่าขันกว่า แล้วพอต่างคนต่างคว้าตุ๊กตาได้ก็วิ่งตรงดิ่งกลับบ้าน ไม่มีใครสนใจคนเป็นน้ำอีกเลย พิมพ์อัปสรได้แต่สายหน้า เดินกลับไปเหยียบกระเป๋าดินทางและข้าวของออกจากท้ายรถ

“อ้าวพิมพ์ มาถึงแล้วหรือ” พลอยไพลินโผล่หน้ามาทักทายหลังจากเห็นบุตรสาวทั้งสองวิ่งเข้าบ้านพร้อมตุ๊กตาตัวใหม่

“คิดถึงพี่พลอยจัง” น้องสาวกอดเอวพี่สาวอย่างประจบ

“แหม ปากหวาน ถ้าคิดถึงกันจริง ทำไมไม่ย้ายมาอยู่ด้วยกัน” พลอยไพลินโยกศีรษะน้องสาวด้วยความเอ็นดู ก่อนช่วยน้องสาวยกข้าวของขึ้นห้องนอนแขก

พิมพ์อัปสรใช้เวลาอยู่เกือบสองชั่วโมงในการจัดเสื้อผ้าและอาบน้ำ แต่งตัวใหม่ เมื่อเดินออกจากห้องน้ำ เธอหยุดสายตาคู่ที่โต๊ะหนังสือ ซึ่งมีโน้ตบุ๊กสำหรับทำงาน แท็บเล็ตส่วนตัว และหุ่นกระบอกนางมโนราห์หลายชิ้นที่ผ่านมาเธอได้ยืมแต่เสียงร้องไห้ แม้ว่าเธอจะปลอบให้อีกฝ่ายทำใจ แต่ก็เชื่อว่าเสียงร่ำไห้จะเจีบบงโดยง่าย เช่นเดียวกับเช้านี้ตอนที่เธอจะขับรถออกจากคอนโดมิเนียม หุ่นกระบอกก็พูดกับเธออีกครั้ง

“ให้เข้าไปด้วยเถิด ข้ามีกลางสังหรณ์ว่าที่รักของข้าจะอยู่ไม่ไกลจากนี้” นั่นเป็นสาเหตุที่พิมพ์อัปสรจำต้องนำหุ่นกระบอกติดตัวมาด้วย

เมื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เจ้าของร่างอชรรก็เดินลงมายังห้องรับแขกชั้นล่าง ความว่างเปล่าในห้องรับแขกทำให้เธอเปิดประตูออกสู่หน้าบ้าน เม็ดฝนบางตาดตกลงกระทบสนามหญ้าและต้นไม้ สร้าง

บรรยากาศเย็นสดชื่นพร้อมกลิ่นดินลอยปะปนในอากาศ

“อะไรกัน ผนตกอีกแล้ว” พิมพ์อัปสรพึมพำและเตรียมจะกลับเข้าด้านใน พลันหางตาเธอก็เหลือบเห็นบางสิ่งโดดเด่นอยู่ท่ามกลางผนพรว้า

ชายหนุ่มผู้มีเรือนร่างกำยำยืนอยู่กลางผน แม้พิมพ์อัปสรจะเห็นแค่เพียงแผ่นหลังกว้าง แต่เธอก็มั่นใจว่าชายคนนั้นไม่ใช่พี่เขย เพราะอิริยาบถไม่ได้มีรูปร่างกำยำเหมือนอย่างชายเบื้องหน้า

‘ใครกัน มาเดินเล่นในสวนบ้านพี่พลอยได้ยังไง’

หญิงสาวคว่ำร่มซึ่งวางไว้ข้างประตูออกทาง เดินลงไปหาบุรุษแปลกหน้าซึ่งยืนถือร่มเด่นอยู่กลางสนามหน้าบ้านทันที

“คุณ! เข้ามาในนี้ได้ยังไง” พิมพ์อัปสรตะโกนถามอีกฝ่าย

คราวนี้กลับกลายเป็นเธอเองที่ต้องตะลึงงัน เมื่อชายแปลกหน้าผินใบหน้าคมคายมาตามเสียง ดวงตาสีเหล็กลม้ายคล้ายคนในฝันทำเอาเธอหนึ่งงัน

“พิมพ์...” เขาครางเสียงแหบเรียกชื่อเธอ บ่งบอกความตกตะลึงชัดเจน

พิมพ์อัปสรสาวเท้าเข้าไปใกล้ ยังตะลึงไม่หาย

“คุณไม่ใช่ความฝัน ไม่ใช่ผีหรือ” หญิงสาวถามอย่างไม่แน่ใจ สองครั้งแรกที่เธอมีโอกาสเห็นชายหนุ่มผู้เป็นรักแรก อีกฝ่ายไม่เคยรับรู้ถึงการมีอยู่ของเธอสักครั้ง แต่ครั้งนี้ช่างแตกต่าง เมื่อเขาเหมือนจะมองเห็นและโต้ตอบกับเธอได้

“ผมเป็นคนนะคุณ คุณต่างหากเข้ามาทำอะไรในโรงงานของผม” เตะชน้ถามเธอด้วยความสงสัย

เมื่อครู่ที่เขาขยับยืนคุมรถกระบะที่นำขยะมาขายอยู่ตามลำพัง แต่แล้วจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงใครบางคนร้องเรียก พอหันมอง จึงได้เห็นหญิงสาวที่เคยพบในฝันปรากฏกายอยู่ตรงหน้า ทว่าหญิงสาวในวันนั้นช่างดูผิดแปลกจากครั้งแรกตอนพบกันไม่น้อย ผมซึ่งเคยเห็นเคลียไหล่ยาว

จนเกือบถึงเอว แถมดวงหน้ารูปไข่ยังสวยหวาน และโตเป็นผู้ใหญ่กว่า ครั้งแรกเมื่อพบกัน

“โรงงานของคุณ?” เธอทวนคำด้วยน้ำเสียงงุนงง กวาดตามองรอบบริเวณ ก่อนสบตาเขาอีกครั้ง “ที่ไหนกันโรงงาน คุณต่างหากมายืนอยู่ในสนามหญ้าบ้านพี่สาวฉันได้ยังไง”

คิ้วเข้มเลิกขึ้นด้วยความแปลกใจ เขาไม่เข้าใจในสิ่งที่เธอพูดสักนิด เตชณ์คิดว่าผู้หญิงตรงหน้ากำลังอำเขาเล่น ทว่าเขาสงสัยหนักว่าเธอเข้ามาอยู่ในโรงงานได้อย่างไร เธอรู้จักเขาจากไหน ในเมื่อเขาไม่เคยบอกชื่อหรือแม้แต่เบอร์โทรศัพท์ให้อีกฝ่ายรู้เลย

“คุณกำลังล้อผมเล่นอยู่รึไง”

“ล้อเล่นที่ไหนกัน นี่มันบ้านพี่สาวฉันชัดๆ คุณนั่นแหละเป็นผี เป็นความฝันหรือความจริงกันแน่”

เตชณ์นึกขึ้นคำพูดแสนประหลาดนั้น เขากำลังจะอ้าปากตอบอยู่แล้ว แต่เสียงใครคนหนึ่งดังแทรกผ่านม่านฝนมาเสียก่อน

“พิมพ์ มายืนตากฝนข้างนอกทำไมกัน เข้าบ้านได้แล้ว”

เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังมาจากทางฝั่งโรงงาน

หญิงสาวที่ยืนเคียงกับเขาหันหลังมองไปทางต้นเสียง พลันร่างเธอก็รางเลือนลงไม่ต่างจากภาพฝัน ชายหนุ่มมึนงง มองเจ้าของร่างอรรชรซึ่งหันขวับกลับมามอง เธอสบตาเขาด้วยแววตาดกตะลึงไม่ต่างกัน ภาพสุดท้ายที่เตชณ์เห็นคือนัยน์ตาหวานเบิกโพลง จดจ้องมาด้วยแวตตื้นเล็กน้อย ก่อนเลือนหายไปใสายฝน

4

แล้วเราก็ได้พบกัน

เตชณ์คิดว่าตัวเองกำลังฝัน อยู่ๆ ผู้หญิงที่เคยพบหน้ากันเมื่อไม่กี่วันก่อนจะปรากฏตัวตรงหน้าเขา แล้วจู่ๆ เธอก็หายตัวไปท่ามกลางสายฝน มันจะเป็นไปได้อย่างไร เขากำลังเผชิญกับสิ่งเร้นลับอยู่หรือ

ชายหนุ่มสลัดศีรษะขับไล่ความมึนงงจากสิ่งที่เพิ่งเห็น เขายังยืนตากฝนต่ออีกพักใหญ่ แต่เขาก็ไม่มีทีท่าจะปรากฏกายกลับมา ในที่สุดเตชณ์ก็เดินเข้าอาคาร ร่างกายเปียกปอนจากฝนที่ตกหนักขึ้น ชายหนุ่มขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้า ก่อนจะนั่งทำงานต่อ โดยไม่ใส่ใจเส้นผมเปียกชื้นของตน

หลายชั่วโมงเลยผ่านไป ฝนหยุดตกแล้ว ผมก็แห้งสนิทด้วยลมเย็นๆ จากเครื่องปรับอากาศแล้ว เตชณ์ลุกขึ้นบิดกายขับไล่ความเมื่อยขบซึ่งรุมเร้าร่างกาย แล้วสาวเท้ามาที่หน้าต่างห้องทำงาน หม่อมอมบริเวณลานโล่งด้านล่าง นอกจากคนงานชายหญิงที่เดินผ่านไปมาแล้ว เขาก็ไม่เห็นสิ่งใดอีก

เธอคือความฝันหรืออย่างไร...เตชณ์นึกขุ่นคำพูดของอีกฝ่ายที่ว่าเขาเป็นผีหรือเป็นเพียงแค่ความฝันกันแน่ ยามนี้เขาก็อยากถามเธอเช่นกันว่าเธอเป็นเพียงฝันหรือไม่ ชายหนุ่มถอนหายใจ ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นเมื่อครูนี้อาจเกิดขึ้นอีกครั้งไหม แล้วเขาจะพยายามยึดปาฏิหาริย์ครั้งต่อไปให้นานขึ้นได้อย่างไร

ปาฏิหาริย์ไม่เกิดขึ้นอีก... ในช่วงดึกของวันเทศน์มีอาการปวดศีรษะอย่างหนัก และมีไข้ขึ้นตามมาพร้อมกับอาการเจ็บคอและเมื่อยตัว หลังจากรับประทานอาหารเสร็จ เขารีบเข้านอนแต่หัวค่ำ ก่อนจะล้มตัวลงนอนก็ยังไม่วายเหลือบมองนอกหน้าต่าง แสงจากโคมไฟหน้าประตูรั้วโรงงานส่องให้เห็นความว่างเปล่าของลานกว้างซึ่งมีกองขยะแห้งหรือเศษเหล็ก เศษไม้ วางสุมอยู่ข้างผนังกำแพง

ไม่มีเงาของหญิงสาวที่เฝ้ารอคอย...

“พิมพ์ คำแล้ว เตี้ยก็โดนยุงกัดทรอก” พลอยไพลินตะโกนบอก
จากในบ้าน

พิมพ์อัปสรถอนหายใจ แม้เธอจะพอเอาตัวได้รำไร แต่ก็อดยีนหรือไม่ได้ เมื่อบายวันนี้เธอได้พบกับเขาอีกครั้งในยามฝนตก หญิงสาวเกือบเชื่อเต็มหัวใจแล้วว่าผู้ชายคนนั้นไม่ใช่ความฝัน เขาเป็นความจริงตั้งแต่เมื่อเจ็ดปีก่อน ตอนช่วยเธอไว้จากชายขี้เมาในลานจอดรถหน้าผับ

แม้ตลอดมาเธอจะไม่ได้รับการติดต่อจากอีกฝ่ายเลยสักครั้ง แต่พิมพ์อัปสรก็ยังอดนึกถึงเรื่องราวในวันนั้นไม่ได้ ภาพดวงหน้าคมคายเจ้าของดวงตาสีเหล็กซึ่งก้มมองเธอ แววตาของเขาบ่งชี้ว่าเขาเห็นเธอไม่ต่างจากเด็กเล็กช่างซุกซน แต่น้ำใจและรอยยิ้มมอบอุ่นยังตรึงอยู่ในใจตลอดระยะเวลาหลายปี

คำคืนนี้ฝนไม่ตก พิมพ์อัปสรมุ่นใจเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าการพบกันอย่างประหลาดของเธอกับเขาน่าจะมีตัวแปรมาจากสายฝน แต่เพราะเหตุใดปาฏิหาริย์จึงเกิดขึ้นกับเธอและเขา แล้วชายหนุ่มคนนั้นคือใคร เขายังเป็นมนุษย์บุญฤชนเช่นเธอหรือไม่ มีแต่คำถามมากมายเต็มหัวใจ

“พิมพ์ก็แค่นิสุดอกกาศริสุทธีบ้าง นานๆ จะได้อยู่นอกเมืองแบบนี้สักที” หญิงสาวหุบร่ม สาวเท่กลับเข้าบ้าน

“ยืนตอนเข้าก็ได้ คำมืดแบบนี้เตี้ยก็โดนยุงกัดตัวลายทรอก”

“เจ้าคะ ฉันพิมพ์ขึ้นนอนก่อนนะ” เธอฉวยโอกาสตอนที่สาวเปลือย
หอมแก้ม แล้วเดินหน้ากระดานขึ้นมายังห้องนอน

แต่แล้วเสียงแจ้วๆ ที่ดังอยู่หลังบานประตูห้องก็ทำให้เจ้าของห้อง
ถึงกับยี้มขึ้น

“สวยจังเลยแก้วตา อะไรนะ”

“ไม่รู้สิ” คนถูกถามเงยหน้าขึ้นมองของเล่นชิ้นใหม่บนโต๊ะทำงาน
ตาวาว

เจ้าของมือป้อมๆ พยายามจะเอื้อมขึ้นแตะชายผ้าปกเลื่อมและดึง
ตรงหน้า

“อะแฮ่ม หัวขโมยสองตัวทำอะไรอยู่ในห้องนี้”

แก้วตารีบชักมือกลับทันที แล้วหันมาส่งยิ้มพินหลอให้น้ำสาว

“ไม่ได้ขโมย หนูรอน้ำพิมพ์อยู่ต่างหาก” แผล่ผู้พี่แก้ตัว

“น้ำพิมพ์ น้ำพิมพ์ ตุกตาตัวนี้ของน้ำพิมพ์หรือค่า ตัวอะไรอะ สวย
จัง” ยายใจซึ่งยังติดใจหุ่นกระบอกชักใช้น้ำสาวทันที

“กินรีไง ไม่รู้จักหรือ” พิมพ์อัปสรเลิกคิ้วถาม แล้วเมื่อเห็นดวง
หน้ากลมแป้นทั้งสองส่ายหัวอ หึงสาวก็ได้แต่ถอนหายใจ “อะไรกัน เด็ก
สมัยนี้ไม่รู้จักกินรีได้ไง”

“กินนารีคืออะไรค่า” ยายใจถามพลางเขย่าแขนหึงสาว

“กินรีจะ ไม่ใช่กินนารี เธอเป็นครึ่งมนุษย์ครึ่งนก เห็นไหมว่าตูกตา
ของน้ำมีปีกด้วย”

“เหมือนนางฟ้าหรือ”

คราวนี้พิมพ์อัปสรถึงกับถอนใจ หลานเธอรู้จักแต่นิทานฝรั่ง แต่
ไม่รู้จักนิทานไทย ตกลงโรงเรียนสมัยนี้เขาสอนอะไรกันบ้างนะ

“ใช่ คล้ายๆ กัน กินรีตัวนี้ชื่อนางมโนราห์ เป็นนางในวรรณคดี
เรื่องหนึ่งของไทย”

“วรรณคดีคืออะไรค่าน้ำพิมพ์”

“ก็นิทานไทยไป อยากรู้นิทานใหม่ เดี่ยวนำเล่านิทานเรื่องนางมโนราห์ให้ฟัง” พิมพ์อัปสรถาม

แม้เธอจะไม่ได้รอบรู้เรื่องวรรณคดีมากนัก แต่เรื่องราวของพระสุธน-มโนราห์เป็นหนึ่งในวรรณคดีไทยที่พิมพ์อัปสรจดจำได้ตั้งแต่สมัยยังเด็ก

ดังนั้นตลอดหัวค่ำ ห้องนอนของพิมพ์อัปสรจึงกลายเป็นห้องเล่านิทานให้หลานสาวตัวน้อย โดยมีหุ่นกระบอกนางมโนราห์ประกอบการเล่าเรื่อง

“พอนางมโนราห์ได้ปีกกับหางคืนจากพระนางจันทาเทวี ระหว่างที่กำลังจะถูกผู้ชายยักษ์ต่อหน้าฝูงชน นางมโนราห์ก็โฉบบินขึ้นสู่ท้องฟ้าจากเมืองมนุษย์ไป...”

“อะไรกันน้ำพิมพ์ มนุษย์ใจร้ายจัง ทำไมต้องฆ่ามโนราห์ด้วย” แก้วตาร้องอย่างซัดใจขึ้นทันที

“แล้วเจ้าชายละคำ เจ้าชายไม่มาช่วยนางฟ้าเธอ” ยาใจรีบร้องถามต่อ และเขย่าแขนให้น้ำสาวรีบเล่าต่อ

“พระสุธนยังไม่กลับ ออกไปรบไป”

“อ้าว แล้วนางฟ้าก็หนีไปเลย ไม่ได้เจอหน้ากันอีกหรือคำ”

สองฝาแฝดมีท่าที่ผิดหวังอย่างเห็นได้ชัด

“เจอลิ พระสุธนเลยต้องตามหามโนราห์ไปถึงเขาไกรลาสไป”

“เขาไกรลาสคืออะไร” เสียงแจ้วๆ ถามขึ้นทันที

คราวนี้นั้นถูกถามซักจนเต็ม เลยรีบคว้าแท็บเล็ตบนหัวเตียงมาค้นข้อมูล ไม่นานก็ยิ้มได้

“เขาไกรลาสเป็นที่อยู่ของพญาคูรุทกับเหล่ากิณรี เป็นภูเขาสีเงินหนึ่งในห้าขุนเขาที่ตั้งอยู่รอบสระโนดาตในป่าหิมพานต์จ๊ะ แล้วห้ามถามน้ำอีกนะว่าสระโนดาตคืออะไร” พิมพ์อัปสรดักคอหลานสาว

“หนูรู้จ้ะ” ยาใจยกมือขึ้นตอบ “น้ำพิมพ์เล่าแล้วเมื่อกี้ เป็นสระที่

นางฟ้าลงเล่นน้ำใช้ผ้า”

“ใช่จ๊ะ” หญิงสาวขี้ตีระหะหุๆ ซึ่งผมเปียสองข้างพันกันยุ่งเหยิง อันเป็นผลจากการเล่นชนตลอดวันของเจ้าตัวเล็ก

ขณะหลานสาวตั้งหน้าตั้งตาจะฟังนิทานต่อ เสียงเคาะประตูห้องนอน ก็ดังขึ้นขัดจังหวะ

“แก้วตา ยาใจ มาอยู่นี่เอง ได้เวลานอนแล้วรู้ไหม” พลอยไปลิน เอ่ยกับคนทั้งสาม

ใบหน้ากลมแป้นของเด็กทั้งสององ้ง่าลงทันทีเมื่อได้ยินคำว่านอน

“หนุ่ยยังไม่ง่วงค่า” แก้วตาพูดขึ้นก่อน

“หนุ่ยด้วยฯ” ยาใจได้ที่เป็นคอรัสให้แฝดผู้พี่ หันมาออกต่ออันสาว บ้าง “น้ำพิมพ์เล่านิทานต่อ หนุ่ยอยากฟัง”

“แต่เด็กมากแล้วนี่นา หม่ามี๊มาตามแล้วเห็นไหม ไปนอนก่อน พรุ่งนี้ น้ำจะเล่าต่อ”

“แต่ว่า...” เด็กน้อยท้วงด้วยอาการเสียดาย

“อย่าตื้อกับหม่ามี๊สิ ไม่งั้นพรุ่งนี้น้ำกลับกรุงเทพฯ ไม่อยู่เล่นกับหนุ่ย สองคน ไม่เล่านิทานให้ฟังด้วย”

เท่านั้นคนตั้งท่าจะเถียงปิดปากลงฉับพลัน หนุ่ยน้อยตุ้ยหนุ่ยทั้งสอง ค่อยๆ คลานลงจากเตียงนอน เดินไปจับมือมารดาคนละข้างก่อนออกจากห้อง

พิมพ์อัปสรมองบานประตูห้องที่ถูกปิดลงแล้วลุกจากเตียง นำหุ่นกระบอกนางมโนราห์ไปตั้งไว้บนโต๊ะตามเดิม ขณะกำลังจะเข้าไปทำธุระส่วนตัวในห้องน้ำ เสียงหนึ่งก็รั้งเธอไว้เสียก่อน

‘ขอบคุณ’ เสียงเล็กหวานใสดังจากหุ่นกระบอกบนโต๊ะ

“ขอบคุณฉันทำไมเธอ ฉันยังไม่ได้ทำอะไรให้เธอเลย”

‘เจ้าทำให้ข้ามีความสุข นานมากแล้วที่ข้าไม่ได้ร้องรำให้ใครชม’ เสียงเล็กๆ ตอบกลับมา แม่น้ำเสียงจะยังไม่คลายเศร้า แต่ก็เข้มขึ้นกว่า

เมื่อเข้าไปไม่น้อย

“เธอเคยเป็นหุ่นกระบอกที่เขานำมาแสดงสินะ”

‘ใช่ แต่มันนานมากแล้ว...นานเหลือเกิน’ เสียงเล็กหวานเคร้าสลด ‘ก่อนนั้นข้ากับเขาเคยเป็นที่โปรดปรานของบรรดาผู้ชมทั้งเด็กและผู้ใหญ่ มีเด็กชายหญิงมากมายรู้จักข้า ปรบมือให้ข้า เด็กหญิงหลายคนปรารถนาจะร่ายรำได้เยี่ยงข้า แต่ยามนี้...คงไม่มีอีกแล้ว’

“แก้วตากับบายีใจชอบเธอนะ เพียงแต่พวกเขาแค่ไม่รู้จักรวรรคคติไทย ไม่รู้จักว่าเธอเป็นใคร ถ้าลองได้รู้เรื่องราวความรักของเธอกับพระสุธน ฉันเชื่อว่านิทานไทยก็สนุกไม่แพ้ของต่างชาติหรอก” พิมพ์อัปสรพยายามปลอบอีกฝ่าย

‘แต่มันก็ไม่เหมือนเก่าแล้ว ข้าคงไม่มีโอกาสร่ายรำให้ผู้ใดได้ชมอีก แถมที่รักของข้า...ปานจะนี่ก็ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอย่างไร’

พวกเข้าเรื่องของหุ่นกระบอกอีกตัว พิมพ์อัปสรก็รับรู้ได้ถึงความเศร้าที่สุมอยู่เต็มอกของนางมโนราห์

ถ้ารักสร้างสุขให้แก่ผู้ใดได้ การพลัดพรากจากรักก็นำมาซึ่งทุกข์แสนสาหัสเช่นกัน

คำคั้นนั้นพิมพ์อัปสรนั่งสนทนากับหุ่นกระบอกอยู่เกือบก่อนคืน หุ่นกระบอกเล่าเรื่องราวความรุ่งเรืองของหุ่นไทยในสมัยก่อนให้ฟัง นอกจากหุ่นกระบอกอันถือเป็นหนึ่งในมรดกสำคัญทางวัฒนธรรมแล้ว หุ่นไทยยังแบ่งออกเป็นหลายประเภท มีประวัติศาสตร์ยาวนานตั้งแต่ครั้งกรุงศรีอยุธยา มีการจัดตั้งคณะละครหุ่น โรงละคร ดัดแปลงตามยุคสมัยเรื่อยมา จนกระทั่งความเจริญเริ่มรุดหน้าไปไกล ผู้คนให้ความสนใจเทคโนโลยีสมัยใหม่ การแสดงหุ่นจึงกลายเป็นสิ่งล้าสมัย แทบไม่มีผู้ใดสืบทอดศิลปะการเชิดหุ่นอีก

เสียงสายฝนดังผะผั่วแว่วผ่านหู ปลุกคนที่กำลังเคลิ้มอยู่ใน
นิทราให้ลืมตาตื่น เตชณัฐรู้สึกว่าคุณต้องใช้เวลาพยายามอย่างหนักใน
การลุกขึ้นจากเตียง สองสามวันที่ผ่านมาเขาแทบทำอะไรไม่ได้เลย รู้แค่
ว่าคุณมีไข้ขึ้นสูง ได้ยินเสียงเอะอะโวยวายของแม่บ้านที่ขึ้นมาทำความ
สะอาดห้อง ใครบางคนถามเขาเรื่องไปโรงพยาบาล แต่เขาสายหน้า ยอม
ทนนอนชมจมพิษไข้ โดยกินอาหารกับยาที่แม่บ้านนำขึ้นมาให้

เตชณัฐไม่อยากไปไหน ไม่อยากออกจากโรงงานเขาเลยด้วยซ้ำ
ตลอดสองวันเขาตื่นขึ้นได้ยินเสียงฝนตกหลายครั้ง แต่ไม่มีเรี่ยวแรงจะ
ลุกขึ้นจากเตียง เขาพร่ำบ่นความอ่อนแอของตัวเองสารพัด จนกระทั่งเช้า
วันนี้ อาการปวดศีรษะทุเลาลงมาก แขนขาซึ่งเคยอ่อนแรงค่อยมีกำลังจน
พุงตัวเองให้ลุกขึ้นนั่งได้

เตชณัฐเงยหูฟังเสียงฝนโปรยปรายพร้อมกับค่อยๆ เขยิบลงจาก
เตียง

ครั้งก่อนเขาเจอเธอในสายฝน บางทีฝนอาจพัดพาเธอมาหาเขาอีก
ฝนตกลงกระทบพื้นดินและพื้นปูนส่งเสียงเปาะเปาะ คนที่เพิ่งตื่นใช้
หยุดยืนหน้าอาคาร กางร่มคันใหญ่แล้วเดินเข้าสู่ลานโถงหน้าอาคาร เข้านี้
เมฆหมอกยังหนาที่บออยู่เต็มฟ้า ส่งผลให้บรรยากาศมืดมัว มองไม่เห็น
แสงแรกแห่งอรุณรุ่ง แต่กระนั้นเตชณัฐก็ไม่ใส่ใจกับบรรยากาศรอบข้าง
นัยน์ตาคมเพ่งหาร่างอรรชท่ามกลางสายฝน

เลี้ยวหน้าน้อยๆ ที่กำลังก้มลงมองอะไรบางอย่างบนพื้นดินตรง
สายตาเขาไว้ ด้วยไม่อาจละไปจากความมดงามตรงหน้า

นางฟ้า ถ้าจะมีใครบอกเขาว่าหญิงสาวผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเปรียบดั่ง
นางฟ้าจากสวรรค์เบื้องบน เตชณัฐคงเชื่อหมดใจ นัยน์ตาคมจับจ้อง
ภาพเบื้องหน้าไม่วางตา หญิงสาวร่างบางภายใต้ร่มสีโปร้งแสงยืนเด่นอยู่
กลางสายฝน เดรสแขนกุดกับกระโปรงยาวบานยิ่งส่งให้ร่างอรรชแล
อ่อนแอ้งนวมจับตา

“พิมพ์...” ชายหนุ่มเอ่ยชื่อที่คิดว่าน่าจะเป็นชื่อของอีกฝ่าย
 เลี้ยวหน้ารูปไข่หันมาทางเขา ก่อนรอยยิ้มสว่างไสวจะฉายเต็มดวง
 หน้าหวาน

“ฉันนึกแล้วว่าคุณไม่ใช่ผี ไม่ใช่ความฝัน” เธอบอก สาวเข้ามาหยุด
 ลงตรงหน้าเขา มองสำรวจอีกฝ่ายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เตะขานิ่งเพ็ง
 นึกได้ว่าตนเองยังสวมชุดนอน

“ผมไม่ใช่ แล้วคุณล่ะ” แม้จะอายเล็กน้อยที่แต่งกายไม่เรียบร้อย
 แต่ความอยากรู้ก็มีมากกว่าความอาย

“ฉันเป็นคนแน่นอน เราเคยเจอกันแล้วนี่”

“ผับนั้นนะเหรอ คุณดูไม่เหมือนคนที่ผมเจอเมื่อหลายวันก่อนเลย”

หญิงสาวขมวดคิ้วมุ่น มองอย่างงุนงง สงสัยในคำพูดของเขา

“จะเหมือนได้ยังไง ครั้งแรกตอนเราเจอกันนั้นมันตั้งเจ็ดปีผ่านมา
 แล้ว”

คราวนี้เทศน์ยืนนั่ง พิจารณาคนตรงหน้าอย่างไม่เชื่อสายตานัก
 อะไรบางอย่างบอกเขาว่าหญิงสาวตรงหน้าคือคนคนเดียวกับที่เขาเจอใน
 ผับอย่างแน่นอน เพียงแต่เธอดูสวยกว่า เติบโตมากกว่าสาวน้อยผู้เพ็ง
 ก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่

“เจ็ดปีเชียว” เขาตรงอย่างเหลือเชื่อ “ผมเพิ่งพบคุณเมื่อไม่กี่วัน
 ก่อนหน้านั้น นี่คุณกำลังจะบอกผมว่าคุณคือพิมพ์ในโลกอีกเจ็ดปีข้างหน้า
 หรือ”

หญิงสาวเจ้าของนามพิมพ์เบิกตากว้าง นัยน์ตาสีน้ำตาลกลมโตจ้อง
 เขาคลายไม่เชื่อในถ้อยคำ

“ถ้าเช่นนั้นคุณก็เป็นผู้ชายที่เคยช่วยฉันไว้ในอดีตตั้งนั้นหรือ”

“ไม่รู้สิ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง มันเป็นเรื่องที่ดูเหลือเชื่อมาก แต่คุณก็
 ดูเปลี่ยนไปมากจริงๆ” เขากิ่งๆ จะยอมรับในคำพูดของเธอ

“แต่ฉันไม่เห็นรู้สึกว่าคุณเปลี่ยนไปเลย อันที่จริงมันนานจนฉัน

จำรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ไม่ได้แล้วมากกว่า ฉันเลยไม่รู้สึกรู้ว่าคุณยังหนุ่มเหมือนเดิมรีเปล่า” พิมพ์อัปสรหัวเราะ แต่เธอก็ออกจะเชื่อเขาไม่น้อย

เจ็ดปีช่างนานเหลือเกินในความทรงจำ พิมพ์อัปสรจำได้แค่รายละเอียดหลักในเหตุการณ์ครั้งนั้น แต่สิ่งหนึ่งซึ่งยังตรึงอยู่ในใจก็คือความอบอุ่นที่ส่งผ่านจากนัยน์ตาสีเหล็ก

“ผมดีใจที่เราได้พบกันอีก” อะไรวางอย่างในน้ำเสียงของเธอทำให้เตชน์ตอบกลับไปเช่นนั้น

“เธอคะ แต่ตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมาคุณไม่เคยโทร. หาฉันเลย ฉันนึกว่าคุณลืมฉันแล้วเสียอีก แถมสองครั้งก่อนที่เราพบกัน คุณก็ไม่มองฉันเลย” น้ำเสียงเธอแฝงไปด้วยแวดว่อว่าต่อชาน

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว ไม่เข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายนัก

“ผมทำเบอร์โทรศัพท์ของคุณหาย” เขาสารภาพ “แต่ที่เราเคยเจอกันมากกว่าสองครั้งเธอ”

“ใช่” พิมพ์อัปสรเล่าเหตุการณ์ที่เธอเกือบขับรถชนเขา และตอนชายหนุ่มเดินจากเธอไปในวันฝนตกหนักหน้าสถานีรถไฟฟ้า

“ไม่นะ ผมไม่เห็นคุณเลย นี่เป็นครั้งที่สองที่เราพบกันแบบนี้” เตชน์ส่ายหน้า

หญิงสาวตาโตกับสิ่งที่ได้ยิน “แปลว่าฉันเห็นคุณฝ่ายเดียวเธอเนี่ย” เธอถามอย่างไม่เชื่อหู นึกอยากถามอะไรอีกมากมาย แต่คนตรงหน้ากลับโง่จนตัวโยนเสียก่อน “คุณไม่สบายนี่นา”

เตชน์ยิ้มเมื่อหญิงสาวกล่าวอย่างอาทร อាកการปวดหัวและเมื่อยตัวดูไม่หนักหนาเลยเมื่อได้พบเธอ

“ผมคงตากฝนมากเกินไป”

“ตายจริง แล้วคุณยังยืนตากฝนแบบนี้อีก กลับเข้าบ้านดีกว่าละ”

“ถ้ากลับเข้าไปหลบฝน ผมคงไม่ได้เจอคุณ คุณมากับสายฝน

ถ้าผมไม่เป็นอยู่ตรงนี้ เราจะพบกันได้ยังไง” เขากาม นัยน์ตาคมจ้องเธอ ไม่กะพริบ

พิมพ์อัปสรไม่อยากบอกอีกฝ่ายเลยว่า เธอเองก็อยากพบเขาเช่นกัน สองวันที่ผ่านมาเธอเดินทางร่อกนอกบ้านทุกครั้งยามฝนตก และแผ้วรอเขาอย่างใจจดใจจ่อ รอทุกวัน จนในที่สุดเธอก็ได้พบเขาอีกครั้ง

“เอาไว้รอคุณหายดีก่อน แล้วเราค่อยเจอกันอีกดีไหม ฝนน่าจะยังตกอีกหลายวัน อุตุสำหิได้พบปาฏิหาริย์แล้ว มันคงไม่จากไปเร็วนักหรอก”

เตชนัไม่เห็นด้วยกับเธอเลย เขาอยากยื่นตากฝนต่อ ยังมีเรื่องราวอีกมากมายที่อยากถามหญิงสาวตรงหน้า แต่อะไรบางอย่างที่เอ่อล้นอยู่ในใจทำให้เขาจนด้วยคำพูด

พักใหญ่สองหนุ่มสาวได้แต่ยืนจ้องหน้ากันและกัน ต่างคนต่างซึมซับปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้น จนชายหนุ่มไม่อาจฝืนสังขารตัวเองได้ ท้ายสุดเขาก็จำต้องยอมตัดใจกลับเข้าอาคาร

“เดินไปส่งผมหน่อยสิ ผมอยากแน่ใจว่าคุณมากับฝนจริงๆ”

พิมพ์อัปสรยอมทำตามคำขอร้อง สองหนุ่มสาวต่างถือร่มคันใหญ่ค่อยๆ เดินเข้าที่ร่ม เบื้องหน้าของชายหนุ่มคืออาคารสองชั้นหลังไม่ใหญ่นัก เป็นทั้งโรงงานและที่พักอาศัย แต่สำหรับหญิงสาวแล้ว เบื้องหน้าเธอยามนี้คือบ้านสองชั้นขนาดย่อม

“ถ้าเข้าบ้านแล้วคุณจะหายไปจริงๆ ใช่ไหม”

ชายหนุ่มชะงักเท่าทันที่ เขามองหญิงสาวข้างกายอีกครั้ง มองอย่างต้องการจดจำรายละเอียดเกี่ยวกับตัวเธอไว้

“พิมพ์คือชื่อเล่นของคุณใช่ไหม แล้วชื่อจริงละ บางทีถ้าเกิดเราไม่ได้พบกันอีก ผมจะได้ตามหาคุณพบ”

“พิมพ์อัปสร สุภราช” เธอบอกทั้งชื่อและนามสกุลให้อีกฝ่ายรับรู้ และอดถามชายนิรนามที่อยู่ในความทรงจำตลอดเจ็ดปีไม่ได้ “คุณล่ะคะ”

“ผม เตชนั อิทธิโยธิน หวังว่านี่คงไม่ใช่การพบกันครั้งสุดท้าย”

“คะ ฉันก็หวังแบบนั้น คุณเข้าบ้านเถอะคะ เดี่ยวจะยังไม่สบาย”
อึดใจใหญ่กว่าเตชณ์จะตัดใจละสายตาจากร่างอรรชรตรงหน้า แล้ว
สาวเท้าขึ้นบันไดโดยยังไม่อาจละสายตาจากหญิงสาวซึ่งเงยหน้ามองเขาอยู่
“แล้วพบกัน”

“คะ แล้วเราคงได้พบกันอีก”
สิ่งสุดท้ายที่เตชณ์เห็นคือรอยยิ้มหวานสดใส ไม่ต่างจากสาวน้อย
ที่เคยส่งยิ้มให้เขาเมื่อหลายวันก่อน

นี่คงเป็นปาฏิหาริย์ที่นำเธอมาพบกับชายผู้เป็นรักแรก เจ็ดปีแล้ว
กับการพบกันเพียงแค่ครั้งเดียวในช่วงระยะเวลาแสนสั้น พิมพ์อัปสรทอด
สายตามองร่างสูงกำยำค่อยๆ เลื่อนหาย เธอยิ้ม...ยิ้มอย่างมั่นใจว่าตราบน
ฟ้ายังมีฝน เธอคงได้พบกับคนคนนี้อีกครั้ง

ไม่นานเตชณ์ก็เลื่อนหายจากสายตา หญิงสาวหุบร่ม เตรียมก้าวเท้า
กลับเข้าบ้าน เสียงร้องแจ๊ๆ ของหลานสาวคนหนึ่งก็ดังมาจากห้องรับแขก

“น้ำพิมพ์ชา หม่ามีให้หนูมาตามน้ำพิมพ์ค่า”

หญิงสาวมองหลานตัวน้อยอยู่อึดใจ จึงสรุปได้ว่าหนูน้อยตุ้ยตุ้ย
เบื่องหน้าคือยาใจ แผลดผู้น้อง

“หม่ามียังไม่ลงมาจากห้องนอนหรือ”

“ค่า” ตอบเสียงใสพร้อมกับหน้ามุ่มลง “แก้วตาไม่ยอมตื่น หนูจะ
ปลุก หม่ามีก็ไม่ให้ปลุก บอกให้ลงมาเรียกน้ำพิมพ์” เด็กหญิงรายงาน

“เอ พี่พลอยมีอะไร” เธอนึกสงสัย แล้วจึงก้มหน้าลงบอกหลานสาว
“ขึ้นไปหาหม่ามีกัน แล้วนี่ป้าก็ยังไม่ตื่นหรือ”

“ยังค่า”

พิมพ์อัปสรพยักหน้ารับรู้ เมื่อวานตอนบ่ายๆ อชินใช้ขึ้นจนต้อง
ขอตัวขึ้นไปพักผ่อน หญิงสาวไม่ได้พบหน้าพี่เขยเลยในช่วงเย็น เข้าใจว่า
ชายหนุ่มคงจะไม่สบาย จึงไม่ลงมารับประทานอาหารเช้าร่วมกัน

สองสาวต่างวิ่งเดินขึ้นบันไดมาหยุดลงตรงหน้าห้องนอนเด็ก พิมพ์อัปสรยกมือขึ้นเคาะประตูห้องอยู่สามสี่ครั้ง บานประตูจึงเปิดออก แล้วก็ได้เห็นสีหน้าเป็นกังวลของพลอยไพลิน

“แก้วตาตัวร้อนจี๋เลย สงสัยเมื่อวานเย็นแอบวิ่งเข้าห้องพ่อ เดี่ยวพี่จะพาลูกกับคุณธินไปโรงพยาบาล พี่ฝากพิมพ์ดูแลยาใจหน่อยสิ ไม่อยากให้อยู่ใกล้กันนัก เดี่ยวจะพานติดหัวตักันหมด”

“อ้อค่ะ แล้วพี่ธินเป็นยังไงบ้าง”

“ก็เจ็บคอ ไข้ขึ้น เลยว่าจะพาไปฉีดยาหน่อย อยู่นั้นตัวโต ไม่น่าห่วงหรอก พี่ห่วงลูกมากกว่า”

หญิงสาวพยักหน้ารับคำแล้วจึงก้มลงบอกหลานสาว “จ้ะน้าใจอยู่กับน้านะ ไม่อยากไปโรงพยาบาลอยู่แล้วใช้ไหมคะ”

ยาใจรีบพยักหน้ารับคำทันที ประสพการณ์โดนเข็มฉีดยาในโรงพยาบาลครั้งก่อน ทำเอาทั้งเธอและแฝดผู้พี่เข็ดขยาด แต่กระนั้นเด็กหญิงก็ยังไม่วายเป็นห่วงพี่สาว

“แล้วแก้วตาจะถูกฉีดยาไหมค้า”

“ก็ต้องให้หมอตรวจก่อน แต่ยาใจยังสบายดีใช้ไหม ปวดหัว เจ็บคอบ้างไหมลูก” พลอยไพลินก้มหน้าถามบุตรสาว

“สบายดีค่ะ หนูไม่ไปโรงพยาบาลกับหมามั้ จะอยู่กับน้าพิมพ์ค่ะ”

ดังนั้นตอนสายของวันนี้ พิมพ์อัปสรเลยต้องอยู่เฝ้าบ้านกับหลานสาวคนน้องเพียงลำพังสองคน

ประมาธเกือบเที่ยงพลอยไพลินโทรศัพท์มารายงานว่าอาการของสองพ่อลูกหนักหนากว่าที่คาดไว้

“หมอบอกว่าคุณธินกับแก้วตาเป็นไข้หวัดใหญ่ นี่ก็ให้แอดมิตอยู่โรงพยาบาลแล้ว พี่เองก็โดนฉีดยาไปเข็มหนึ่ง”

“ตายจริง แล้วเป็นอะไรกันมากไหมคะ”

“ท่าทางคงต้องนอนโรงพยาบาลหลายคืน เดี่ยวพี่จะขับรถกลับไป

เอาเสื้อผ้าที่บ้าน แล้วก็อาบน้ำด้วย เพราะคืนนี้คงค้างที่โรงพยาบาล”

“คะ ถ้างั้นเดี๋ยวพรุ่งนี้เข้าพิมพ์ขับรถไปส่งยาใจที่โรงเรียนให้เอง แล้วบายๆ อาจเข้าไปเยี่ยมพินกับแก้วตา”

“ขอบใจนะ พิมพ์มาค้างบ้านพี่ได้ถูกจังหวะจริงๆ ไม่งั้นยังไม่รู้เลยว่าใครจะคอยดูแลยาใจ”

สองสาวคุยกันอีกเพียงพักเดียวจึงวางสาย พิมพ์อัปสรย้ายโน้ตบุ๊กมานั่งทำงานในห้องรับแขกชั้นล่าง โดยมียาใจนั่งทำการบ้านอยู่ไม่ห่าง ประมาณบ่ายสองโมง พลอยไพลินก็กลับมาอาบน้ำและจัดกระเป๋าเพื่อเตรียมไปค้างโรงพยาบาล ยาใจไม่ได้ร้องตามมารดา อันที่จริงเด็กหญิงค่อนข้างจะฉลาดกลัวโรงพยาบาลอยู่มาก เลยตัดใจยอมอยู่กับผู้เป็นน้ำตึกว่าตามไปโดนหมอนัดยา

อากาศในช่วงเย็นค่อนข้างปลอดโปร่ง แต่พิมพ์อัปสรอดเศร้าใจไม่ได้เมื่อมองออกนอกหน้าต่างเห็นแสงแดดและก้อนเมฆสีขาว

“น้ำพิมพ์ กินเฟรนช์ฟรายด์กันไหมคะ” ยาใจถามเสียงแจ่มพร้อมกับที่สองมือป้อมเขย่าแขนเธอ

“ที่ไหนเธอ”

“ข้างนอกค่ะ หม่ามีสัญญาว่าจะพาหนูกับแก้วตาไปกินเฟรนช์ฟรายด์ แต่แก้วตาไม่สบาย เดี่ยวหนูจะกินเผื่อแก้วตาเอง”

พิมพ์อัปสรอดขำขำของยายจอมชวนไม่ได้ เมื่อเธอโทรศัพท์ถามพี่สาวจึงได้ความว่า ทุกเย็นวันอาทิตย์พลอยไพลินกับบอธินมักพาบุตรสาวทั้งสองไปกินเบอร์เกอร์กับเฟรนช์ฟรายด์ที่ร้านอาหารหน้าถนนใหญ่ พลอยไพลินตั้งกฎขึ้นเนื่องจากไม่อยากให้บุตรสาวทั้งสองติดอาหารจำพวกจังก์ฟู้ด จึงจำกัดให้กินได้แค่สัปดาห์ละครั้ง ดังนั้นเย็นวันนี้หน้าที่พาเด็กหญิงตัวน้อยไปกินเฟรนช์ฟรายด์จึงตกเป็นของเธอ

ไม่นานนักสองน้ำหลานก็มาถึงร้านขายเบอร์เกอร์ หลังจากยืนต่อคิวสั่งอาหารสักพัก พิมพ์อัปสรก็ยกถาดอาหารซึ่งมีเบอร์เกอร์ น้ำอัดลม

และมันฝรั่งทอด อันเป็นอาหารคำของเธอกับหลานสาวมายังโต๊ะในร้าน
ใบหน้ากลมแป้นฉายรอยยิ้มยิ้มยินดี มือป้อมๆ ช่างหนึ่งคว่ำ
มันฝรั่งทอดเข้าปากด้วยสีหน้าและกิริยาเป็นสุข

พิมพ์อัปสรรปล่อยให้หัวใจนั่งละเลียดอาหารไป ส่วนเธอหยิบ
แท็บเล็ตขึ้นมาทำงานต่อ

พักใหญ่เมื่อมันฝรั่งทอดในชองกระดาษหมดลง เด็กหญิงก็พูดขึ้น

“น้ำพิมพ์ คุณครูที่โรงเรียนบอกว่า ถ้าหนูกินเฟรนช์ฟรายด์เยอะๆ
หนูจะอ้วนเป็นหมู จริงรึเปล่าคะ”

พิมพ์อัปสรรแทบล้าลั่นน้ำอืดลมที่กำลั้งตี๋ม และหัวเราะขันคำถาม
ของเด็กหญิงตัวน้อย

“ก็จริงมั้ง แต่อย่าใจไม่ได้กินเยอะไม่ใช่เธอ”

“ใช่ค่ะ หม่ามี้บอกว่าให้กินได้แค่อาทิตย์ละครั้ง กินเยอะๆ เตี่ยว
อ้วน ไม่สวย แฟนหนูจะไม่รักค่ะ”

ครานี้คนเป็นน้ำเลยหลุดหัวเราะอย่างห้ามไม่อยู่ ‘ตัวแค่นี้ก็ห้วง
สวยเสียแล้ว’ แต่เธอก็เห็นด้วยไม่น้อยกับกฎที่พี่สาวตั้งขึ้น เนื่องจาก
หลายปีหลังมานี้ ร้านอาหารริมถนนส่วนใหญ่จำพวกข้าวแกงหรือ
ก๋วยเตี๋ยวเริ่มหายไป แทนที่ด้วยร้านฟาสต์ฟู้ดซึ่งให้ความสะดวกสบาย
และรวดเร็วมากกว่า

นอกจากสังคมกำลังแปรเปลี่ยน พฤติกรรมการบริโภคของคน
สมัยนี้ก็เปลี่ยนจากครั้งเมื่อเธอยังเด็กไม่น้อย อย่างเมื่อเย็นวันศุกร์ตอน
เธอขับรถไปรับหลานสาวทั้งสองกลับจากโรงเรียน พิมพ์อัปสรรเพิ่งสังเกตเห็นว่าเด็กหลายคนทั้งชายและหญิงมีรูปร่างอวบอ้วนเกินกว่ามาตรฐาน
ทั่วไป

‘เห็นแล้วก็น่ากลัวเหมือนกัน ซีนอ้วนตั้งแต่เด็ก อีกหนอยโตมาคง
ไม่พ้นโรคอ้วนเป็นแน่แท้’

“ถ้าอย่าใจกลัวอ้วนก็ต้องออกกำลังกายสิจ๊ะ”

“ออกกำลังกายแล้วหนูจะสวยเหมือนน้ำพิมพ์ใช้ไหมค้ำ” ยายใจถามเสียงแจ่มๆ ขณะที่มือก็คว้าเบอร์เกอร์ในถาดขึ้นกัดคำโต

ในความคิดของยายใจ น้ำพิมพ์เป็นคนสวย สวยมากเสียด้วย แต่ทำไม ทำไมคนสวยๆ อย่างน้ำพิมพ์ถึงหาแฟนไม่ได้ เด็กหญิงเองก็ยังคงคาใจหนักหนา

“น้ำไม่ได้สวยขนาดนั้นเสียหน่อย” พิมพ์อัปสรบอกด้วยน้ำเสียงขำขัน

“สวยค่า น้ำพิมพ์สวยที่สุดในโลกเลย” เสียงยืนยันหนักแน่นของยายใจทำเอาคนฟังเป็นปลื้มไม่น้อย

หลังจากรับประทานอาหารค่ำเสร็จ พิมพ์อัปสรก็พาหลานสาวกลับบ้านมานั่งดูโทรทัศน์ต่อในห้องรับแขก ค่าคืนนี้ภายในบ้านหลังน้อยค่อนข้างเงียบเหงา เพราะเหลือแค่เธอกับยายใจอยู่กันเพียงลำพัง ประมาณเกือบสามทุ่มพิมพ์อัปสรจึงสั่งยายใจให้ขึ้นไปอาบน้ำเพื่อเตรียมตัวนอน แต่เด็กหญิงกลับออกอาการตื้อเงียบ จนเธอต้องปลุกปลอบและข่มขู่อยู่หลายตลบกว่าจะพาหนูน้อยตุ๋นุ๋นุ๋นไปอาบน้ำและเข้ามานอนกับเธอในห้องได้

พิมพ์อัปสรเพิ่งรู้สึกว่าการเลี้ยงเด็กสักคนไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด แม้ยายใจจะไม่ใช่เด็กงอแงมากนัก แต่ในยาม่วงนอน ความน่ารักสดใสก็มักหายไป แทนที่ด้วยปีศาจน้อยๆ ทำเอาเธอหัวปั่นได้เช่นกัน

หญิงสาวถอนหายใจเมื่อหลานสาวหลับสนิทอยู่บนเตียงนอน แล้วลุกขึ้นไปปิดไฟเพดาน หันมาเอ่ยราตรีสวัสดิ์กับหุ่นกระบอก อย่างที่เธอมักทำจนกลายเป็นกิจวัตรประจำทุกคืน

“ขอโทษนะ คืนนี้เลยไม่ได้เล่าเรื่องของเธอให้เด็กๆ ฟังต่อเลย” พิมพ์อัปสรบอก รู้ดีว่าช่วงเวลาของการเล่านิทานเรื่องนางมโนราห์ให้หลานสาวทั้งสองฟังสร้างความชื่นมื่นให้หุ่นกระบอกไม่น้อย เพราะในช่วงเวลานั้น มือบ่อมทั้งสองคู่จะผลัดกันลูบคลำหุ่นกระบอกตัวสวยด้วยความ

ทะนุถนอม หลายครั้งพิมพ์อัปสรพยายามสอนหลานสาวทั้งสองขีด
หุ่นกระบอกด้วยท่าที่เก๋ๆ กังๆ ไม่ถูกหลักการนัก แต่ก็สร้างเสียงหัวเราะ
รอยยิ้ม ความสุขใจให้เธอ รวมถึงหุ่นตัวน้อยในมือเธอได้เช่นกัน

“ไม่เป็นไร เจ้าเหนื่อยมากแล้ว พักผ่อนเถอะ” เสียงเล็กใสๆ ที่
ตอบกลับมาคลายความเศร้าสลดลงไปมาก

พิมพ์อัปสรส่งยิ้มไปให้ แล้วจึงเดินขึ้นเตียง ล้มกายลงนอน
หลับตาลง กระนั้นก่อนหลับเธอก็ยังหวนนึกถึงปาฏิหาริย์เมื่อตอนเช้าตรู่
‘หวังว่าพรุ่งนี้ฝนคงตกนะ’

‘ฝนไม่ตกมาหลายวันแล้ว’ เตะนึกคิดด้วยความเศร้าใจ นับตั้งแต่
หายไป ทำงานได้ตามปกติ ชายหนุ่มทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่ให้งานที่เขา
ละเลยไปหลายวัน แต่ในความวุ่นวายของวันเวลาซึ่งมีเพียงงานทุกเช้าค่ำ
เตะนังยังไม่เคยลืมที่จะมองนอกหน้าต่าง เผื่อรอคอยเม็ดฝนให้พรั่งพรู
จากฟากฟ้า

แต่ก็เหมือนฟ้ากลั่นเกลี้ยงเขา หลายวันล่วงเลยผ่าน นับตั้งแต่วัน
สุดท้ายที่เขาได้พบเธอตอนเช้าตรู่ ท้องฟ้าอันเคยมีเม็ดครีမ်กลับสดใส
แสงแดดซึ่งเคยหายไปอยู่ใต้กลีบเมฆสีดำส่องสว่างราวเยาะเย้ยการ
รอคอยของเขา

สายวันนี้ก็เช่นกัน เตะนังมองฟ้าสีครามด้วยความหงุดหงิดใจ โดย
ปกติเขาก็เหมือนคนทำงานทั่วไป ไม่ชอบฝน ไม่ชอบความเปียกชื้นแฉะ
เพราะฝนมักพาความยุ่งยากมาสู่ชีวิตในวันนั้น แต่เดี๋ยวนี้กลับไม่ใช่เลย
เขาแทบจะภาวนาให้สามร้อยหกสิบห้าวันมีเม็ดฝนพรำ เพื่อจะได้พบใคร
บางคน...อีกสักครั้ง

เสียงเพลงจากโทรศัพท์มือถือบนโต๊ะทำงานดังขึ้น ชายหนุ่มละ
สายตาจากหน้าต่าง เดินมาหยิบโทรศัพท์แนบหู

“นายไม่ลืมมันวันนี้ใช่ไหม” ธนชัยโทรศัพท์มาเตือนเพื่อน

“ไม่ลืมหรอก อีกเดี๋ยวก็จะเสร็จแล้ว” เชนซ์ตอบเพื่อนพลางเหลือบตามองเอกสารกองหนึ่งที่เขาทุ่มเทเวลาหลายวันทำขึ้น งานใหญ่กำลังรอเขาอยู่ หากเขาเสนองานนี้สำเร็จ โอกาสที่ธุรกิจขายของเก่าเล็กๆ จะเติบโตใหญ่คงอีกไม่ไกล

เชนซ์คาดหวังกับการคุยงานครั้งนี้มาก เนื่องจากโรงงานปัมเหล็กของครอบครัวชนชัยมีขนาดเล็กเลย การได้เป็นตัวแทนรับซื้อขยะในโรงงานนั้นจึงเป็นโอกาสครั้งสำคัญ และเขาก็รู้ดีด้วยว่าโอกาสที่ชนชัยมอบให้ไม่ใช่สิ่งหาง่าย เพราะโรงงานส่วนใหญ่ในปัจจุบันมักมีตัวแทนผูกขาด การจะเป็นตัวแทนรับซื้อเจ้าใหม่เป็นเรื่องยาก ดังนั้นเขาจำเป็นต้องทำทุกอย่างให้ดีที่สุด

“อืม งั้นเข้ามาคุยกับเฮียเลยละกัน ปายนี่ฉันไม่อยู่โรงงาน คงไม่ได้เจอนาย”

“ได้ ไว้ค่อยนัดเจอวันหลัง ขอบใจมากนะ”

“เออ ไม่เป็นไร เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนสิวะ”

ชายหนุ่มเพิ่มพำขอบคุณเพื่อนอีกครั้งก่อนตัดสาย รีบรวบรวมเอกสารบนโต๊ะ แล้วคว้าแอกไท่จากตู้เสื้อผ้าสวมทับเชิ้ตปกขาว

ใช้เวลาไม่ถึงชั่วโมง เชนซ์ก็ขับรถมาถึงโรงงานปัมเหล็ก ทุกอย่าง แลดูง่ายไปหมด ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะอีกฝ่ายเป็นพี่ชายเพื่อน ทำให้การเจรจาครั้งนี้เป็นไปอย่างราบรื่น

“ว่างวันไหนก็เข้ามาชนได้เลย เฮียไม่เรื่องมากหรอก ขออย่างเดียวอย่าทำพื้นรก ไร่เจ้าเก่ามันทำข้าวของเฮียรกไปหมด แถมยังโง่งมตาซังอีก เฮียเลยไม่ให้มันชนแล้ว” ชายวัยกลางคนอายุน่าจะใกล้เลขสี่เอยกับเขา ด้วยเสียงดังฟังชัด บ่งบอกถึงอำนาจและความเด็ดขาด

“ครับเฮีย ผมจะคุมลูกน้องให้ดี ส่วนเรื่องโง่งมตาซังผมไม่ทำหรอก คนจะทำธุรกิจร่วมกันนานๆ ความซื่อสัตย์สำคัญที่สุดครับ”

“เออ ตรงดี เฮียชอบลื้อวะ” ผู้มาก้วยกว่าตบว่าเขาพร้อมหัวเราะชอบใจ “แต่เฮียจะเตือนอะไรลื้อไว้อย่างนะ ไอ้ธุรกิจที่ลื้อทำอยู่เนี่ยมันก็ดี แต่เดี๋ยวนี้ร้านรับซื้อของเก่าผุดขึ้นยิ่งกว่าดอกเห็ด ถ้าคิดจะแข่งขันกับคนอื่นๆ ในตลาดให้อยู่รอด ให้เติบโตได้ ราคาไม่ใช่สิ่งสำคัญเสมอไปหรอกนะ บริการและความจริงใจต่างหากจะทำให้ลื้อผูกขาดกับโรงงานต่างๆ ได้”

ชายหนุ่มยกมือไหว้รับคำสอนของคนอาบน้ำร้อนมาก่อน แล้วเดินดูโรงงาน ไม่นานนักก็ขอตัวกลับ ระหว่างทางขับรถกลับบ้าน เทศนสังเกตเห็นห้องฟ้าในยามเย็นเริ่มมีดคริม หัวใจชายหนุ่มเต้นระรัวยิ่งขึ้นยามฝนพรำตกกระทบกระจกรถยนต์ ปลายเท้าเหยียบคันเร่งหนักขึ้นโดยไม่รู้ตัว ฝ่าภาวนาอยู่ในใจให้กลับถึงโรงงานในช่วงที่ฝนยังตกจากฟากฟ้า

เกือบหกโมงเย็นแล้วตอนเทศนขับรถกลับถึงโรงงาน นัยน์ตาคมกวาดไปทั่วบริเวณลานโล่ง หวังจะพบใครสักคนที่เฝ้าคิดถึงมาตลอดหลายวัน รอบลานดินหน้าอาคารมีคนงานชายหญิงเดินสวนกันไปมาขณะทยอยกลับบ้าน โดยมีรถกระบะของโรงงานเวียนขับไปส่งถึงถนนสายหลัก ตลอดช่วงเวลานั้นหัวใจเขามีแต่ความว้าวุ่น เขารู้สึกว่าจะต้องใช้ความพยายามอยู่มากกับการยืนคอยอย่างอดทน สันนิษฐานข้อสองผุดขึ้นในความคิด เธอจะไม่ปรากฏตัวขึ้นหากเขาไม่ได้อยู่ตามลำพัง

หกโมงกว่า...ห้องฟ้ามีดคริม คนงานกลุ่มสุดท้ายเดินจูง
มอเตอร์ไซค์ออกพ้นประตูรั้ว ขณะที่เทศนยืนเด่นอยู่กลางสายฝน และแล้วปาฏิหาริย์ที่เฝ้ารอตลอดหลายวันก็ปรากฏขึ้น ครั้งนี้เทศนเห็นการมาของเธอชัดเจน มันเริ่มจากภาพเลื่อนรางกลางสายฝน ค่อยๆ ก่อขึ้นเป็นร่างอรชรร่างหนึ่งยืนถือร่มห่างจากเขาไปหลายก้าว เทศนสาวเท้าไปหาคนตรงหน้าทันที ดูเหมือนอีกฝ่ายจะรับรู้การมาเยือนของเขาจึงส่งยิ้มให้

“ฉันนี่ว่าคุณจะไม่มาเสียแล้ว” หญิงสาวบอก เกือบถอดใจเดิน

กลับเข้าบ้านเสียหลายครั้ง

“มาสิ บอกแล้วไงว่าเราต้องพบกันอีก ผมยืนรอคุณอยู่ตรงนี้พักใหญ่แล้ว...” เทชน์เล่าถึงช่วงเวลาเลิกงานให้เธอฟัง

“ถ้ามีคนอื่นอยู่ เราก็พบกันไม่ได้สินะเธอ” พิมพ์อัปสรสรุป นึกถึงการพบกันครั้งก่อนเมื่อเขาเลื่อนหายไปทันทีที่พลอยไพลินเรียกเธอจากในบ้าน

“ปาฏิหาริย์นี้อาจมีไว้เพียงแค่เราสองคน”

หญิงสาวพยักหน้ารับคำ

“เมื่อที่คุณพูดถึงโรงงาน ที่ตรงนี้เมื่อก่อนเคยเป็นโรงงานของคุณสินะ” นัยน์ตาทหวานกวาดมองรอบกาย แต่ก็เห็นเพียงสนามหญ้าและบ้านฝั่งตรงข้าม “คุณทำธุรกิจอะไรเธอคะ”

“ขายขยะครับ ผมเพิ่งเริ่มจับธุรกิจนี้ได้ไม่นานนัก ที่ดินตรงนี้เป็นมรดกเพียงชิ้นเดียวที่เหลืออยู่” เทชน์ตอบคำถามเธออย่างไม่คิดปิดบัง

ชายหนุ่มตอบตัวเองไม่ได้เหมือนกันว่าเหตุใดจึงเล่าเรื่องตนเองให้คนที่เพิ่งพบกันเพียงไม่กี่ครั้งอย่างเธอฟัง เขาไม่มีเหตุผล รู้เพียงแต่ว่ารอยยิ้มอ่อนๆ เปี่ยมด้วยกำลังใจจากใบหน้าหวานสวย ช่วยให้มีแรงฮึดสู้อย่างประหลาด

“คุณเป็นคนเก่ง ชีวิตของคนที่ล้มแล้วลุกขึ้นใหม่ได้อีกครั้ง ฉันว่ามันเป็นอะไรที่น่าทึ่งอย่างมากเลย”

“ผมไม่ได้เก่งขนาดนั้นหรอก พิมพ์...” ทางเสียงคนพูดมีแววคล้ายลังเลเล็กน้อยยามเอ่ยชื่อเธอ เมื่อหญิงสาวยิ้มรับ เขาเลยมีแรงใจพูดต่อ “ตอนผมล้มใหม่ๆ ก็ท้อมากเหมือนกัน แต่ก็คิดว่าชีวิตคนเรายังอีกไกล คงมีสักวันที่เราจะลุกขึ้นได้ แล้วคุณล่ะพิมพ์ ตอนนี้คุณคงไม่ใช่สาวน้อยรือยากเที่ยวดับแล้วสินะ”

“ฉันไม่ค่อยได้ไปดับบอยนักรอก ไม่เคยขอเบอร์ใคร ให้เบอร์ใครด้วย” หญิงสาวขำเมื่อเห็นสีหน้าประหลาดใจของอีกฝ่าย เขาคงแปลกใจ

ไม่น้อยที่เธอยังจำบทสนทนาในครั้งนั้นได้

“ตอนนี่ฉันเป็นโปรแกรมเมอร์ค่ะ ทำงานให้บริษัทต่างชาติแห่งหนึ่ง คุณคงไม่รู้จ้ะ เพราะบริษัทนี้เพิ่งก่อตั้งเมื่อไม่กี่ปีก่อน ชีวิตการทำงานของฉันและใครหลายคนในสมัยนี้ค่อนข้างสะดวก พวกเราไม่ต้องตื่นแต่เช้าไปทำงานเหมือนก่อนแล้ว สามารถทำงานผ่านคอมพิวเตอร์และระบบอินเทอร์เน็ตได้หมด” พิมพ์อัปสรเล่าถึงชีวิตการทำงานและสังคมในอีกเจ็ดปีข้างหน้าให้ชายหนุ่มฟังด้วยความเพลิดเพลิน

สองหนุ่มสาวไม่มั่นใจกันว่าพวกเขาใช้เวลาอยู่กลางสายฝนกัน

นานเท่าไร เธอและเขาต่างผลัดกันเล่าเรื่องราวของตัวเองให้กันและกันฟังจนทั้งคู่แปลกใจ เพราะปกติตนเองไม่เคยเล่าความลับสำคัญให้คนในครอบครัวหรือแม้แต่เพื่อนสนิทฟังด้วยซ้ำ

จากเย็นจวบจนค่ำ ท้องฟ้าสีทึมมึนยังลอยอยู่เหนือเบื้องบน ฝนเม็ดใหญ่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นละอองฝน บ่งบอกเวลาแห่งการจากลา พิมพ์อัปสรเร่งยกหน้าขึ้นมองฟ้า บรรยากาศมืดครึ้มและเมฆหมอกสีดำปกคลุมไปทั่วท้องฟ้าทำให้เธอมองไม่เห็นดวงจันทร์หรือแม้แต่ดาวดวงใด

“ฝนคงใกล้หยุดตกแล้ว” หญิงสาวยื่นมือออกนอกร่ม สัมผัสได้ถึงถึงละอองฝนบางเบา ก่อนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู และตกใจไม่น้อยเมื่อรู้ว่าตนเองยืนตากฝนอยู่นานเกือบชั่วโมง

“คุณจะกลับเข้าบ้านแล้วหรือ” ท้ายเสียงของคนพูดมีแว่วว่าวอนจนคนฟังชะงักค้าง แต่ด้วยภาระหน้าที่ทำให้เธอต้องตัดใจ

“ฉันทิ้งหลานสาวไว้ในบ้านคนเดียว ป่านนี้ไม่รู้ตื่นรึยัง” หญิงสาวเป็นกังวล ก่อนออกจากบ้านเธอกล่อมยาใจให้หลับอยู่บนที่นอนลมภายในห้องรับแขก เธอกลัวว่าถ้าหลานเธอตื่นแล้วไม่เห็นใครอาจจะกลัวจนร้องไห้ได้

“คุณอยู่กับหลานหรือ อีกหน่อยตรงนี้จะกลายเป็นบ้านคุณใช่ไหม”
พิมพ์อัปสรส่ายหน้า

“บริเวณแถวนี้เป็นที่อยู่อาศัยค่ะ นี่เป็นบ้านที่พี่สาวฉันอยู่กับพี่เขย
แก้วตากับยายใจเป็นหลานสาวฝาแฝดของฉัน ส่วนบ้านฉันไม่ได้อยู่ที่นี้
หรอก ฉันอยู่กรุงเทพฯ เป็นห้องพักในคอนโดมิเนียมกลางเมือง ฉันมา
พักอยู่กับพี่สาวแค่ไม่กี่วันก็จะกลับ”

คำว่า ‘จะกลับ’ ดูจะมีผลรุนแรงต่อหัวใจเขาไม่น้อย ดวงตาคมที่
จจจ้องมาระโหยเศร้าอย่างเห็นได้ชัด

“ถ้าคุณกลับบ้าน เราจะได้เจอกันอีกไหม”

พิมพ์อัปสรอิงกับคำถามของชายหนุ่ม แต่ความจริงก็ยังคงเป็นความ
จริงอยู่วันยังค่ำ

“ถึงไม่กลับ ถ้าหมดหน้าฝนเราก็คงไม่ได้เจอกันอีก” เธอพิมพ์
ก่อนพลบใจอีกฝ่าย “แต่เราต้องได้เจอกันอีกสิคะ ยังไม่หมดหน้าฝน
เสียหน่อย แล้วฉันอาจจะอยู่บ้านพี่พลอยนานขึ้น เพราะพี่เขยกับแก้วตา
ยังนอนโรงพยาบาลอยู่เลย น่าจะอีกหลายวันกว่าจะได้กลับบ้าน”

แม้เตชันจะไม่ใคร่พอใจคำตอบของเธอมากนัก แต่เขาก็รู้ดีว่า
ปาฏิหาริย์ไม่มีวันอยู่ยืนยาวไปตลอด ชายหนุ่มจึงพยักหน้ายอมรับคำพูด
ของเธอ

“ขอแค่นี้ยังไม่ใช้ครั้งสุดท้ายที่เราจะเจอกัน...ได้ไหม”

“ค่ะ ยังไม่ใช่หรอก” พิมพ์อัปสรให้กำลังใจเขา ก่อนพิมพ์อำพอตัว
เดินกลับเข้าบ้าน

เตชันมองตามร่างโปร่งบางที่กำลังจะหายลับเข้าอาคาร ฐวนหนึ่งเขา
อยากจจะรังเธอไว้ไม่ให้จากไป ไวเท่าความคิด สองเท้าก้าวตรงมหาหฤณีสาว
“เดี๋ยวพิมพ์” ชายหนุ่มเอื้อมมือไปเบี่ยงหน้า หมายความว่าข้อมือบาง
มากุมไว้

จังหวะนั้นพิมพ์อัปสรเบี่ยงตัวมามองเขาพอดี นัยน์ตาหวานเบิก

กว้างขณะร้องห้าม “อย่าค่ะ”

ไม่ทันเสียแล้ว มือของเขาเอื้อมถึงก่อน ทว่าสิ่งที่เขาคิดว่าได้กลับ
เป็นเพียงอากาศธาตุ นั่นคือครั้งแรกที่ชายหนุ่มรับรู้ว่าเขากับเขาช่างห่าง
ไกลกันนัก ร่างอรชรซึ่งเคยมีตัวตนอยู่ตรงหน้ากลับเลื่อนหาย เหลือเพียง
ฝนพรำกับบรรยากาศวังเวงจับใจ

5

คนในอนาคต

“น้ำพิมพ์ ปาป้ากับแก้วตาจะออกจากโรงพยาบาลแล้วใช่ไหม”

เจ้าของดวงหน้ากลมแป้นเงยหน้าขึ้นถามพิมพ์อ้อปสร

พิมพ์อ้อปสรยิ้มขึ้น หยิบหน้ากากอนามัยที่พกติดตัวมาสวมครอบ
ครึ่งหน้าของคนตัวเล็กกว่า

“จะ ปาป้ากับแก้วตาจะกลับบ้านวันนี้แล้ว ลงไปรับพวกเขากันดี
ไหม”

“ดีค่า” ย่าใจส่งเสียงอุ๊อึ้นผ่านหน้ากากอนามัย

ไม่นานนักสองนำหลานก็ลงจากรถแล้วเข้ามาในโรงพยาบาล
พิมพ์อ้อปสรจูงหลานสาวขึ้นลิฟต์มายังชั้นบนซึ่งถูกจัดไว้เป็นห้องพักคนไข้
หญิงสาวหยุดหน้าบานประตูลีซาด้านในสุดทางเดิน หลังจากอ่านป้ายชื่อ
หน้าประตูห้องแล้วจึงเคาะประตูก่อนจะผลักเข้าไป

“ปาป้าขา หม่ามี้ขา หนูคิดถึง” เด็กหญิงร่างตุ้ยๆ โบกหน้าพิมพ์
เดียวกับคนที่กำลังนั่งห้อยขาอยู่บนเตียงคนไข้ไฟเข้ากอดเอวพลอยไพลิน
ทันที

“โอ้ แล้วอยู่บ้านกับน้ำพิมพ์ไม่สนุกหรือ” พลอยไพลินก้มหน้าถาม
บุตรสาวคนเล็ก

“หนูค่า แต่หนูคิดถึงปาป้ากับหม่ามี้” ย่าใจยิ้มคำพูดกับมารดา
ก่อนหันไปหาแฝดผู้พี่ “แก้วตาด้วย ไม่มีคนไปโรงเรียนกับหนูเลย”

เด็กหญิงพูดด้วยท่าที่น่าสงสาร

“ที่แท้ก็ไม่มีคนเล่นด้วยนี่เอง” อธิษฐานบุตรสาวคนเล็ก

ชายหนุ่มซึ่งเพิ่งฟื้นใช้ดูฝ่ายผมมองไม่น้อยในความคิดของ

พิมพ์อัปสร

“ฉันพิมพ์เอาของไปเก็บในรถก่อนนะคะ ผাগเจ้าตัวยุ่งไว้แล้วล่ะกัน”

หญิงสาวคว้ากระเป๋าเสื้อผ้าและข้าวของหลายชิ้นที่พลอยไพลินตั้งไว้บนโต๊ะหน้าโทรทัศน์

“จะไม่ต้องรีบหรอก พี่ต้องรอให้หมอมาตรวจอีกรอบตอนสิบโมงแล้วถึงจะเช็กเอาตัวได้”

พิมพ์อัปสรพยักหน้ารับคำ หยิบกระเป๋าเดินทางใบย่อมและถุงพลาสติกมาถือไว้ แล้วจึงเดินออกจากห้องไปที่รถยนต์ของตัวเอง

ซากลับจากลานจอดรถ หญิงสาวเดินเตร่อยู่ที่ชั้นล่างของโรงพยาบาล ตั้งใจจะหากาแฟเย็นสักแก้วดื่มก่อนกลับขึ้นชั้นบน ขณะกำลังยืนมองรายการเครื่องดื่มอยู่หน้าเคาน์เตอร์ สายตาเธอก็พลันเหลือบเห็นใครคนหนึ่งที่กำลังจะเดินผ่านหน้า

“อ้าวคุณ” พิมพ์อัปสรร้องทักชายวัยกลางคนคนหนึ่ง เธอจำได้แม่นว่าเขาคือเจ้าของร้านค้าในตลาดน้ำที่เธอซื้อหุ่นกระบอกนางมโนราห์มา

แต่อีกฝ่ายใช้เวลาสำรวจสาวสวยตรงหน้าอยู่พักใหญ่จึงจะจำได้

“อ้อ คุณคนที่ซื้อหุ่นของผมไปนั่นเอง”

“คะ ไม่นึกว่าจะเจอกันที่นี่ วันนี้ไม่เปิดร้านหรอกคะ”

ใบหน้าคนถูกถามสลดลงเล็กน้อย “ปิดมาหลายอาทิตย์แล้วครับพอดีคุณพ่อผมเข้าโรงพยาบาล ก็เลยไม่มีเวลาขายของเลย”

คำตอบนั้นทำเอาคนถามอยากกักริมฝีปากตัวเอง “ขอโทษค่ะฉันไม่น่าถามคุณเลย”

“ไม่เป็นไรครับ ความจริงคุณพ่อผมก็แก่มากแล้ว โรคคนแก่ล่ะครับ

ผมเองก็เริ่มทำใจแล้วเหมือนกัน”

ทั้งอาการปฏิกิริยาและคำพูดของชายตรงหน้าบังซัดถึงอาการไม่มีใคร
สู้ดีของคนป่วย หญิงสาวจึงไม่กล้าเอ่ยปากถามเรื่องราวได้อีก เพราะเกรง
ว่าคำพูดของตนจะกระทบกระเทือนจิตใจคนฟังเข้า

“ฉันไม่รบกวนคุณแล้วดีกว่าค่ะ” พิมพ์อัปสรไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร
มากไปกว่านี้ จึงขอตัวจากอีกฝ่าย “โชคดีนะคะ”

หญิงสาวตั้งใจจะเดินไปสั่งกาแฟ แต่เห็นเขาสาวเท้าตามหลังมา
ทางหางตา

“ถ้าไม่รังเกียจ นั่งดื่มกาแฟเป็นเพื่อนผมสักครู่ได้ไหมครับ แฮ่
ผมไม่ค่อยอยากขึ้นข้างบนเท่าไรเลย” เขาถอนหายใจ

“ได้สิคะ” เธอยิ้มรับด้วยความยินดี

หลังจากสั่งกาแฟเสร็จทั้งคู่ก็นั่งโต๊ะเดียวกัน พิมพ์อัปสรลอบ
พิจารณาสีหน้าหม่นหมองของชายตรงหน้าแล้วคะเนว่าอีกฝ่ายน่าจะอายุ
มากกว่าเธออยู่หลายปี สังเกตได้จากรอยตีนกาเล็กๆ บริเวณหางตาทั้งสองข้าง

“จริงสิ ผมยังไม่ทราบชื่อคุณเลย” เขาเงยหน้าถามเธอหลังเงย
กันไปพักใหญ่

“พิมพ์อัปสรค่ะ แล้วคุณล่ะ”

“นพดลครับ ชื่อคุณเพราะดี พิมพ์อัปสร...อัปสร...มันทำให้ผม
นึกถึงหุ่นกระบอกของคุณพ่อ ผมเห็นหุ่นพวกนี้มาตั้งแต่เด็ก คุณพ่อรัก
การเชิดหุ่นมาก ท่านเป็นคนสร้างหุ่นแต่ละตัวกับมือ เมื่อก่อนบ้านผมเคย
เป็นโรงละคร หุ่นมืออยู่เกือบร้อยตัวได้ ผมกับคณะเคยตระเวนจัดการ
แสดงในหลายที่ ทั้งเมืองไทย ต่างประเทศ พวกผมเคยไปมาหมดแล้ว”

“แล้วทำไมถึงเลิกทำโรงละครล่ะคะ” พิมพ์อัปสรถามอย่างไม่เข้าใจ
นัก

“เงินไงครับ” นพดลตอบแทบจะทันที “ยุคสมัยเปลี่ยนไป ศิลปะ

การเซ็ดหุ่นไม่ใช่สิ่งน่าสนใจของคนสมัยนี้อีกแล้ว ตัวการแสดงซึ่งเคยขาย
ได้ถูกรอปรเริ่มขายไม่ได้ ไม่มีคนดู หลายปีก่อนคณะผมขาดทุนค่อนข้าง
มาก สุดท้ายก็เลยปิดโรงละคร เพราะยิ่งทำก็มีแต่จะเข้าเนื้อ”

พิมพ์อัปสรถอนใจกับสิ่งที่ได้ฟัง เธอรู้ว่าโลกใบนี้ไม่มีสิ่งใดจริง
เมื่อกาลเวลาผ่านพ้น วิธีชีวิตผู้คนในสังคมก็แปรผัน ทุกวันนี้ไม่มีทั้งเด็ก
และผู้ใหญ่คนไหนสนใจการแสดงหุ่นกระบออีกแล้ว เพราะมีสิ่งบันเทิง
มากมายหลั่งไหลสู่สังคมไม่ขาดสาย ศิลปะการเซ็ดหุ่นจึงกลายเป็นตำนาน
ที่กำลังจะสาบสูญในสังคมไทย

“น่าเสียดายนะคะ เด็กสมัยนี้ไม่มีใครรู้จักหุ่นกระบอแล้ว”

“ครับ” นพดลพยักหน้ารับคำ “ผมเสียดายหุ่นทุกตัวที่ขายไป
ไปน้อย แต่ชีวิตยังต้องดำเนินต่อ ต้องกินต้องใช้ ต้องหาเงินมาเป็น
ค่ารักษาพยาบาลคุณพ่อ อันที่จริงนางมโนราห์ก็เป็นหุ่นกระบอตัว
สุดท้ายที่ผมมีอยู่แล้วละครับ ว่าแต่คุณยังตามหาพระสุธนอยู่อีกหรือเปล่า”

หญิงสาวส่ายหน้า แกวตาบ่งบอกถึงความหมดหวังชัดเจน “ไม่ได้
ตามหาแล้วค่ะ”

นพดลขมวดคิ้ว เพราะนอกจากความเสียดายในน้ำเสียง เขายัง
จับได้ถึงแววหม่นในดวงตากลมสีน้ำตาล

“ผมเองก็เสียดายหุ่นตัวนั้นเหมือนกัน หุ่นคู่นั้นเป็นคู่ที่คุณพ่อท่าน
รักมาก ท่านสร้างขึ้นตั้งแต่ตอนแต่งงานกับคุณแม่ผมใหม่ ๆ น่าเสียดาย
ที่มันถูกขโมยไปพร้อมกับข้าวของหลายชิ้นตอนขโมยขึ้นบ้าน”

พิมพ์อัปสรถอนหายใจอีกครั้ง “ผ่านมานานขนาดนี้ คงเป็นไป
ไม่ได้แล้วสินะคะที่จะตามหาหุ่นตัวนั้นให้พบ”

“ครับ ยากเหลือเกิน” นพดลตอบตามความจริง

สองหนุ่มสาวต่างเงิบไปพักใหญ่ จนกาแพในแก้วของทั้งคู่หมดลง
พิมพ์อัปสรจึงขอตัวกลับขึ้นไปหาพี่สาว ในจังหวะก่อนจะเดินออกจาก
ร้าน เธอก็อดบอกนพดลไม่ได้ว่า

“ถึงจะช่วยเหลืออะไรไม่ได้มากนัก แต่ฉันอยากเป็นกำลังใจให้คุณ...ให้
คุณพ่อคุณนะคะ บางครั้งฉันก็เชื่อว่าปาฏิหาริย์มีอยู่จริง”

“ขอบคุณครับ ผมก็หวังเช่นนั้นเหมือนกัน” นพดลยิ้มรับคำเธอ

หลังแยกจากชายหนุ่ม พิมพ์อัปสรก็เดินมาหยุดรถลิปต์ ความคิด
ล่องลอยเรื่อยเปื่อยถึงงานที่ยังค้างคาอยู่ เสียงตึงเบาๆ พร้อมบานประตู
ลิปต์กำลังเปิดออก ทำให้เธอต้องเตรียมสวาทเข้าลิปต์ ทว่าเหลือบเห็น
รถเข็นคันหนึ่งเข้าพอดี พิมพ์อัปสรจึงชะงักปลายเท้า ตั้งใจให้คนภายใน
ลิปต์ออกมาก่อน ขณะกำลังมองล้อรถเข็นค่อยๆ เลื่อนผ่านหน้า พิมพ์-
อัปสรไล่สายตามองจากปลายเท้า ชายกางเกง เลยขึ้นไปถึงลำตัวภายใต้
เสื้อเชิ้ตตัวโคร่ง บ่งบอกว่าเจ้าของร่างคือหนุ่มใหญ่รูปร่างกึ่งก้างคนหนึ่ง
และหยุดสายตาคู่ที่ดวงหน้าคมคายติดจะบึ้งตึงของคนตรงหน้า

ดวงตาสีเหล็กของเขาสะกดหัวใจเธออย่างจัง ชายบนรถเข็นคือ
คนคนเดียวกับชายหนุ่มในสายฝน!

“คุณ! เดี่ยวค่ะเดชะ” หลังจากเรียกสติคืนมา พิมพ์อัปสรก็รีบ
สวาทเข้าตามติดชายบนรถเข็นทันที

คนบนรถเข็นชะงักมือซึ่งกำลังบังคับปุ่มบนที่วางแขน หันมามอง
เธอด้วยแววตาสงสัย

“คุณรู้จักชื่อผมได้อย่างไร” น้ำเสียงเขานิ่งเรียบต่างจากถ้อยคำอบอุ่น
มีชีวิตชีวาที่เคยพูดกับเธอหยุดหญิงสาวให้ย่นตะลึงด้วยความงุนงง

“คุณจำฉันไม่ได้เหรอคะ เราเคยเจอกันมาก่อนไง” หญิงสาว
พยายามทวนความทรงจำอีกฝ่าย

“ไม่นะ ผมไม่คิดว่าตัวเองรู้จักคุณ” คำปฏิเสธแสนไร้เยื่อใยทำเอา
พิมพ์อัปสรได้แต่ย่นอึ้ง

นัยน์ตาวานมอมตามคนบนรถเข็นที่ค่อยๆ เคลื่อนไปปะปนกับ
กลุ่มคน ความหม่นเศร้าฉายชัดขึ้นในดวงตาคณฤกษ์

‘หรือเจ็ดปีจะนานเกินไปสำหรับการมีความทรงจำถึงใครสักคน...’

ผณยังพรำในวันทีอากศมีตครีมี คำสัญญาต่อชายในสายผนทำให้

พิมพ์อัปสรต้องหีบร่มขึ้นทางออกขณะเดินไปยืนรออยู่นอกสนามหญ้าหน้าบ้าน ไม่นานนักเธอก็เห็นเตชน์ปรากฏกายและยิ้มให้เธออย่างอบอุ่น ความปวดแปลบแล่นผ่านหัวใจทันที แม้อรอยยิ้มของเตชน์ในวันนี้จะอบอุ่น มีเธออยู่ในแววตา แต่ความเป็นจริงที่ค้นพบเมื่อตอนสายก็ทำเอาใบหน้าหวานหม่นลง ไม่อาจยิ้มตอบได้เหมือนเช่นทุกครั้ง

“หน้าตาพิมพ์ดูไม่สบายเลย เป็นอะไรรึเปล่า” น้ำเสียงห่วงใยยิ่งสร้างความสับสน ไม่เข้าใจขึ้นในหัวใจเธอ

พิมพ์อัปสรนิ่งไปพักใหญ่จึงเอ่ยสิ่งที่ค้างคาในหัวใจเธอมาตลอดวัน “วันนี้ฉันไปโรงพยาบาลมาค่ะ พี่ธันกับแก้วตาออกจากโรงพยาบาลแล้ว”

“ผมดีใจด้วย” เตชน์บอก และยังไม่เข้าใจอยู่ดีว่าหญิงสาวตรงหน้าหน้าเศร้าเพราะอะไร

“ตอนอยู่โรงพยาบาลฉันพบคนคนหนึ่งค่ะ” เธอเริ่มเรื่องและมองเขาเติมตา “ผู้ชายคนนั้นเหมือนคุณไม่ผิดเพี้ยน เขา นั่งอยู่บนรถเข็น กำลังออกจากลิฟต์”

“คุณกำลังจะบอกว่าผมไม่สบายจนต้องเข้าโรงพยาบาลหรือ” ชายหนุ่มยังไม่เข้าใจคำพูดของเธอ

“เรื่องนั้นฉันยังไม่ทราบเลยค่ะ” เธอเริ่มนึกอย่างเป็นกังวลถึงสาเหตุที่เตชน์ต้องนั่งรถเข็น ถึงกระนั้นก็ยังอยากเล่าในสิ่งที่เจอมาวันนี้ให้เขาฟังต่อ “ความจริงเราคุยกันแต่ไม่กี่คำเองค่ะ ฉันเรียกชื่อคุณ คุณหันมามองฉัน แล้วบอกว่า...เราไม่เคยรู้จักกันมาก่อน”

เตชน์อึ้งกับสิ่งที่ได้ยิน มองหญิงสาวตรงหน้าอย่างไม่ใคร่เชื่อนัก

“ผมเนี่ยนะไม่รู้จักพิมพ์”

“ค่ะ คุณบอกกับฉันแบบนี้ก่อนจะบังคับรถเข็นจากไป” พิมพ์อัปสรบอกแล้วส่งยิ้มแฉ่งๆ ให้อีกฝ่าย “ไม่แปลกหรอกค่ะ โลกของฉัน

ห่างจากคุณตั้งเจ็ดปี เวลานานขนาดนี้อาจมีเรื่องราวมากมายเข้ามาจนคุณหลงลืมบางเรื่องไปก็เป็นได้”

แม้จะพยายามยอมรับในสิ่งที่เห็น แต่น้ำเสียงของคนพูดฟังดูเศร้า
นัก จนชายหนุ่มรีบส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่มีทาง ผมไม่มีทางลืมพิมพ์ได้หรอก” เขาตอบอย่างมั่นใจ
“อีกอย่างการพบกันของเราไม่ใช่เรื่องธรรมดาเลย ผมไม่คิดว่าตัวเอง
จะลืมปาฏิหาริย์ครั้งนี้ได้”

“แต่มันก็เป็นไปแล้วอะ” เธอบอกด้วยความเสียใจ

“ไม่จริง!” เตชน์ปฏิเสธอย่างตื้อตึง

พิมพ์อัปสรไม่ได้ตอบคำถามเขา เพราะสิ่งที่เธอเห็นในวันนี้เป็น
คำตอบชัดเจนมากพอแล้ว ต่างฝ่ายจึงต่างเสียบกันไปพักใหญ่ ก่อนเธอ
จะเปลี่ยนเรื่อง

“แล้วงานคุณล่ะจะเป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็ดีครับ หลายวันนี้ผมตระเวนไปตามโรงงานหลายแห่ง ถูก
ปฏิเสธบ้าง ตอบรับบ้าง แต่ก็ได้ลูกค้าหลายเจ้า” ชายหนุ่มเล่าเรื่องราว
ธุรกิจขายของเก่าให้เธอฟัง รวมถึงแผนการขยายโรงงานในอนาคต

พิมพ์อัปสรฟังชายหนุ่มเล่าเรื่องงานอย่างตั้งใจ เลี้ยวหน้าของเธอ
ยามมองเขาตรงๆ แฝงแววชื่นชมอยู่ภายในดวงตาสีน้ำตาลคู่สวย เป็น
ภาพประทับใจชายหนุ่มไม่น้อย

จนกระทั่งเขาเล่าจบ เธอก็อดบ่นไม่ได้

“อันที่จริงฉันก็ไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับธุรกิจนี้ในวงการนี้เท่าไร แต่
จากที่คุณเล่า วงการรีไซเคิลในยุคคุณน่าจะเป็นช่วงกำลังเติบโต การเข้ามา
ของคุณแข่งในธุรกิจรูปแบบเดียวกันน่าจะมีสูง เพราะธุรกิจนี้ฟังแล้วไม่น่า
จะใช้เงินลงทุนมากนัก ขอแค่มีพื้นที่ มีแรงงาน กับเงินสดหมุนเวียน
จำนวนหนึ่ง”

“ครับ ร้านรับซื้อของเก่าเดี๋ยวนี้มีตั้งแต่รถซาเล้งไล่ไปถึงโรงงาน

แยกขยขนาดใหญ ใช้ทั้งแรงงานคนและเครื่องจักร นี่ยังไม่ับรวมระบบ
แฟรนไชส์รับซื้อของเก่าที่กำลังเปิดกันทั่วมืองอีก”

“ฟังดูแล้วคู่แข่งคงเยอะน่าดู”

“ครับ แต่ขยในบ้านเมืองเราก็มีเกลือนเมือง ธุรกิจรับซื้อของเก่า
เลยมีแนวโน้มเติบโตได้อีก”

หญิงสาวพยักหน้ารับคำอีกฝ่าย การได้ฟังสิ่งแปลกใหม่ที่ผิดจาก
ชีวิตการทำงานที่มีแต่หน้าจคอมพิวเตอร์ ทำให้เธอรู้สึกสนุกกับเรื่องราว
ที่ชายหนุ่มเล่าให้ฟังไม่น้อย แต่ลึกลงไปในหัวใจ พิมพ์อ้อปรยงไม่ลืมสิ่ง
ที่เธอประสบ ภาพยนตร์ตลีสีเหล็กฉายแววว่างเปล่ายังบาดลึกอยู่ในหัวใจ
‘เอาเถอะ แม่เขาในวันนี้จะจดจำเราไม่ได้ แต่ผู้ชายตรงหน้าตอนนี
วินาทีนี้ยังมีตัวตนอยู่กับเรา ต่อให้ปาฏิหาริย์จะหมดลงในวันพรุ่งนี้ เราก
จะไม่เสียใจ’

เตชร์นั้งมองดวงจันทร์สีเหลืองสุกสวบนฟากฟ้าอย่างเหงาๆ

คืนนี้ฝนไม่ตกเหมือนเช่นหลายวันที่ผ่านมา เกือบหนึ่งเดือนแล้วที่เขาเฝ้า
ภาวนาให้ฟ้ายังมีฝน แล้วเหมือนเบื้องบนเป็นใจตอบรับคำภาวนา ชายหนุ่ม
มีโอกาสพบหน้าพิมพ์อ้อปรยหลายครั้งตลอดช่วงระยะเวลาหนึ่งเดือน แม้
บางครั้งเขาจำต้องยืนตากฝนอยู่นานโดยไม่ปรากฏวีแววของหญิงสาวเลย
แต่ชายหนุ่มก็เต็มใจยืนรอ เต็ยวันนี้เขารู้แล้วว่าปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นได้
ต่อเมื่อโลกของเธอกับเขาอยู่ในสายธารพิรุณพร้อมกัน

ชายหนุ่มรู้จากปากพิมพ์อ้อปรยว่าเธอไม่กลับไปพักที่คอนโดมิเนียม
ในกรุงเทพฯ แต่ได้ย้ายคอมพิวเตอร์ในห้องนอนตัวเองมาบ้านพี่สาว เพื่อ
ทำงานระหว่างเวลาพักอยู่กับพลอยไพลินอย่างไม่มีกำหนดกลับ เตชร์
ตอบไม่ได้ว่าการตัดสินใจครั้งนี้ของเธอสร้างความปลื้มปิติให้หัวใจเขา
มากเพียงใด

ทว่าแม้เธอจะยังไม่คิดกลับคอนโดมิเนียม แต่ระยะเวลาของการ

พรากจากกันก็ใกล้เข้ามาทุกที ฝนซึ่งเคยตกหนักทุกเช้าค่ำเริ่มตกน้อยลง บ่งบอกการสิ้นสุดของวัฏสงสารฤดู

“ผมคงคิดถึงเธอ” เชนน์พิมพ์ข้อความว่างเปล่า เสียงบัน

ความมืดในห้องทำงานทำให้สายตาไม่อาจจับภาพได้ชัดเจนนัก กระนั้นชายหนุ่มรู้ว่าเขาไม่ได้อยู่ภายในห้องตามลำพัง

‘ความคิดถึงและการรอคอยจะเป็นพลังให้เจ้ามีชีวิตอยู่ต่อ’ เสียงทุ้มต่ำของใครคนหนึ่งส่งผ่านมาสู่ความคิด ท่ามกลางความมืดสนิท ร่ายล้อมรอบกาย

“แต่ผมกลัว กลัวเหลือเกินว่าจะไม่ได้พบเธออีก เธอเคยบอกว่า ตัวผมในวันข้างหน้าไม่รู้จักเธอ มันจะเป็นไปได้ยังไง ผมไม่มีวันลืมผู้หญิงคนนี้ได้หรอก” เชนน์พิมพ์คำตอบเสียงนั้น

เขาอยากจะได้คิดว่าพิมพ์อัปสรโกหก ทว่าไม่มีเหตุผลที่เธอต้องโกหก เขา แต่กระนั้นจะทำให้เชื่อได้อย่างไรในเมื่อหัวใจในวันนี้เฝ้าคิดถึงเพียงเธอผู้มีตัวตนอยู่ในโลกอีกเจ็ดปีข้างหน้า แล้วเหตุใดเมื่อกาลเวลาผันผ่าน เขาจึงลืมเธอซึ่งเคยเป็นหนึ่งในความทรงจำอันอบอุ่นได้อย่างไร

มืออะไรเกิดขึ้นกับเขาในโลกอีกเจ็ดปีต่อจากนี้ละ แล้วภาพที่เธอเห็นเขานั่งอยู่บนรถเข็นนั้นอีก มันหมายความว่าอย่างไร...

‘เจ้าจะกลัวสิ่งที่ยังมาไม่ถึงทำไม’ เจ้าของเสียงทุ้มเอ่ยถาม

เชนน์ลุกขึ้นจากเก้าอี้หวายริมหน้าต่าง เดินมาเปิดโคมไฟบนโต๊ะทำงาน แสงไฟสีเหลืองนวลของโคมบนโต๊ะส่องให้เห็นกองเอกสารและโน้ตบุ๊กเครื่องหนึ่งตั้งเด่นอยู่บนโต๊ะกระจกซึ่งมีล้อแม็กเป็นขาตั้ง ถัดจากโคมไฟคือหุ่นกระบอกตัวหนึ่งสวมชุดสีเขียวปักด้วยลวดลายและดินทอง

“คุณเคยท้อกับการรอคอยโดยไร้ความหวังไหม” เขาก็มหันาลงถามหุ่นกระบอกบนโต๊ะ

ดวงหน้าทรงมะตูมสีขาวนวลไม่ได้แหงนมองเขา เชนน์รู้ว่าหุ่นกระบอกตัวนี้ขยับเขยื้อนไม่ได้ เขาตั้งหุ่นตัวนี้ไว้บนโต๊ะทำงานเหมือนเช่น

วันแรกตอนได้มา หลังจากพยายามซ่อมแซมมันอย่างสุดความสามารถ ทำยสุดชายหนุ่มก็ทำอะไรไม่ได้มากกว่าการร้อยยู่บะที่เคียดเก็บได้ติดกลับ ไปบนขงัว แล้วสวมลงบนศีรษะของหุ่นกระบอก บดบังรอยเสียหายที่เกิดขึ้น จากนั้นเขาจำไม่ได้ว่าตั้งแต่คืนไหนที่เริ่มพูดคุยกับหุ่นตัวนี้ แรกทีเดียวเตชณ์คิดว่าตัวเองกำลังฝัน ก็หุ่นไร้ชีวิตจะมีจิตวิญญาณได้อย่างไร แต่พอนานวันเข้า เขาเริ่มทำใจให้เชื่อสิ่งมหัศจรรย์ตรงหน้าได้โดยไร้ข้อโต้แย้ง

‘ข้าไม่สิ้นหวัง ยังเผื่อรอเสมอว่าจะมีวันที่ได้พบหน้านางอันเป็นที่รัก อีกครั้ง ไม่ว่าจะผ่านไปอีกกี่เดือน กี่ปี ข้าก็จะเผื่อรออย่างมีความหวัง’

เตชณ์ยิ้มรับคำตอบที่ได้ฟัง เขารู้เรื่องราวการพลัดพรากของหุ่นตัวนี้กับคนรักจากคำบอกเล่าอย่างกระต่อนกระแท่นของตัวหุ่นเอง ชายหนุ่มจับใจความได้ว่าหุ่นกระบอกตัวนี้ถูกสร้างขึ้นเป็นตัวละครในวรรณคดีเรื่อง พระสุธน-มโนราห์ เคยเชิดแสดงให้ผู้คนมากมายได้ชม แต่แล้ววันหนึ่งหุ่นตัวนี้ก็ถูกใจมือดีขโมยออกจากโรงละคร ก่อนจะจับปลัดจับผลุมมา ตกรวมอยู่กับกองของเก่า แล้วถูกขายสู่โรงงานขยะแห่งนี้

“คุณกำลังจะบอกว่าผมไม่ควรหวาดกลัวกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง ั้งหรือ” เตชณ์ถาม น้ำเสียงของชายหนุ่มมีทั้งความลังเลและไม่มั่นใจ

‘ใช่ ก็ในเมื่อมันยังมาไม่ถึง เจ้าจะกลัวไปไย’

“เพราะผมรู้ละมั้งว่าอนาคตจะเกิดขึ้นสักวัน”

‘ไม่มีผู้ใดล่วงรู้อนาคตหรอก อยู่กับปัจจุบันไม่ดีกว่าหรือ ...ปัจจุบันที่เจ้ายังมีนางอยู่’ หุ่นตอบด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย ทำให้ชายหนุ่มรู้ตัวว่าเขายังเป็นชายผู้โชคคิดคนหนึ่ง เพราะเขายังคงมีโอกาสได้พบหน้าหญิงสาวที่เขาผูกพัน

อนาคตจะเป็นเช่นใดไม่สำคัญ ปัจจุบันนี้เขายังมีเธออยู่...นั่นน่าจะเพียงพอแล้วมิใช่หรือ

“พิมพ์ พรงุ่นี่ที่วานพิมพ์ไปส่งแก้วตากับยาใจที่โรงเรียนได้ไหม”

พลอยไพลินบอกกับผู้เป็นน้องสาวในเย็นวันหนึ่งขณะพาบุตรสาวทั้งสองกลับมาถึงบ้านเป็นที่เรียบร้อย

“อ้าว แล้วพี่พลอยจะไปไหนหรือคะ” พิมพ์อัปสรงยหน้าขึ้นจากแท็บเล็ตมองพี่สาว

“พอดีที่กับคุณธนิมีงานเลี้ยงประจำปีของบริษัทนะ ก็เลยว่าจะเข้าเมืองแต่เช้า พิมพ์ว่างรีเปล่า”

“ว่างค่ะ เดี่ยวพรงุ่นี่พิมพ์ไปส่งหลานให้เอง” หญิงสาวตอบขณะเลื่อนสายตาลงมองหน้าจอแท็บเล็ตต่อ

คือสี่ห้าตาลเข้มขมวดมุ่นอย่างคนกำลังครุ่นคิด นัยน์ตาทหวานฉายแววหม่นเศร้าขึ้นเมื่ออ่านพยากรณ์อากาศในอีกหนึ่งสัปดาห์ข้างหน้า

‘ใกล้สิ้นสุดฤดูฝนแล้ว อีกไม่นานคงถึงเวลาต้องจากกันแล้วสินะ’

“ขอบใจจะ อ้อ พรงุ่นี่เป็นวันศุกร์ พิมพ์ต้องให้หลานแต่งชุดไทยไปโรงเรียนด้วยนะ” พลอยไพลินย้ำถึงชุดยูนิฟอร์มใหม่ที่ทางโรงเรียนตัดเย็บขึ้นเพื่อส่งเสริมความเป็นไทย

“คะ? เมื่อกี้พี่พลอยว่าอะไรนะ” คนกำลังหมกมุ่นอยู่กับพยากรณ์อากาศเงยหน้าขึ้นถามด้วยความงุนงง

“พี่พูดถึงชุดไทยของหลานๆ ช่วงนี้พิมพ์เป็นอะไร ดูใจลอยชอบกล” พลอยไพลินตั้งข้อสังเกต

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ พิมพ์มีเรื่องให้คิดนิดหน่อย แล้ว...อาทิษฐ์หน้าพิมพ์ว่าจะกลับคอนโดฯ แล้วนะค่ะพี่พลอย” เธอบอกความตั้งใจให้พี่สาวฟัง

“อ้าว พี่นี่ว่าพิมพ์จะอยู่ที่นี้กับพี่ไปเรื่อยๆ เสียอีก”

“คงไม่ได้หรอกค่ะ ที่นี้ไม่ใช่บ้านพิมพ์สักหน่อย”

คำพูดของพิมพ์อัปสรทำให้คนเป็นพี่ติง

“บ้านพี่ก็เหมือนบ้านพิมพ์นั่นแหละ แต่ถ้าพิมพ์อยากกลับคอนโดฯ

ก็ไม่ใช่ไร แค่แะมหาห่าพีบ๋อยๆ ครั้งละนานๆ แบบนี้อีกแล้วกัน” พลอย-
ไพลินยอมรับการตัดสินใจของพิมพ์อัปสร ก่อนจะเดินเข้าครัว ทิ้งบุตรสาว
ทั้งสองไว้กับน้องสาว

หญิงสาวยังคงจ่ออยู่กับโปรแกรมพยากรณ์อากาศในแท็บเล็ต
อึดใจใหญ่กว่าเธอจะเงยหน้าขึ้นมองหลานสาวทั้งสอง พิมพ์อัปสร
ขมวดคิ้วด้วยความสงสัยเมื่อเห็นแก้วตากับยาใจนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่หน้า
โต๊ะรับแขก ในมือน้อยๆ มีดินสอไม้คนละแท่ง กำลังขีดเขียนอะไร
บางอย่างลงบนสมุด

“ทำอะไรกันอยู่เธอ”

“ทำการบ้านค่า” แก้วตาดตอบผู้เป็นน้ำ

“เดี๋ยวนี้ทำการบ้านใส่สมุดเป็นแล้วหรือ” หญิงสาวถามด้วยความ
แปลกใจ เพราะส่วนใหญ่ที่เธอเห็นการบ้านของเจ้าตัวยุ่งสองตัวมักถูก
บันทึกลงในแท็บเล็ตมากกว่าสมุด

“ก็คุณครูช้ยสั่ง” ยาใจบอก ไบหน้ากลมๆ มุ่ยลงเล็กน้อย บ่งชี้ว่า
เจ้าตัวไม่ชอบใจการเขียนการบ้านลงในสมุดนัก

“ช่าย ครูช้ยใจร้าย สั่งให้พวกหนูคัดลายมือทุกวัน” แก้วตากับถึง
คุณครูประจำชั้นคนใหม่

“อ้าว แล้วไม่ดีหรือ แก้วตากับยาใจจะได้ฝึกเขียนหนังสือไง”
พิมพ์อัปสรกลั่นยิ้มถาม

“ไม่ดีค่า หนูพิมพ์คอมพิวเตอร์ได้”

“ช่าย พิมพ์คอมพิวเตอร์ไม่เมื่อยมือด้วย คุณครูให้เขียนลงสมุดทำไมไม่รู้
น่าเบื่อ”

“แต่เมื่อก่อนน้ำก็เขียนบันทึกลงสมุดแบบนี้แหละ ต้องฝึกไว้ เดี่ยว
อีกหน่อยเขียนหนังสือไม่เป็นหรอก”

จบคำพูดของคนเป็นน้ำ ฝาแฝดทั้งสองเลยหันมุ่ยเพราะไม่ถูกใจ
คำตอบนัก ส่วนพิมพ์อัปสรนั่งดูสองสาวน้อยเขียนบันทึกประจำวันอยู่

พักใหญ่ แล้วจึงเดินเข้าครัวไปช่วยพลอยไพลินเตรียมอาหารเย็น พร้อมกับความคิดใหม่ๆ ผุดขึ้นในหัว

สมุดบันทึก...บางทีของไร้เทคโนโลยีชิ้นนี้อาจเป็นคำตอบสำหรับการต้องห่างกันแสนไกล

ภาพเด็กชายหญิงวัยอนุบาลสวมเสื้อคอกระเช้าหลากสี นุ่งโจงกระเบน ไม่ใช่สิ่งคุ้นเคยนักในสายตาคนยุคใหม่อย่างพิมพ์อัปสร หญิงสาวจำไม่ได้ว่าเธอแต่งชุดไทยครั้งสุดท้ายเมื่อไร บางทีมันอาจนานมากตั้งแต่สมัยเธอยังเรียนอยู่ชั้นประถมหรืออนุบาลเลยกระมัง

เมื่อพิมพ์อัปสรจูงมือหลานทั้งสองเดินผ่านประตูรั้ว แก้วตากับยาใจก็หยุดยกมือไหว้ชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ข้างประตูโรงเรียน เขาแต่งกายด้วยเสื้อคอกลมลายดอกและกางเกงสแล็กส์ เข้ากับแนวการแต่งกายไทยในเช้าวันศุกร์

“สวัสดีค่าคุณครู” เสียงเล็กๆ สองเสียงดังขึ้นพร้อมกับที่สองฝาแฝดยกมือไหว้ชายหนุ่มเบื้องหน้า

“สวัสดีครับ วันนี้คุณแม่ไม่มาส่งเหรอ” ชายหนุ่มถามนักเรียนประจำชั้นของตัวเอง พลางส่งยิ้มให้หญิงสาวด้านหลัง

“ไม่มาค่า หม่ามี้ไปกรุงเทพฯ”

“ชาย น้ำพิมพ์เลยมาส่งแทน น้ำพิมพ์ขา คนนี้ครูซี่ยค่า” ยาใจบอกคนเป็นน้ำ

พิมพ์อัปสรจึงได้รู้ว่าชายคนนี่คือคนที่หลานสาวทั้งสองเคยบ่นถึงมากที่สุด เนื่องจากคุณครูประจำชั้นคนนี้มีกัให้การบ้านแปลกๆ อย่างการฝึกคัดลายมือ ส่งการบ้านในสมุดแทนการใช้แท็บเล็ต ทุกวันแก้วตากับยาใจเลยมีเรื่องบ่นครูคนนี่ให้เธอฟังบ่อยๆ แต่ในขณะที่เดียวกัน พลอยไพลินเองก็เคยเล่าถึงคุณครูประจำชั้นคนนี่ด้วยท่าที่ชื่นชมว่า เขาเป็นคนนำไอเดียเกี่ยวกับวิถีชีวิตเก่าๆ มาใส่ในหลักสูตรการเรียนการสอน เพื่อ

ช่วยให้เด็กสมัยใหม่อย่างหลานเธอไม่ยึดติดกับเทคโนโลยีมากเกินไป

“สวัสดิ์คะ ผากเจ้าตัวยุ่งสองตัวด้วยนะคะ” เธอบอกพร้อมยิ้ม แต่ผลที่ได้กลับเป็นใบหน้ามู๋ของหลานสาวฝาแฝด

“น้ำพิมพ์อ๊ะ หนูไม่ได้ยุ่งน้ำ” แก้วตาท้วง

“อ้าวเธอ แล้วเมื่อวานใครบ่นกับน้ำเรื่องคัดลายมืออะ เอ...พูดว่ายังไงบ้าง”

“ไม่ได้พูดน้ำ ครูช้อย่าฟังน้ำพิมพ์” ยาใจรีบสวนขึ้น ทำให้ผู้ใหญ่ทั้งสองยิ้มทันที

“แอบนินทาครูเธอครับ” ชายหนุ่มย่อกายลงถามสองสาวน้อย เด็กหญิงทั้งสองส่ายหน้าหัวพร้อมกัน จนคนถามกลืนยิ้ม

“หนูเปล่า”

“ช่วยๆ เปล่าพูดน้ำ” สองเสียงประสานกันทันที “ไปดีกว่า” เด็กหญิงทั้งสองรีบพนมมือไหว้พิมพ์อัปสร ก่อนจะหัวกระป๋านนักเรียนตรงดิ่งเข้าโรงเรียน

“ແປ່ນเรื่องกรบ้านเธอครับ” ครูหนุ่มถามผู้ปกครองยังสาว

“คะ ก็บ่นตามประสาคนไม่ค่อยชอบเขียนหนังสืออะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ แต่ก็อดออกความเห็นไม่ได้

“เด็กสมัยนี้เขียนหนังสือกันได้ช้าลงมากเลยนะครับ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะการพัฒนากล้ามเนื้อมือของเด็กยุคนี้ช้ากว่าสมัยพวกผม ไม่รู้ว่าอีกหน่อยพวกเด็กๆ อาจเขียนหนังสือไม่เป็นหรือเปล่า”

“ก็ยุคสมัยเปลี่ยนไปนี่คะ แต่ฉันชอบไอเดียของคุณครูจัง สิ่งกรบ้านให้เด็กๆ ฝึกคัดลายมือลงสมุด อย่างน้อยพวกเด็กๆ จะได้เขียนหนังสือเป็น”

พิมพ์อัปสรสนทนากับครูประจำชั้นของหลานสาวอยู่พักใหญ่ ทศนคติและแนวคิดที่อยากจะอนุรักษ์วิถีชีวิตเก่าๆ ไร่ของเขาถูกใจเธอไม่น้อย แต่เมื่อลัญญาณเคารพรงชาติตั้งขึ้น ชายหนุ่มก็ขอตัวจากเธอไป

ดูแลความเรียบร้อยของเด็กๆ

หลังส่งหลานสาวเข้าเรียน พิมพ์อัปสรขับรถมาแวะที่ร้านขาย

อุปกรณ์การเรียนหน้าถนนใหญ่อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงตรงกลับบ้านพี่สาว
เสียงนาฬิกาปลุกในแท็บเล็ตดังขึ้นเมื่อสี่ยวรถกลับถึงหน้าหมู่บ้าน พร้อม
กันนั้นฝนเม็ดเล็กเริ่มโปรยลงจากฟากฟ้า หญิงสาวใช้เวลาไม่ถึงสามนาที
ในการขับรถเข้ามาจอดยังโรงรถภายในตัวบ้าน เมื่อเปิดประตูรถออก
กลิ่นอายดินและสายฝนก็โชยเข้าทักทายเป็นอย่างแรก

หญิงสาวหยิบร่มบนราวเหล็กในโรงรถออกกางแล้วเดินมายืนที่
กลางสนามหญ้าหน้าบ้าน บรรยากาศรอบกายยามสายวันนี้ค่อนข้างมีว้าว
ห้องฟ้ามีดครึ้มลงเพราะฝนเม็ดเล็กพร่างพรอม กลิ่นหญ้าและไอชื้นจาก
ผืนดินทำให้นึกถึงวันเวลาในวัยเด็กที่มักวิ่งเล่นตากฝนกับพี่สาวเสมอ
ตอนนั้นบิดามารดาของพวกเขายังมีชีวิตอยู่ พวกเขาเฝ้ากันเฝ้ากันเฝ้ากัน
ไม่ให้เจอกับพี่สาวเล่นน้ำฝน ทว่าในวันนี้ วันเวลาเยาว์วัยเลยผ่านเนินนาน
แล้ว บุพการีของพวกเขาจากโลกนี้ไปแสนไกล และสองพี่น้องก็เติบโตใหญ่
เกินกว่าจะเล่นอะไรแบบเด็กๆ แต่กระนั้นพิมพ์อัปสรก็ยังชอบสายฝน
...ชอบด้วยเหตุผลต่างจากครั้งวันวาน

การรอคอยให้ความรู้สึกเนิ่นนานเสมอสำหรับผู้รอ กระนั้นเธอ
ไม่เคยนึกท้อ ยังรออย่างมีความหวัง หลายสิบนาทีผ่านไปเธอจึงเห็นชาย
ร่างสูงกำยำคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า

“ทำไมนะ พิมพ์อัปสรมาก่อนผมเสมอ” เตะชนหักขึ้นด้วยน้ำเสียง
แปลกใจ

สายวันนี้ทันทีที่เขารู้ว่าฝนตก ชายหนุ่มก็รีบดึงมาหาเธอแทบจะ
ทันที แต่เขาก็ยังซ้ำกว่าเธอ

พิมพ์อัปสรส่งยิ้มให้คนมาใหม่แล้วยกแท็บเล็ตในมือให้อีกฝ่าย
ได้เห็น

“เทคโนโลยีนี่โงะ เตี่ยวนี้กรรมอุตุฯ แม่นยำกว่าเมื่อก่อนมาก ฉันตั้งเวลาไว้ค่ะว่าเมื่อไรฝนจะตก”

“แบบนั้นผมก็แยสิ ที่นี้ผมได้แต่เงยหน้ามองฟ้า คาดตาเอาเอง ยิ่งถ้าวันไหนฟ้าครึ้มทั้งวัน ผมแทบไม่อยากก้าวขาออกจากบ้าน ได้แต่เฝ้ารอว่าวันไหนฝนจะตกลงที่ ผมจะได้มีโอกาสพบพิมพ์”

คำพูดตรงๆ ไม่อ้อมค้อมกระตุกหัวใจคนฟังได้ไม่น้อย พิมพ์อัปสรบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรกับคำพูดของชายหนุ่ม แน่นอนหนึ่งโน้นย่อมมีความปลื้มใจปะปนอยู่ในความรู้สึกหลากหลาย ที่ประดังเข้ามาจนหัวใจแทบกระเด็นออกจากอก

แต่แล้วความจริงที่เธอพบเมื่อวานนี้ก็ทำให้หัวใจซึ่งควรพองโตห่อเหี่ยวลง หญิงสาวก้มลงมองเท้าบเลตในมืออย่างซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่งจึงเอ่ยเรื่องที่กำลังกลุ้มใจให้คนตรงหน้าฟัง

“บางทีครั้งนี้อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะพบกัน เราอาจจะไม่ได้พบกันอีกนาน” เสียงหวานเศร้าสร้อยลง

“ทำไมล่ะครับ” เตชนธามันที่ด้วยความตกใจ

หัวใจชายหนุ่มบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรกับคำพูดของพิมพ์อัปสร มันมีทั้งความไม่เข้าใจ หวั่นใจ และท้ายสุดคือความหวาดกลัวต่ออนาคตที่กำลังจะมาเยือน

พิมพ์อัปสรฝืนยิ้มก่อนบอกความจริง

“ในโลกของฉันจากนี้ไปจนถึงสิ้นเดือน ฝนคงไม่ตกแล้วละค่ะ และฉันเองก็...ได้เวลากลับบ้านเสียที”

เตชนธารู้ว่าช่วงเวลานั้นจะต้องมาถึงในสักวัน แต่เขาไม่คิดว่ามันจะรวดเร็วถึงเพียงนี้ เขายังฝืนอยากมีทุกวันนี้เช่นนี้เรื่อยๆ ฝืนอยากให้ฝนพรำ...อยากมีเธอตรงหน้าไม่ห่างไปไหน ทว่าท้ายสุดฝืนก็ปล้นสลายพร้อมความจริงที่ไม่อาจหลีกเลี่ยง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองฟ้าสีชาวมเทา แม้จะยังขมุกขมัวแต่ก็บอกได้ว่าวันฟ้าใสกำลังจะมาถึงในไม่ช้า

คงถึงเวลาต้องจากกันจริงๆ แล้ว...ฤดูฝนใกล้ถึงคราวสิ้นสุด

“แล้วเราจะได้พบกันอีกไหม”

ลึกๆ ในใจชายหนุ่มยังคงคาดหวัง เติชน์ตอบตัวเองไม่ได้ว่าเขาจะทนความเหงาและการรอคอยได้อย่างไร แต่ในวินาทีนี้เขายังอยากฝันถึงการรอคอยเพื่อพบเธอต่อไป

“ไม่รู้สิคะ” พิมพ์อัปสรตอบอย่างจบบัญญา

ฝนเริ่มตกหนักขึ้น ย่อมฝันสนามเขียวขจีให้เข้มข้น พร้อมกับที่หยาดน้ำเกาะพร่างพรารวนกอหญ้า

หญิงสาวยืนนิ่งอยู่พักใหญ่แล้วจึงส่งยิ้มให้คนข้างกาย

“ถึงแม้ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นหรือไม่ ฉันจะรอวันที่เราได้พบกันอีกครั้ง”

คำตอบจากพิมพ์อัปสรสร้างรอยยิ้มให้คนฟังไม่น้อย

“ถ้าฉันผมก็จะรอคุณเช่นกัน ไม่ว่าเราจะได้พบกันอีกหรือไม่ ผมก็จะรออย่างมีความหวัง” เติชน์บอกกับเธอ

ชายหนุ่มเพิ่งสังเกตเห็นว่ามีข้อข้างหนึ่งของหญิงสาวยังไขว่อยู่ข้างหลัง และเมื่อเขาพยายามจ้องมองว่าเธอซุกซ่อนสิ่งใดไว้ พิมพ์อัปสรก็เหมือนเพิ่งรู้ตัว เธอยื่นซึ่งใจอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนจะดึงสิ่งที่ซ่อนอยู่ด้านหลังให้เขาเห็น มันคือสมุดปกแข็งลายไทย เติชน์เคยเห็นสมุดแบบนี้มาก่อน อันที่จริงเสมียนในโรงงานก็ใช้สมุดแบบนี้

“ฉันซื้อจากร้านเครื่องเขียนแถวโรงเรียนหลานคะ สมุดแบบนี้อาจดูเป็นของปกติในยุคนคุณ แต่เดี๋ยวนี้ฉันไม่ค่อยจดบันทึกอะไรลงสมุดนักหรอก ส่วนใหญ่มักจะพิมพ์ใส่คอมพิวเตอร์มากกว่า”

“แล้วพิมพ์เอาสมุดพวกนี้มาทำไม” เติชน์ถามด้วยความสงสัย

สีหน้าของหญิงสาวฉายแววลึกลับขึ้น อ้อมแอ้มตอบอย่างอายๆ

“มันนานเหลือเกินกว่าฤดูฝนปีหน้าจะมาถึง ฉันเลยคิดว่าระหว่างรอเพื่อให้ได้พบคุณ ฉันจะเขียนไดอะรี่ถึงคุณคะ”

พิมพ์อัปสรไม่รู้ว่าคุณคิดนี้เด็กเกินไปหรือเปล่า เธอรู้แต่ว่าหลายเดือนแห่งการรอคอยมันช่างยาวนานเหลือเกิน ดังนั้นเธอจึงอยากเขียนความรู้สึกทั้งหมดใส่ลงในสมุด เพื่อให้การรอคอยไม่ว่างเปล่านัก เพราะอย่างน้อยเธอก็จะคิดถึงเขายามที่เขียนบันทึก

สีหน้าเขินๆ บวกกับท่าที่ลังเลคล้ายไม่มั่นใจสร้างความน่าเอ็นดูขึ้นในสายตาเธอ เขายิ้มให้เธอ และไม่ได้เห็นว่าความคิดนี้ไร้สาระเลยสักนิด เพราะเขาเองก็คงคิดถึงเธอไม่น้อยเช่นกัน

“ถ้าฉันจะเขียนถึงพิมพ์เหมือนกัน หนึ่งปีต่อจากนี้คงมีหลายเรื่องราวที่ผมอยากเล่าให้คุณฟัง”

หญิงสาวยิ้มหวาน แต่ก็ต้องหน้ามึนลงเมื่อเจอเข้ากับคำถามถัดมา “แต่ถ้าเขียนเสร็จแล้ว เราจะแลกกันอ่านได้อย่างไร”

คำถามจากความเป็นจริงกระแทกหัวใจหญิงสาวอย่างจัง ดวงหน้ารูปไข่หมองลงเมื่อนึกถึงความจริงที่ว่าเธอกับเขาห่างไกลกันเหลือเกิน

“นั่นสินะ ฉันลืมหาคิดถึงข้อนี้” เธอบอกเสียงเศร้าๆ เกือบจะลืมนึกถึงความคิดเรื่องไปโตะรีลงอยู่แล้ว ถ้าไม่เพราะเธอซัดขึ้นมาก่อน

“ช่างมันเถอะพิมพ์ มันไม่สำคัญหรอกว่าเราจะได้อ่านบันทึกของกันและกันไหม แต่อย่างน้อยเราก็จะได้คิดถึงกันในวันห่างไกล ผมว่านี่ต่างหากที่สำคัญ” เธอบอกหญิงสาวอย่างเชื่อมั่น

จากนั้นไปเขาคงคิดถึงดวงหน้าสวยหวานของเธอผู้มึนรูปร่างอรรชรปานนางกนิรีไม่น้อย... จากวินาทีนี้ เธอรู้แน่ชัดแล้วว่าชีวิตเขาคงไม่มีวันกลับไปเป็นเหมือนเดิมได้อีก เมื่อเธอผู้เป็นดั่งภาพฝันได้เข้ามานั่งอยู่กลางช่องว่างของหัวใจ

